

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA

11, Str. Crezoianu, 11
— BUCUREȘTI —

Apare odată pe săptămână
JOIA

VESELIA DE CRĂCIUN

PREȚUL ABONAMENTULUI

Pentru un an în toată țara

— Lei 100 —

În străinătate lei 200

Apare odată pe săptămână
JOIA

ALTE VREMURI, ALȚI SFINȚI...

— Moș Crăciun. — Ce să mai dau jucării la copii!... Astăzi, de
cât să pui ceva în ghetele săracilor mai bine le pun altele noi în loc...

Cronica de Crăciun

Ca în toți anii, Moș Crăciun când vine cu darurile, dă și pe la noi pe la redacție, să se informeze mai deaproape de cele întâmplate în aste 12 luni de când nu ne-am mai văzut, ca să știe ce-i trebuie și ce merită. Cu acest prilej, pe când Moșul era ocupat cu revizuirea cronicilor săptămânii — oglinda omului — noi i-am răscolit în coș și am aflat ce anume cadouri și sfaturi a adus.

Iată-le cu etichetele lor:

D-lui Ion Brătianu: o nouă remaniere, — de grație!

Fratelui Vinilă: O idee formidabilă pentru realizat economii la salarii: ciuma din Constantinopol. Calea de urmat: tot a economiilor, adică nu va da fonduri pentru apărare.

D-lui Constantinescu Alecu P.: Să-și mai jertfească un jambon din cele trei ce i-au rămas, după ce i-a dat unul d-lui Cipăianu pentru alt subsecretariat de stat.

D-l Moșu: Să-l mai calce de câte-va ori hoții... pe bătători că poate slăbește.

D-l Cipăianu subministru al Impropietăririi, Președinte al com. agrar și altor călinești întreprinderi: Să-și schimbe numele în Ciupăianu.

D-lui Lepădatu: Să nu i-se dea particula „de” de noblețe, căci e remaniere curată!

D-lui Ion Mihălache: Să-și pregătească scrisoarea de răspuns la demisia din partid a celui mai nou intrat: d. Matei Cantacuzino.

D-lui Argetoianu: Dacă a văzut că nu mai e nădejde de îndreptat „Îndreptarea” să nu rămâie în drum cu „Îndrumarea”.

D-lui Averescu: Să-i dea D-zeu stomac bun și croitorul să-i facă gulerul mai larg, căci multe o să mai aibe de înghițit.

D-lui Iorga: Dacă a învins fatalitatea cu „Fatalitatea învinsă” să-și învingă și pârdalnica de mâncărime de degete când ia tocul de dramaturg.

D-lui Madgearu: Să închidă gura, că e iarnă dulce și muște multe.

D-rului Lupu: Să nu uite să încaseze procentele la cei doi poli. (polul nord și polul sud; așa de departe fiindcă nu trebuie să știe stânga ce face dreapta nici mai ales dreapta — parlamentară — ce face stânga că intră democrația la apă).

D-lui A. C. Cuza: Numerus Clausus pentru țigani.

D-lui Marghiloman: Să nu se grăbească la guvernare căci are tot „Timpul”.

D-lui Andrei Corteanu: Să nu se surmeneze, fiindcă și Einstein a spus că „Timpul” nu există.

D-lui Costaforu: Să-și mai puie nițică sare; nu că i-ar fi nesărate articolele, dar ca să se conserve mai bine.

„D-lui” Iăvescu: Să nu mai joace pe „Tartuffe”.

D-lui Mavrodi: Să se ferească de Direcția Teatrului Național, căci e un Isvor de buclucuri.

D-lui Franasovici: Să adreseze mulțumiri la Sofia pentru felul cum sunt organizați comitagii.

D-lui C. Tănase: Să spuie sincer ce-i place mai mult: o revistă ca Păce? ori o pacea?

Subsemnatului: O bardă și sfatul: scurtează-o!

Tr. U. Badurul

Geta la dancing

E ora 8 și 45. Getii i s'a făcut foame. În geanta sa de piele de crocodil, afară de pământul de pudră, bătă și un bilet de tramvai „Obor-Obor” stau înghesuite trei bilete ieftine de 5 lei. Geta n'are nici odaia sa, nici patul său și deci se gândește cu groază că n'are unde să se culce. N'are de cât două cămăși murdare la Suzi și un mantou uzat la Mimi, iar restul ce-i pe dânsa.

Din obișnuință pașii o duc la „Britania”. Aci fu întâmpinată de personalul dancingului și care mai de care se ploconii în fața ei.

— Bonsoir, Geta!

Trecu prin fața bufetului și comandă un sandwich, apoi se așază la o masă.

Ora 11. Între două schimiuri, Geta încalce un taburet și-și înmoaie patul în paharul unui necunoscut.

— Imi dați voe, mai-e o sete grozavă.

Geta în seara aceasta e vioaie, dră-

coasă și ispititoare. Se plimbă de colo până colo printre mese, lovește cu cotul pe cei ce stau în cale și râde, râde cu toată gura.

Tata Frosas, florăreasa, merge serioasă cu panerașul de panseluțe, trece aproape alunecând printre mese, vorbește discret cu consumatorii.

— Îți cumpăr zece buchetele tăficio, dacă-mi vei găsi o fetiță nostimă căreia să-i ofer ceace un om elegant și tânăr ca mine poate oferi, după două ore de plictiseală și de fum.

— Zburdalnica de colo nu țiar conveni? Are o inimă de aur, brațe de marmură, ochi care vorbesc și picioare... Țio trimit imediat. Te costă numai un pol buchetele.

Ora 11 și un sfert.

— Chelner, șampanie!

— De care, d-le?

— Ca de obicei, din cea mai bună.

Chelnerul, plecat, Geta continuă cu întrebările, la care necunoscutul elegant se grăbește să-i răspundă cu dragoste, mai ales că genunchiul său atingea pe cel al vecinei și brațul său

drept înlanțuie o talie fină și elegantă.

— Și ce-ai să-mi mai cumperi?

— Tot ce vei pofti.

— Atunci dacă-i așa, să-mi cumperi o haină de blană, un colier și un cățeluș.

— Măine le vei avea cu siguranță.

— Vom fi prieteni buni, nuri așa și ne vom iubi mult, mult de tot. Băte, încă un sandwich!

Geta își aprinse țigara și goli dintr-o înghițitură cupa de șampanie. Apoi adăogă.

— Ce portfeul frumos ai! Nu mi-ai dai mie? Gol, bine'nțeles, fără franci; și-l luă în mână, cercetându-l ca o cunoscătoare.

— Apropo, dar unde stai?

— Am vilă la șosea.

— Da? Și eu p'acolo am rude. Trec adeseori când mă duc la hipodrom.

Miezul nopții. Geta sări în picioare radioasă.

— A! Toto! Ce plăcere! Așteaptă-mă să mergem împreună. Scuză-mă amice! E Toto, amicul meu din copilărie. Nu te superi că te las singur; dar vom rămâne buni prieteni și ne vom mai întâlni. În curând am să-ți telefoniez.

Ora 12 și 5. În stradă, în fața Britaniei. Toto ajută Geti să se urce în mașină.

— Unde dormi în noaptea asta Geto?

— Nu știu! Dacă vrei, la tine.

— O idee. Dar colo sus ce făceai cu fraerul ăla? Când ai plecat a mai comandat încă o sticlă de șampanie.

În loc de răspuns Geta se lipi de tânărul prieten. În clipa când mașina se puse în mișcare, un om, cu capul gol, cu brațele în sus, striga cât îl lua gura, alergând disperat pe scări.

— Portfeul meu, portfeul meu!

Atunci, scoțând capul pe fereastra mașinei, Geta agită, în semn de adio, portfeul prețios, adresându-i păgu-bașului o consolare:

— Nu țipa așa ca un măgar, idiotule! Nu țiam promis c'am să-ți telefoniez?

Ma-Tako

Erudiție

Sotul. Mario, mă întreabai mai zilele trecute ce e aia moratoriu. Uite scheletul unui astfel de animal preistoric!

77/1924

CU BUNĂ DIMINEATA

Altă dată la Crăciun
Măncam pere dintr'un prun
Altă dată era una
Dar acuma nui riciuna.

In alt reac strigau băești
De-auzeau chiar și perești :
Să le dea de Moș-ajun
Câte nu mai știu să spun

Și prin neaua cum e floarea
O porneau cu născătoarea
Iar cu cântec de colindă
Năvăleau flăcăii 'n tindă

Astăzi s'a sucit șurupu
I-a păpat, se vede, lupu
Pe copii. Azi doar beșlege
Cer și cu și fără lege.

Cere d. Brătianu
Dări cu earu, cu toptanr
Iar — a naibi 'i comedia! —
Cipăianu vrea Vlășia.

Don Pădure... — ca pădure —
Vrea la umbră. Dar ce dur e
Un director de 'nchisoare! 1)
Cere locuri cu ardoare.

De Ignat porcu se tae
Ce vrea Al. C. P. ? O bae..
Vrea de sânge bae, ca să
Steie pe la moșici pe masă.

Domnu Lupu cere stăno
Și-o să ia alți smântâna
Iar Marghiloman putere
C'a slăbit de crezi că pierde

1) Directorul General al închisorilor a fost suspendat din cauza neregurilor.
2) Bine înțeles, nu scriitorul acestor rânduri.

Bine că Argetoianu
O 'ntări ca uraganu
A turtit pe Averescu
Și-a rămas cu N. Georgescu.

Camera cere vacanță
Iar Madgearu înc'o clantă :
Don ministru dela școale
Vrea clădiri fără parale.

Scriitorul 2) vrea talentul
Tinerii vor... tratamentul.
Premierul vrea doar nani
Și Sănducu gura Stani.

Doamna nu vrea ca să nască
Domnul vrea să fie iască
Să se-aprindă și pe ghiță
Și la moași-sa... în piață

In apropiatar dorește
Lucrul cel mai bun, firește :
Chirias fript la grătar
Ori... pârjolul arde-l'ar!

Neica Niță nu vrea apă
Iar primarul de ea crapă,
Leul cere întăreală
Burta — iad! — numai haleală.

Călineasca însă una
Vrea în stat să fie într'una :
Nici de leac o pușcărie
Dar la frână hoți o mie...

Ala dela VESELIA

Risipițenii, da, dar nu și Gaga. A doua zi după ce se instalează, Trică văzu cum venea legănându-se ca un ministru de la Ocrotire, alba și grasa Gaga, apropiindu-se să-i facă o vizită de politete.

Și în fiecare zi, să fi plouat ori să fi nins, ea își făcea obiceiul.

Atâta constanță stabili între băiat și palmiped o prietenie, o tandrețe, pe care Castor și Polux ar fi invidiat-o.

Intr'o dimineață când Trică frământa cu mâinile lui negre zăpada, făcându-și iluzie că e aluat de cozonaci, auzi urlete și țipete venind dintr'o curte din sat. Se apropie și asistă ca martor neputincios la asasinarea lui Ghiță.

I-a părut foarte rău fiindcă Gaga îl mărturisise ce mare simpatie avea pentru Ghiță.

Speriat, Trică o luă la fugă spre casă. Toată ziua nu-și veni în fire și tocmai a doua zi se liniști când văzu pe prietena lui Gaga. Fără să omită vreun amănunt, îi povesti omorul din ajun.

Sacrificiul anual al porcului e calendarul găștelor. Ele știu că precede cu puține zile sărbătorile Crăciunului și Anului nou, ca și jertfirea lor pe altarul postelor omeneste.

— Pe cuvântul meu de găscă, strigă Gaga, anul acesta nu voi fi omorâtă!

În complicitate cu Trică, se ascunse în colibă, făgăduindu-și să nu iasă din ascunzătoare decât a doua zi după revelion. Zilele și nopțile trecură. În sfârșit veni și seara fatală. Gaga, nu mai putea de bucurie că înlăturase pericolul și cu multă veselie privi cum familia Gârneață plecă în sat să capete ceva, în această ultimă seară de primejdie.

Dar când coliba fu goală, Gaga, privi vatra unde molcomeau câteva găteje și se întristă văzând căldarea goală.

Își aduse aminte de Risipițenii bogați, cu chilometrii de caltaboși și cărnați cu care acum se desfătau

Poveste de Crăciun și de Anul Nou

În Risipiți, sat din județul Adunați, trăiau din mila Domnului, o găscă, un porc și două sute nouăsprezece locuitori de toate felurile.

Oâșca se numea Gaga; porcul Ghiță și locuitorii Risipițeni. Tot poporul ăsta trăia în pace și prosperitate ar fi fost completă în sat dacă, în primele zile ale lui Noemvrie, n'ar fi sosit în sat trei mutre noi; Gârneață cu nevasta și cu copilul lor Trică, sosiți D-zeu știe de unde.

Și în ce jalnic chip apărură! Hainele bărbatului și ale femeii aveau mai multe găuri de privit afară decât ferestrele hotelurile toate din „Asociația marilor hoteluri”. Bietul Trică barem, era îmbrăcat într'un tol cu dungi roșii și albe care încă purta firma celui ce-l întrebuințase odată ca perdele: Fabrică de mezeluri și conserve.

Familia Gârneață poposi într'o colibă izolată, la marginea satului.

Liniștea satului, o clipă turburată

de venirea acestor nepoștiți, începu iar să apese grea.

Risipițenii nu se mai ocupau de venetici, ca și cum nici n'ar fi existat.

— Mă rog, nu cunoașteți dvs. pe d-l Gurgui, de pe strada asta?
— Gurgui?... îl cunosc după vedere, dar după nume nu!

In noaptea de Crăciun

*I-am scris: Iubite vino în noaptea de Crăciun,
Să ne-amintim de vremea când mă iubeai nebun.
Eram pe atunci fetiță, iar tu băiat de școală
Și mi-ai strigat: Iubito, din patul tău te scală,
Că ți-a venit la geamuri al tău colindător,
Să-i dai covrigi și mere; și mă strigai de zor:*

*Sunt ani de-atunci. Eu astăzi sunt fată cam trecută,
Albită pe la tâmpile, c'am fost mereu bătută
De soarta nemiloasă; iar tu bărbat în floare.
— De fata ta hazlie, mai ți-amintești tu oare?*

*Hai vino, cămpreună să ne-aducem aminte
De noaptea neuitată, când mi-ai eșit 'nainte.
Ca să-mi cuprinzi mijlocul, strângându-l să-lîndoi.
(Acum mijlocul acela e gros cât un butoi.)*

*Ți-am dat atunci iubite micuțul meu covrig
Și m'ai rugat ferbinte să rabd și să nu strig.
Mi l'ai luat cu sila, mai mult, căci mi-era drag
Și l'ai vârat în grabă, cu grije pe-un ciomag.
De-atunci e multă vreme; trecut-a an cu an,
Și-acel covrig crescut-a cât unul cu susțin.
Ți-am dat cu drag în urmă și două mere coapte,
Ce le-ai gustat în trecut, în neuitată noapte.
Dar anii trec 'nainte și-acele două mere
S'au transformat cu totul și par ca două pere.*

*Mai vino iar iubite în noaptea de Crăciun,
Să-mi amintești de timpul când mă iubeai nebun.
Să-mi cânti și să mă mângâi cu foc și cu blindețe,
Iar eu să-ți dau voioasă a mele bolindețe.*

Fetița Hazlie

poate și compară mesele lor bogate cu sărăcia lui Gârneață.

Se gândi după aceea că ea nu venise pe lume decât ca să mulțumească lăcomia oamenilor și că amânarea cu un an — cel mult — nu însemna că o scapă de la destinul ei.

Decizia și-o luă repede. Cu un curaj de mirare pentru o găscă, se înfipse singură într-o frigare care atârna lângă vatră și pe urmă începu să se învârtască și iar să se învârtască deasupra focului, — care tresări în flăcări de stupefacție.

În noaptea aceea la întoarcerea dela hanul din sat, familia Gârneață trase un chef de pomină.

Și de atunci ori câteori vine vorba de Gaga, Trică o singură vorbă are: „Ah! cât era de bună!” fără să lămurească și când: când trăia ori când se fripsease!

Să nu crezi cumva că ilustrația de mai sus reprezintă sfârșitul unei certe violente. Nu! e numai o sedință de cultură fizică așa de modernă acum!

Domnul din stînga a ajuns la exercițiul No. 4, pe când cel din dreapta e la No 8.

LA BRAT

În dimineața aceea Timuș se plimbă prin Parcul Carol cu doamna Zaharia, amanta sa. Sau, mai bine zis madam Zaharia îl luase la plimbare pe Timuș, amantul ei. În gândul lui, Timuș își zicea: „Plimbarea asta e stupidă. De doi ani ne iubim; am trecut de epoca voiajurilor sentimentale. Înțeleg să ne dăm întâlnire într-o cameră, pe seară. Dar dimineața, când am atât de lucru! Și în grădină, unde nu poți face nimic!”. După ce își zise acestea în gând, cu voce tare rosti:

— Ai avut o idee delicioasă să venim aici să ne plimbăm.

Ce bine e în dimineața asta! Imi amintește de zilele dintâi, ale iubirei noastre, știi? E splendid. Dar oare nu crezi că puțin cam imprudent? Doar ai un bărbat, ce naiba! Și noi ne plimbăm pe aici în tihnă! E prea mare îndrăzneala, scumpa mea, prea mare! Ce ne-am face dacă ne-am întâlni cu vre-o cunoștință.

Zoe Zaharia răspunse:

— Dar bine, scumpule, nu vezi unde suntem. În Parcul Carol adică la celalalt capăt al orașului față de sosea; și eu stau în Alea Blanc! Dar că printr-o întâmplare neașteptată, ne-am găsit față în față cu cineva cunoscut, crezi că totul ar fi pierdut fiindcă m'ar vedea la brațul tău? Așa începe să mă împleticesc, m'asî îngălbeni iar tu ai alerga spre noul venit strigând: Dragă, ce fericit sunt că te găsesc! Insoțeam pe madam Zaharia la Muzeul Militar și i-a venit

rău. Uite de cinci minute îi e așa. Ajută-mă, te rog, să o ducem la o farmacie.

Să vezi ce bine are să se prindă, dragă. Știi, fără să mă laud, că mă bucur de reputația unei virtuți extraordinare: femeile mă dau de exemplu iar bărbații mă curtează fără convingere: sunt încredințați că n'au cum să reușească. D'ăia vezi tu, pot să mă plimb la braț cu tine, fără să risc. Și sunt așa de fericită la braț cu tine!

Spunând acestea, poate că se gândea și ea la altceva. În tot cazul, ceea ce spunea era frumos, iar lui Timuș i se scurgeau ochii privind-o, și zâmbind. Dar deodată zâmbetul i se opri pe buze.

— Doamne! El e! Nuți spuneam eu. Uite-l pe Stoica, vine încoace! Știam eu că o să se întâmple așa ceva! Ce stupid lucru.

Zoe murmură printre dinți:

— Nuți pierde firea! Nu te uita la el. Eu mă îngăibenesc și mă împleticesc. Așază-mă pe bancă, parc'aș fi bolnavă. Caută pe cineva în ajutor. Fă-te că-l vezi! Cheamă-l. Așa. Acum spune-i basmul!

Și Timuș alergă cu brațele în aer către Stoica și începu sporovăiala. Era foarte bine. Când vor ei, mint și bărbații aproape tot așa de bine ca și femeile. Timuș traduse lecția Zoei Zaharia într'un limbaj care-i cădea aspecte de originalitate.

O, dragă, ce noroc că te întâlnii! Am făcut gafa de a o însoți pe madam Zaharia, la Muzeul militar, când o văzui adineori la poarta grădinei. O corvoadă, dragă! Știu eu ce-o fi având? Că așa sunt femeile: nici bolnave nu le ții acasă! Deac face-răm trei pași și auoleo! mure rău! Ce să-i fac? O ținuți ce-o ținuți, dar dacă văzui o pusei coala pe bancă. Vrei să-mi dai o mână de ajutor?

Răsfoind „Gretopiseții”

CRĂCIUNUL

S'a dus Crăciunul de odinioară.
Când guita pur elu'n bălăură
Și c'un sutar indeseului o casă
Și din mâncare și din băutură.

Se rumeneau plăcintele'n curtoare
Și sfârâiau pe pute „trindafirii”,
Se revârșea belșugul bunătații
In valuri peste'nireg îninsul firii.

Din cântec de lăută, voia bună,
Năstrea cam năstrea focul din scântee
Și pătrundea fîrul veseliei
Și prin palate, dar și prin bordeie.

Azi s'a schimbat în loc de porc acasă,
Muji nu îl văd decât pe cârpi poștile.
S'u cumpărând reviste ilustrate,
Ce 'n.h.n. unui nastru osanale.

Mai văd apoi o'ntreagă porc... ar'e,
Ce viața le-o tranșează în sarliciu:
Văd speșlanți ce vin automobile
Iși plumbă lenea crasă și șoricul.

In loc de cân'ec românesc „jazzband-uit”
R sună prin platele bogate,
Și ehlar siracul e modern, căci toba
Și lui la ușe percepător'i bate.

Dar câte alte: steaua, vicleimul
N'au d'spărut, în schimb însă tot anul,
Pe sira... vezi cucoane costumate
Și chipuri zugrăvite, cu toptanul.

Belșug avem: avem deminordene
Oficiale cât și clandestine,
Avem samsari, es roci de toată mîna
Și cliitori în s'e'e și'n... destine.

In fine-avem și-acum, nu zic, de toate
S b-s creturi de Stat o sută unul,
Un domn Primar cum n'au n'ci Hotentotii
Și pestepatru zile iar Crăciunul!

Dinpoet

Bine debitat discursul acesta, pare
Însuși adevărul. Dovadă că Stoica
Se sperie.

— O, săraca!.. Ce întâmplare!..
Palidă ce este! Să o ducem d' aici...
să o ducem... Dar nu la o farmacie...
mai bine la mine... că stau pe 11 Iu-
nie... Puteți merge doamnă? Da?
Atunci s'o luăm fiecare de câte un
braț. Împreună fac un grup mișcă-
tor. Și, D-zeu să mă ierte, dar moale
și șovăitoare, madam Zaharia e chiar
palidă deabinele. Trebuie să mă des-
mint: femeile mint mai strașnic ca
bărbații.

La Stoica acasă, cade ca o carpă
pe un divan.

— Mă duc să caut o mașină.

Dar oare femeile nu sunt așa de
tari, cum spusei adineaori? Ori ex-
cepționala virtute a d-nei Zaharia a
intrat în joc? Căci murmură:

— Nu te duce! Nu mă lăsa sin-
gură!

Ce gafă cu această intimitate!
Stoica rămase perplex. Timuș ca

să-și ascundă jena plecă după auto-
mobil.

Madam Zoe pricepu greșala ce fă-
cuse. Ca să o repare, urmă cu come-
dia. Se făcu că îi e rău de tot. „Mă
înăbuș!” șopti ea încercând să-și li-
bereze gâtul. Stoica o ajută, dar o
nevoie să-i scoată corsajul... Și acum
lucrurile acestea sunt așa de scurte
și de ușoare încât, dacă scoți corsa-
jul aproape că nu mai rămâne nimic
să acopere pieptul și când pieptul e
frumos.....

Și pe urmă uite ce mai e: Stoica a
ceasta găsisse după gustul lui pe Zoe
Zaharia și dacă nu i-o spusese încă,
apoi de vină fusese numai blestema-
ta aceia de reputație de virtute ex-
cepțională. Și acum poftim, tuțue pe
un bărbat și stă la altul în casă ju-
mătate goală!..

Atunci nu mai ezită și se duse de
spuse servitoarei:

— Dacă se întoarce domnul de a-
dineaori să-i spui că nu l'am mai așteptat
și că am plecat să conduc pe
doamna acasă...

Când se întoarce apoi în camera
unde Zoe tot nu vrea să deschidă o-
chii, nu mai ezită să sucească cheia
și dacă pe urmă a mai stat la gân-

duri, a fost pentru a se hotărî dacă
trebuie să o deștepte întâi ori pe ur-
mă.

A doua zi pe când se întâlneau la o
cucoană bătrână, prietenă comună,
își zâmbiră draguț. Și ocupați să se
privească unul pe altul, nu ascultau
ce îndruga cucoana. Dar o clipă fură
atenți. Cucoana întrebă:

— Cum îți place casa unde te-ai
mutat domnule Stoica. E frumos pe
acolo, nu? Tocmai povesteam săp-
tămâna trecută d-nei Zaharia că te
plimbi în fiecare dimineață cu multă
plăcere prin Parcul Carol, care ți-
așa de aproape!

Da.... Da!.. Zoe se roșește de con-
fuzie. Și roșata e mai sinceră ca pa-
loarea din ajun. Va să zică știa că
o să-l întâlnească! O, femeile, fe-
meile!..

NIK

Studii savante

Ce este Crăciunul

1) Singura sărbătoare, care ori și
când s'ar împiedica, cade întotdeauna
în ziua de 25 Decembrie.

2) Ziua când e mult mai sănătos,
ca în loc porc, să fii porc de câine.

3) Bucuria stomacului și dispera-
rea mâinilor și picioarelor alergând
după aprovizionare.

4) A trei sute șezizeca zi și penul-
tima sărbătoare a anului.

5) O zi când cetățeanul, pe lângă
altele înghite și câte-va sarmale.

6) Onomastica celor ce răspund la
numele de: Crăciun, Cristache, Ta-
che, indiferent dacă beau sau nu ta-
tun.

7) Termenul când subsemnatul se
duce la bărbier să-și tace chica ne tă-
iată de la Paște, căci de ras, îl rad
toți în toate zilele.

8) Ziua în care maxima „Corb la
corb nuși scoate ochii” nu mai are
nici un sens, de oare ce d. minis-
tru de domenii mănâncă caltaboși.

9) Sezonul tobelor: porcii se trans-
formă în tobă de mâncare, poporul
se face tobă de... băutură, iar popli se
fac tobă de... gologani.

10) Crăciunul este ziua când rumă-
dă în toate direcțiile prin... dulce.

Iorgu

— Ce bine-mi pare că te întâlnesc dragă
prietere.

Dă-mi o sută de lei.

— Regret, dar n'am nici un franc la mine!

— Dar acasă?

— Mulțumesc, sunt bine teji!

Crăciunul

*Ș'n anul ăsta vine Crăciunul ca ori care,
Cu iarnă, cu zăpadă, cu străzile murdare,
Cu caltaboși și varză, sarmle și friptură,
Cu vin d'un pol ocaua, cu chef și băutură;
Și-a doua zi de greață, te plimbi puțin pe-afară;
Ai crampe și-amețeală și'nghiți la sare-amară
Până-ți plesnește fierea și'njuri ca un hamal;
Și tot ce-ai pus în burtă, dai „totul la canal“.*

CRĂCIUNUL FUNCȚIONARULUI

*Iar tu pe la Domenii, slujbași cu leafă mică,
Privești cu-amărăciune și-adesse ori cu frică,
Cum banii ți se duce pe ghetă și tramvai,
Ș'n pungă bate vântul; și trist pe gânduri stai.*

*Saizeci de lei ocaua de carne; patru piese
Un chil de vin cu apă; fac contul, dar nu-mi ese,
Socot, m'număr banii și-ori cum ași vrea s'o'ntora
Nu-i rost de carne grasă, de vacă sau de porc.*

O AUDIENȚĂ LA DOM'NISTRU P.

*La noi pe la Domenii s'obișnuia alt' dată,
Ca toți funcționarii, bărbat, copil, sau fată,
Acuma de vacanță, primeam cu toți'n dar,
Un porc, ca s'avem carne de sărbători măcar.
Văzând că la Crăciunul ce vine în ăst an,
N'avem nici porc, nici carne și'n pungă nici un ban,
Ne-am sfătuit cu toții și-am mers în cabinet,
Cerând audiență ministrului discret.
Intâi ne-a primit bine, cu zâmbetul pe buze;
Și toți speram s'armăm, că n'o să ne refuze;
Dar după un timp, când vorba adus'am de departe,
Că de Crăciunul ăsta, dorim ca s'avem parte
Și noi ca tot creștinul de-o scroafă, sau de-un porc,
Ne-a zis: „Sunteți obraznici și spatele vă'ntore“*

CRĂCIUNUL MEU

*Acum un an când fuse de se născu Cristos,
Am tras un chef în lege, cu-amicul meu Bot-gros.
Dar anul ăsta nu pot cu traiul să mă'mpac,
Ori viața-i mult mai scumpă, ori eu sunt mai sărac.
Beau eu și'n alte dăți, când nu e sărbătoare,
Dar azi, de ziua mea să nu pilesc eu oare?
Ba am să-mi vând nădragii și-acuma de Crăciun,
Ași vrea s'arăt că Tache nu bea numai tutun.*

Tache Carebeațutun

se pricepuse, pentru casă era încă bună, dar de eșit cu ea în oraș nici vorbă și altă rochie nu mai avea. Trebuia să-și facă alta. Chemă de grabă croitoreasa, cu gândul să-și comande o altă rochie, tot mov.

— Dar dacă bărbatu-meu moare, se gândi ea! Voi fi nevoită să-mi fac altă rochie de doliu.

Și pentru așa cheltuială nu era nici de cum dispusă.

Intrebă pe doctor. Acesta o asigură că Popândău e greu bolnav și că o să se curețe în în câte-va zile. Madam Popândău mulțumi doctorului și-și făcu o rochie de doliu garnisită cu crep.

Dar diagnosticul doctorului dădu chix și Popândău, după o lună fu complect vindecat. Soția, obosită de nopțile nedormite, făcând de veghe la căpătâiul bolnavului, se simți și ea la rândul său slăbită și în curând căzu la pat.

Popândău, voind să facă o mică plimbare, ca după o boală așa de lungă, băgă de seamă că unicul său costum gris, era mâncat de molii. Se ho-

tără să-și comande un altul, tot gris.

Dar dacă soția lui va fi așa de greu bolnavă și va muri? De ce nu și-ar face un costum negru, de doliu?

Popândău consultă doctorul, care prevesti că pacienta nu mai avea mult de trăit. Mulțumi deci doctorului și-și comandă un rând de haine negre de doliu.

În șifonierul conjugal, în partea dreaptă, învelită într-o pânză, sta rochia de crep a soției, pe când în stânga, atârna costumul negru al soțului.

Dar nici soția nu stătu prea mult în pat și cu toate asigurările doctorului, madam Popândău se făcu bine.

Amândoi soții erau acum sănătoși ca'n primele zile ale căzniceii lor.

Era o zi frumoasă de toamnă, cu soare cald și aerul curat. Amândoi hotărâră să facă o mică plimbare.

Madam Popândău își puse noua sa rochie de crep; Domnul Popândău își îmbrăcă costumul negru și amândoi eșiră, ținându-se la braț, fiecare purtând doliul unul pentru altul.

Dela Tel

— Toate fetele sunt frumoase ca tine, pe aici?

— Nu știu, că eu m'uit numai la băieți!..

Spirit de economie

Nu cred să mai fi existat vreodată oameni mai economi ca soții Popândău. Dacă v'ași spune amănunțit până unde merge d-nul și d-na Popândău cu economia, ar trebui să scrii aci un roman întreg. Voi povesti numai cele urmează:

O singură dată omul sgârțit face pe galantomul și numai la începutul căsnicieii. După căsătorie trebură să facă neapărat voiajul de nuntă. Ori, Popândău, pentru a nu fi silit să închidă nici o singură zi prăvălia de mațe ce o avea în Piața Mare, făcu această călătorie obligatorie pe rând. Soțul plecă la Constanța în luna Octombrie și soția la Sinaia în Decembrie. De atunci n'au mai călătorit nici o dată.

Soții Popândău împinseră până la extrem spiritul lor de economie și mai ales în ceace privește îmbrăcăminte. Nici unul din soți n'avea mai mult de cât un costum de haine sau o rochie, o singură pălărie și o singură pereche de ghetă.

Atât iarna cât și vara Popândău purta o pereche de haine gris, pălărie gris, culoarea lui favorită. Mița Popândău prefera movul, fiind femeie tânără.

Amândoi sgârțici, duceau un me-naj ideal.

Într-o zi Popândău căzu la pat bolnav. Fu o mare bucurie pentru ei, de carece dieta constituie o economie de pânză forțată.

Dar Popândău se simțea rău de tot. Fu silit să cheme un doctor; și plata acestuia face adeseori mai mult de cât o masă la un restaurant, cu atât mai mult că farmacistul îi ia și pie-lă pentru un flacon de medicament. Dar ce putea să facă? Popândău se simțea rău de tot.

Afară de aceasta, altă grijă. Rochia lui madam Popândău pleznise în spate și, de și o cârpise ea, cum

— Anico! vino să vezi: mi-a adus Moș Crăciun o cutie de scule bune și solide!

Dintr'un program de îmbunătățiri atât de ordin tehnic cât și literar pe care treptat îl vom aduce „Veseliu”, înștiințăm pe cititori că, pe cale publică, am hotărât să ne adresăm și altor pene afară de cele grupate în jurul revistei noastre.

Prin urmare: vom plăti opulent orice colaborare în versuri sau în frază.

Singura condiție: să fie absolut de haz ceea ce ni se trimite.

Manuscrisele (bucăți de cel mult o coloană) se vor trimite cu pecificarea „pentru colaborare” pe adresa: Cosco, General Lahovari 66.

Cerceări științifice

LAMPA

Lampa este un obiect care stă pe masă, în perete sau spânzurată de tavan. Ea se alimentează cu gaz, benzină, gaz aerian sau electricitate, totul depinde de sistem sau împrejurare.

Ea servește la iluminat, mai ales în timpul nopții. Când este așezată pe stradă, se numește împreună cu suportul pe care stă cocoțată, felinar.

Felinarele se văd cu ochiul liber pe ori ce stradă, afară de Sos. Mihail Bravu, unde nu zărești așa ceva, de te-ai uita cu cel mai bun binoclu. De pe urma lămpii trăesc negustori, instalatori, gâzari, lampagii și electricieni. Când lampa arde cu petrol, se întâmplă adesea ori să facă fum. De aci vorba când ești cu chef și vii târziu acasă „Ai lucrat la lampă și te-ai afumat”. Lampa este cel mai necesar obiect mai ales seara; însă când mai ești cu o amică, ea este folositoare numai până la un timp (lampa, nu amica).

Pe timpurile vechi, lampa nu era cunoscută, așa că tata Noe nu a dat nici un ban nici pe gaz, nici pe site.

Pe atunci se întrebuințau opaițurile, un fel de bumbac cu grăsimă, pe care-l puteai stinge la nevoie, numai făcându-te că tușești înspre el. (fericiți strămoșii!) Și acum domnilor, lampa fiind un obiect necesar, grăbiți-vă să o stingeți cât mai de vreme seara aceasta pentru a o avea cât mai mult timp, căci tot ce se întrebuințează prea mult, se tocește sau se arde și nu mai ia foc când aveți... nevoie.

Și ce greu e când vrei, și nu mai poți să o aprinzi!

Stan Păjitu

GLUME

A rămas de minciună.

Un om tânăr, însurat de curând, trebuia să plece în țară pentru câteva zile.

Înainte de plecare el zise nevastei sale, că dacă nu-i va fi credincioasă el se va întoarce cu coarne.

Nevasta îi răspunse: că va fi mult mai credincioasă, decât să aibă coarne.

La întoarcere femeia observă că bărbatului nu-i crescuse nimic pe frunte și îi zise:

— „Ah! ce minciinos ești!...”

Copil teribil.

Ce faci acolo Costică, întrebă un tată pe fiul său, care vopsea nasul unei păpuși cu o pensulă muiată în vin.

— Vreau să fac păpușei nasul roșu.

— Cu vin?

— Da, mama zice că cu vin s'a roșit și al dumitale.

O anecdotă din Astrahan.

La o adunare din Astrahan unde se vorbea că de ciumă mor dela 100-200 inși pe zi, oarecine zise:

— Eu nu știu ce e cauza, că nici un creditor d'ai mei n'a murit de ciumă.

De atunci toată lumea de acolo se îmbulzea ca să-l împrumute, pentru ca să nu mai moară.

D'ale lui Păcală.

— Păcală a intrat slugă la un tânăr care e dator vândut.

Un creditor bate la ușă. Păcală, deschide și se duce să vadă dacă stăpânul său este acasă.

— Spune că sunt dus la băi, zise tânărul.

Păcală reproduce textual aceste cuvinte.

— Când are de gând să se întoarcă? întrebă creditorul.

— Asta nu știu, răspunse Păcală; mă duc să-l întreb.

Se cunosc.

Laura face o vizită amicelei sale Mahrina, pe care o găsește în societatea unui tânăr frumos.

— Văru-meu! prezintă Mahrina, pe tânărul cam turburat.

— Il cunosc, replică Laura, a fost deja și vărul meu.

LA CEAS O BINGURITĂ

Epigramă

Dela Parlament

Lupul ăsta e svârlugă:
Țipă, urlă, dă, injură
Se smucește, o ia la jugă
Face spume pe la gură.

Și apoi tot el se întreabă
Inimosul deputat
De ce nu e pus la treabă
Și de ce nu-i om de... Stat!

Abu-Hassan

VIZITAȚI Cinema „VLAICU”

RULEAZA:

Filmele cele mai frumoase și instructive

O ialbă la cer

Cetățenii. — Doamne, Dumnezeu mai schimbă-ne guvernanții, că
ăștia prea ne-au ieștenit viața de tot!...

REDACȚIA și ADMINISTRAȚIA

11, Str. Brezoianu, 11
— BUCUREȘTI —Apare odata pe săptămână
JOIA

VESELIA

DE ANUL NOU

PREȚUL ABONAMENTULUI
Pentru un an în toată țara
— Lei 100 —
În străinătate lei 200
Apare odata pe săptămână
JOIA

Speranțe de Anul Nou

Anul Nou — Priviți, iubiti cetățeni, ce vă promit...

Anul vechi (aparte). — Ehei,... Și eu am promis acum un an dar nu m'am putut ține de vorbă!....

In loc de Cronica Săptămănei

Preziceri pe 1924

Eu sunt un tip în felul lui Napoleon: cred în cărturărese. Dar pentru că nu pot ca el să consult pe vestita madam Lenormand, am găsit aici la noi în București pe o elevă a ei, pe d-na de Alexandria.

Această cucoană nu se înconjură de accesoriile tradiționale ale profesiei sale. În „peștera” ei, care e foarte șic mobilată, nu e nici pisică împăiată, nici bufniță, nici statuia lui Buda, nici un schelet măcar. Ea e îmbrăcată într-o pijama care o prinde foarte bine și m'a primit cu un zâmbet simpatic și cu o strângere de mână cordială. Azi vrăjitoarele moderne nu mai sunt nici bătrâne, nici urâte. D-na de Alexandria e tânără și încântătoare.

— Cum vrei să-ți ghicesc: în cărți ori în cafea? mă întrebă ea așezându-se la masă în fața mea.

— Altfel nu se poate?

— Pot să mă adorm...

— Mai bine așa: e mai series

— Da, dar e și mai scump.

— N'are aface prețul.

— Ce vrei să știi?

— Să-mi spui ce are să fie în 1924.

— Foarte ușor!

După câteva minute d-na de Alexandria, răsturnată într'un fotoliu, uade stătea frumos, cu ochii închiși, îmi spuse cu o voce îndepărtată:

— Întreabă-mă!

— Da... Oare în 1924, leul o să se ridice? Ce știi să-mi spui în această privință?

Prezicătoarea păru că suferă mult. Se răsuci, apoi șoptind răspuns:

— Văd... mulți domni în redingotă și'n jachetă... împrejurul unei mese. Ei vorbesc... dar pare că le e frică... de unul... care se uită crunt... pe sub sprâncene... are bărbuță și mațe peștrițe... Ceilalți șoptesc cu frică... Vin-tă...
— Ei și?...
— Sedința ia sfârșit... anunțându-se a doua.

— La a doua?

— Acelaș lucru... se amână iar...

— La a treia?

— Se amână iar...

— Ea a patra...

— Incasează... tantumelo...

— Și ce rezultă?

— Nimic.

— Cum nimic!

— Adică nu mai văd nimic... Sunt într-o ceață...

— Atunci spunem-i ce-o să iasă din coarta dintre Averescu și Argetoianu?

— Văd... un număr din „Monitorul oficial”... o lege prin care... țara e împărțită în două... cu două guverne: la Craiova, prim-ministru Argetoianu; ... la Bacău prim-ministru Averescu... și două statui... una a genera-

lului la Craiova și alta a financiarului la Bacău... și amândoi își trimit în bronz...

— Gloanțe:

— Nu: „bezele”!

— Pe urmă ce mai vezi?

— Văd o armată măreață... cu flămuri tricolore... e o adevărată pădure de baionete... și tunuri... și aeroplan... chiar tancuri... înaintază în sunetul muzicii...

— Merg iar la Budapesta... la Sofia... peste Nistru?

— Nu!... merg pe Bulevard... la parada de zece Mai!

— Asta o știam și eu!

— Eu spun ce văd și garantez că așa o să fie! z

— În parlament ce o să se mai întâmple?

— Da... văd... văd... doi inși la tribună... unul se ține cu mâinile de tribună... altul îl trage de picioare... ce sgomot! ce urlete: idiotule! ba pe tat' tu!... Shakespeare! Vorbesc mai mulți oratori...

— Votează legi noi?

— Da, legi fiscale.

— Ne micșorează impozitele?

— Nu, le măresc.

— Criza locuințelor se va rezolvi?

— Se va vorbi mult în această privință la Cameră, la Senat... în ziare, la întruniri... dar atâta tot.

— Și cu împroprietățile?

— Se va face un „comitet imobiliar”, cu director Călinescu ajuns apoi subsecretar de stat la „Imobilizare”...

Cursuri libere

Gărgăunii

Gărgăunii sunt niște insecte indigene. Ei trăesc de obicei atât în pământ, cât și prin capetele oamenilor. Rude de sânge cu greerele și cumetri din timpul lui Adam cu păianjenul, ei preferă lumina întunecului și stau ascunși prin găuri făcute fără autorizația Primăriei, după pofta și planurile lor. Culoarea lor e neagră (nu vorbim de cea politică, căci aceia diferă de la individ la individ); iar forma aduce cu aceia a păianjenului.

Se hrănesc de obicei cu broaște testoase, ouă de pițigoii, musculițe pe care le prind, făcându-le cu ochiul, ceară de... parchete și foarte adesea ori cu idei...

Gărgăunii sunt, împreună cu neamurile lor, singurii cărora legile făurite de guvern relative la împroprietări și exproprieri, nu le aduce nici bucurie, dar nici durere; ei fiind din naștere proprietari ai subsolului.

Nu rare ori ei sunt chiar principalii inspiratori ale unor anumite acțiuni, de ex.: scandalurile de la Cameră,

— Dar din punct de vedere literar ce ne va aduce 1924?

— O reorganizare a „Veseliilor”, apariția unor splendide volume de poezii premiate de Academie, apariția unui așteptat volum de nuvele umoristice ale directorului celei mai populare reviste umoristice din țară...

— Care?

— Nu se vorbește despre cei de față...

— Dar din punct de vedere teatral?

— Văd... un mare scandal... Un director de teatru Național dus la Turhaus trăgând după el o enormă furnitură de mușama; la intrare dă ajutor și el să se bage mușama înăuntru pentru ca să se închidă aface-rea... Pe urmă pleacă liniștit, la Cameră!...

— În pictură.

— Flori multe de madam Filotti; ierme abundente de Ionescu Doru; caricaturi de B'Arg.

— Tot acelaș lucru mereu? ceva nou nu e?

— Ba da! Agitații la Atena, la Munich, la Iași.

— Mussolini.

— Toarnă vin în Chianti.

— Kaiserul?

— Botează pe primul născut din seria a doua.

— Cine îi e naș?

— Lloyd George!

Spunând acestea d-na de Alexandria se deșteaptă. Totuși îmi mai prezise ceva pe trezie: o pierdere de bani, care se realizează întocmai căci îmi ceru 500 lei și mă pofti și pentru altă dată!

Tr. U. Badurul

bolșevismul din țara rusească, pretențiile unguirilor care se... deșteaptă când le vine pofta de scărpinat, cât și inspirarea studiului de față, căci cum v'am mai spus la început: gărgăunii trăesc peste tot și fie-care își are gărgăunii lui!

Ciupac

— Ești sigură că astă-seară e aniversarea căsătoriei noastre?

— Hei, sîrmanî E robî! Pe cîet pîetî ai dîet-t-o mî e mît pînă la capăt!

entru un viitor şef de partid

— Cu cita, li din Scriptură —

D. C. Argetoianu umblă să se facă şef de partid. Actul pe care îl săvârşeşte trebuie sărbătorit. Noi poporul, fericiţi că dela isprava aceasta ne va veni slobozenia, ne plecăm genunchii în faţa acestui mîntuitor şi din fundul rărunchilor naţiei, strigăm: „Osana, fiul operilor tale!” şi „alan” să-ţi fie!”.

Căci, într'adevăr, tu ai făcut minunea cea mare: ai dovedit că maritirul de a fi fost mâna dreaptă a generalului care nu se servea cu stînga, nu poate rămâne nicicînd nerăsplătit.

Cuvîntul Domnului nostru Isus Cristos, cel care s'a martirizat atîta pentru omenire, va rămîne şi de aci înainte, peste veacuri, icoana la care să se închine neamurile, iar faptele d-tale, d-le Costică Argetoene, cel care le împilat ai fost şi eşti pentru un fleac de bon de tezaur, vor retrăi în alţii (cum e Zdrelea) de apururea, fiindcă Justiţia poporului care n'a ertat lui Pilat că s'a spălat pe mâini cu săpun fabrica... (loc rezervat pentru reclama), aceeaşi Justiţie nu va îngădui să rămîi nespălat şi ea te va scoate, deşi eşti dat pe mîna candidă a Parlamentului, basma curată.

Onoare mînei parlamentare, care una pe alta se spală, şi amîndouă tovalul oamenilor!

În atmosfera aceasta, să slovnim din sfînta Scriptură a politicianului care pic de scrupul şi ruşine n'are (volumul ultim, editura Direcţiei închisorilor):

Nu furaţi un ou sau o jîmbă!
Nu furaţi condeele colegului vostru!
Nu furaţi o rază de soare cînd îngheţaţi de ger!

Furaţi însă:

Din budget, din Bon, dela direcţia teatrelor, dela împrumut, dela direcţia închisorilor, dela Stat!

Căci adevăr zic vouă:

„Nici cînd hoţ nu este cel pre carele Pastion, judele îndrăcit, nu-l prin-de”, — una la mîna.

Al doilea, repet vouă:

„Chiar dacă prins este furul, nu e nice una dintre rele”, fiindcă precum glăsuieşte şi psalmistul:

„La stăpînire de eşti sau viitor stăpînitor de vei fi, ertare de toate căte sunt necurate cuvîne-se bîntuitului de năpastă”.

Şi apoi, adaogă Ecclesiastul:

„Liber ca ciocîrlia, liber ca orice ins holtei, liber ca sentimentul Miţi ori ca orice gură de deputat, liber ca însăşi cereasca Libertate, cată să fie certatul de birnici creştin”.

Prin urmare:

— Ecşabalaerusum, coane Costică!

Urarea mea de Anul Nou

De cît o carte, ilustrată.

Sau telegrafică urare,

Ce-ar fi în stare să sosească

De Paşte sau la Înălţare

Mai nemerit socot, ca astăzi

Să merg pe-o cale mai mai expresă

Şi-un „La mulţi ani!” cu toată pompa

Să v'adresez la toţi prin presă.

Ne ştim de-atît amar de vreme

Şi cred că ar fi fost ruşine

Ca nici o minimă urare

Să nu primiţi şi dela mine.

Iar guvernantiilor, ce dragi mîs

Ca două bube la un loc.

Eu le urez şi lor de-aşemeni

Cu tot avîntul, din bojoc:

Să-i fie Domnul la putere,

Cât eu la gură ţin paharul,

Şi opoziţiei de-apururi

Să-i poarte pe grumaii samarului.

zice naţia în limbă persană. Să-ţi ajute Domnul cel prea înalt să-ţi pui în scaunul de şef ceea ce ai oferit şi d-lui Madgearu — e tot ce ai — pentru ca de acuma în veac să-i meargă ţării numai de kapură.

Mia Jinalăscu

Colaboresterilor la „Veselia”

Reflexiuni pe 1924

N'o să se sperie nimeni că am avut cine ştie ce idee genială, dacă acum în preajma Anului nou mi s'a oprit gîndul la calendar. Pachetul de hîrtie dreptunghiulară e cel mai de seamă oaspe al nostru, în aceste zile, aşteptat şi totuşi binecuvîntat.

Calendarul, fie că e „mignon” sau vulgar, fie că e prins la picioarele unei fete căreia nu i-a ajuns pînza pentru cămaşe ori pe puţul împrejurul căruia joacă sârba două hidoase exemplare din „homo sapiens” îmbrăcate naţional (şi care probabil arată pe editorul calendarului cu consoarta lui la „Purim”) calendarul e îndreptarul zilelor dintr'un an întreg.

Cum îl ai, îl răsfoeşti, să vezi câte sărbători sunt în luna care vine, dece Boboteaza cade anul acesta Sîmbătă iar Sf. Ion Duminecă cînd puteau ambele să fie întîrziate cu două zile, dece în Sîmbăta de după Paşti e Sf. Trichina cînd logie ar fi fost ca sfîntul cu acest nume de parazit să fie după Crăciun, iar în locul lui să fie Sf. Gălbează de pildă!...

Amicului Vintilă, iarăş,

Ce ne-a'ncercat aşu'n neştiu...

Urare-i fac: să guverneze.

Cît alintarea în oştire.

Iar domnului Primar, ce nu vrea

Nici apşorică să ne-aducă.

De anul nou'i urez: ca apa.

Din Primărie să se ducă.

În fine tuturor ce rău ne-au

Făcut din răspuţi tot anul,

Eu le urez: să stea la cărmă,

Cît stă la mîne'n pungă banul

Si-acum că încheere, iarăş

Deşi duşmanii zic că latru

În „La mulţi ani!” cu toată pompa

Vă zic pe: două zeci şi patru!

Dinpoet

Si nu arareori mai faci și greșeala luând stilul vechi drept cel nou și vice versa. A! dar asta numai în „anul care acum vine” după cum ar spune lampagiul de pe „această stradă”. Fiindcă Sf. Sinod a hotărât unificarea calendarelor. (O, dacă pe lângă unificarea celor două stiluri s'ar unifica și ramele calendarelor!) La Octombrie 14 sfinți au să fie trecuți la reformă și o să înaintăm îmbătrânind cu două săptămâni. Nu mai de-ar fi zile de lucru toate, că atunci am unifica toate calendarele și nu numai în fiecare an, dar și în fiecare lună dacă s'ar putea.

Dar să nu credeți că numai acesta e avantajul unificării calendarelor. O, nu! De pildă: vă aduceți aminte ce ger cumplit fuse acum 2 săptămâni de Anul nou nemțesc. Am tremurat atunci de 1 Ianuarie și dărdăim și acum de Sf. Vasile. Dece să ne clăntăne dinții de două ori, în aceeași zi? E preferabil odată și bine! Să tremurăm de unul singur!

E drept însă că Revelionul nu se va putea serba de cât o singură dată, ceea ce e o pagubă iar cei ce se simt obligați să scrie „rânduri” ocazionale, își vor pune o singură dată creierul la tease, ceea ce nu e o pagubă: e catastrofă!

Abu-Hassan

Dân Tîrchilești în Popa-Nan

Cadoul lui nea Niță Pitpalac

În vederea Anului nou, nea Niță Pitpalac, după ce a rânduit (în gând) ce daruri să facă Siții, și-a dat cu radea că nici dumnealui nu e de lepădat. Dar cine să-i facă lui dar? Copii? Fomeia? Suntără mofturi astea. El îi dă fomeiei o pereche de ciorapi, fomeia îi dă lui o crivată. Asta-i ceva la jemanfiș.

S'a gândit atunci la ceva grandios, și fără să-l coaste cevaș. Dacă ne-ar scrie să-l propunem în gazetă ca premiar? Așa cadou înțelege și dumnealui.

Fiind absolut de părere că nea Niță Pitpalac al nostru merită acest dar, dăm loc cu plăcere scrisoarei ce ne-a trimis-o pe-o cărmidă postală.

Iată ce zice amicul nostru:

Bă, frați-miu,

Să mă pue pe mine — ca cadou — premiar, cartofu și pătlăgică lor de izmeniți! Te râzi, hai, musiu care ci-lești aicișă?

— Spune-nă, mamă, pentru ce te-ai măritat cu tata?
— Aceeaș întrebare mi-o pun de 5 ani!

IN PRAGUL ANULUI NOU

Ce e mai de actualitate în pragul anului ce vine? Nimic decât scumpetea vieții. Să ne dea voie cititorii ca de astădată să demonstrăm că credința aceasta a lor e o iluzie, în raport cu avantajele pe cari le prezintă.

Iată:

De când a venit la guvern d. Brătianu lucrurile merg în țară dacă nu strălucit, cel puțin foarte bine.

În primul rând, tot șapte zile avem în săptămână. Că nu se păstrează rânduirea bisericească: șase zile să lucrezi iar a șaptea zi să te odihnești, asta n'are mare importanță fiindcă și sub trecutele guverne se întâmpla așa ceva: se muncea două zile iar restul lumea se odihnea. Acum e mai bine, e mai multă „ocrotire socială”: șase zile se lucrează, dar a șaptea zi omul are dreptul... să se îmbete.

Dar ziceți: e mai scumpă viața acum și vă supărați de moftul acesta, făcând din el capul de acuzare cel mai greu împotriva guvernării actuale.

Vom demonstra că acuzarea e... de florile mărlui.

Viața trebuie să fie scumpă pentru orice vietație — asta e absolut sigur. Căci, mă rog, ce ar fi dacă ar fi ieftină?

Idolul visurilor noastre, căruia îi declarăm că ne dăm și viața pentru obrăjorii lui (făcuți) ca mărlul crețesc, pentru ochii lui ca mura coaptă (idem făcuți) ne-ar socoti prea puțin galantomi, dacă i-am oferi ceva care ar fi mai puțin costisitor ca braga.

Viața trebuie să fie scumpă.

Vă dați seama câți s'ar sinucide dacă viața ar fi ieftină?

Pe urmă, e prea bun lucru viața ca să nu fie scump. Cât dai însă, atâta ai — mai ales pe vremurile astea de intensă lipsă de conștiință.

Dai pe o pereche de ghetă 800 de lei. Riști să rămâi fără talpă peste o săptămână. Dar ia oferă d-ta pe ele urând de case cu două etaje în Batiște, sau — dacă ești mai galantom — mi-

nele de aur dela Klondyke și apoi... stăm atunci de vorbă. Punem rămășag că un an de zile porți ciubotele... până ți se urăște (cu binele).

Dar s'ar putea găsi unii cari să discute dacă viața merită să fie scumpă.

Câteva exemple ne-ar scuti de prea multă argumentație filozofică.

Mă rog: face sau nu face să fie scumpă viața când ea îți dă putința să vezi câte vezi?

Uite: cât ar fi dat cineva înainte de 1916 să vadă România, așa cum e azi?

Cât ar fi dat altcineva să audă ce zice azi d. Marghiloman despre ceea ce socotea ca o crimă la 1916?

Pe urmă cât plătește X sau Y ca să vadă ce văzu eri și ce vede azi că este, de pildă... Parlament și parlamentar, șef de partid sau Argetoianu?

Cât au cheltuit Oaie ori Ploae ca să fie deputați alături cu Rusu-Abrudeanu?

Face ori nu face parale viața care îți dă putința să admiri primăriile de până acum?

Și câte giuvaeruri nu ți oferă viața asta, așa scumpă cum e, cu 1000 lei mie de kilograme de lemne, cu 11 lei ceșcuța de cafea turcească, cu 20 lei și 100 de înjurături cursa la o birjă, cu 5 lei o scobitoare de dinți...

Dar ar fi să lungim vorba (pe zece coloane dacă ar fi să mai dăm exemple spre a demonstra cât de neîntemeiată este acuzarea unora că guvernarea d-lui Brătianu păcătuiește în special prin faptul că viața e scumpă.

E scumpă, dar face — la urma urmei. Face ca, atunci când ți se urăște cu această cumplită răsturnare a ideii de cinste și de capacitate, să ieși pe Argetoianu, pentru una și pe Vințilă pentru alta și să-i bați și să-i bați până o zice: altă dată nu mai facem, nu ne mai facem miniștri.

Moftul lui

Calendarul „VESELIEI”

IANUARIE

In Ianuarie să nu faci băi reci, căci ești în pericol să capeți guturai.

MAI

Omule. Nu te speria! E zeece Mai!

SEPTEMBRIE

Aci e scăparea! Să duc și eu ceva vânat acasă!

FEBRUARIE

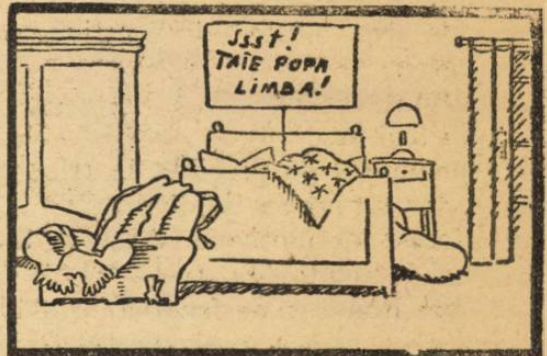
Acelaș sfat, pentru aceleași motive.

IUNIE

Să-ți iei nevastă mai grasă că prin-
de bine.

OCTOMBRIE

Toamna! Ce frumos e să stai acasă
și ce plăcut în pat!

MARTIE

A treia lună, în care să faci ca în
primele două, ca să rămâi numai cu
tusea și junghiul.

IULIE

Vara e bine la țară fiindcă nu ți-se
cer cine știe ce tualte ca la Sinaia
ori la Călimănești!

NOEMBRIE

Incepe consumația eprevizionărilor
pentru iarnă.

APRILIE

— Ce te mai uiți! Astăzi nu e nio!
o catastrofă de drum de fer!

AUGUST

Măcar că ziua începe să scadă, cresc
numărul accidentelor.

DECEMBRIE

— Pe mine mă înduioșează în tot-
deauna de ziua asta mare soarta stă-
macului meu!

GLUME

L'a rămas.

— (Intre doi). — Domnule, pe
cât știu, d-ta nu ai deschis nicioda-
tă gura cât a ținut sesiunea Camerei.

— Te înșeli, răspunse celalt; de
câte ori n'am căscat, când vorbeai
d-ta!...

Care-i cel mai mare idiot.

Două ofițeri de stat major se cear-
tă.

Disputele sunt chiar foarte vii.

— Ești cel mai perfect imbecil al
creațiunii, zise unul.

Generalul ntră pe neașteptate și
aude răspunsul celuilalt:

— Nu cunosc un idiot mai tâmpit
de cât tine!

Atunci superiorul cu un ton împă-
ciuitor:

— Uitați, d-lor, că eu sunt aci

Iși urmează operite sale...

Un doctor care cântase în casa lui
trei pacienți, muri înșiși în aceeaș
zi muriră și cei trei pacienți. Din în-
tâmplare toți patru fură înmormân-
tați în acelaș timp și carul funebru

al doctorului deschide convoiul. Glumețul X, care văzu aceasta, strigă : „Ei, drace ! e desigur primul doctor căruia îi urmează operele sale“.

De unde îl cunoaște...

La un bal mascat, o mască întâlnește pe un domn care găsisse de curiozitate să-și pue un cap de măgar, și-l întreabă :

— D-ta ești deputat ?
— Cine ți-a spus ?
— De... am văzut capul acesta la Camera.

Definiții.

Indigestiunea e remușcările stomacului.

Remușcarea este indigestiunea conștiinței.

Motiv legitim.

Un neguțător se prezintă la tribunal pentru un proces de divorț.

— Care sunt motivele d-tale ? îl întreabă președintele.

— Am anunțat desfacerea totală și cred că acesta e motiv destul de legitim.

Moștenitori recunoscători.

Un medic din Paris, care expediase pe lumea cealaltă pe unul din pacienții săi, primi în zilele din urmă o cutie. Deschizând-o, el găsi înăuntru o tabacheră de aur și pe partea interioară o capacului erau gravate următoarele :

D-lui doctor Y. — Moștenitorii recunoscători ai rentierului...

Preziceri de Anul Nou

*Cum e sfântul și colacul !
Spune-o veche zicătoare ;
Ce ne prevestește însă
Anul nou acuma oare ?*

*O să fie deocamdată
Șapte zile 'n săptămână
Pân' să iei leafa la lună
O să faci scurtă la mână*

*Primăvară, vară, toamnă
Și-o să cadă iarnă iară
O să fie zi și noapte...
Și din casă ieși... afară.*

*Tu dormi-vei noaptea ; însă
Stăpânirea, mai muncită.
O să faci sacrificiul
Peste zi a sta lungită.*

*Soarele, se zice, cum că
O să fie ziua doară ;
Curios însă, că luna
Numai noaptea o s'apară.*

*Pe ministrul de finanțe.
O să-l cheme tot Vintilă
Și lui Al. Constantinescu
O să-i zică tot P.-ilă.*

*Absolut la fel în țară
Leul tot leu o să fie
Și-o să-l vezi leu, cum e leul,
Doar în Africa pustie.*

*Soțioara dumatăle,
O să fie tot femeie :
Numai feminista, broască
Se va transforma în chee.*

*Ca sfârșit, se mai prezice :
— Nici un hoț la pușcărie !
Toți vor merge să de sprijin
La orice dregătorie.*

Ala dela VESELIA

Virtutea Miții

Când am intrat în casă am găsit pe Mița în fața șifonierului, aranjându-și în ordine lingerie. În odaie, aruncate aici și colo, stau o mulțime de teancuri de rufe, pe care Mița le alegea cu atenție, așezându-le în șifonier.

— Bine-ai venit Lizetto, mi-era dor de tine ; și cum eu o priveam nedumerită, ea adaogă :

— Văd că mă privești mirată. Să-ți explic : îmi aranjez lingerie, care s'a cam amestecat. Iată de exemplu, că-mașa asta cu dantele, cu poalele cârpate. — cămașă conjugală, e așezată lângă chiloții aceștia de mătase moțiv — chiloți adulteri. Buna caviință cere să le separ. Și nu numai atâta : privește acești ciorapi de bumbac, țesuți la călcăi, ciorapi conjugali, ceilalți de mătase sable, ciorapi adulteri. Mai am aci jartiere conjugale, brăsiere adultere, etc.

Eu începui să zâmbesc.

— Nu răde, e foarte natural. Când ies cu soțul meu în oraș, la teatru, la restaurant sau la cinematograful, îmi pui lingerie conjugală.

— Și pe urmă ?

Mița își pleacă ochii puțin rușinată, sinată.

— Și când mă întâlnești cu Mișu, bine-înțeles că-mi iau rufe adultere. Așa că aceasta este cauza că m'ai găsit făcând triajul lor. E mult mai comod așa, de cât să-mi verific în tot momentul rufe cu care ies. După împrejurări, când rufe conjugale, când adultere.

— Și de care lingerie ai mai multă nevoie ?

— Depinde, văd însă că amândouă se uzează în mod egal. De multe ori însă mi se întâmplă să ies cu soțul meu, bine înțeles, cu lingerie conjugală și întâmplarea face să dau cu ochii prin oraș de Mișu. Nici o emoție, nimic nu simt la apropierea amantului, bine înțeles, din cauza lingeriei conjugale, care nemi cunoaște secretele inimii. Nu tot așa când port pe cele adultere ; în cazul acesta soțul meu nu mă întovărășește și să vezi atunci ce emoție, ce palpație ! Că-mașa tremură pe mine, voind par'că singură să se desfacă ; nasturele de la

— Ce? tot mai porți pantaloni ?
— Eu nu pot, că mă 'năbuș ?

chiloți se descheie singur... în fine e ceva care mi-e greu să spun. Trebuie să știu că și lucrurile, pe care noi oamenii le credem neînsufletește, simt și ele, se bucură și suferă ca și noi.

Dragă Lizetto, soțul meu e bun și îngăduitor. Mișu de asemenea e tânăr și plin de sentimente; totuși sufer. Simt că iubesc pe un altul, și lucru straniu, nuri așa? îl iubesc cu adevărat.

— Vai de mine! și pe cine?

— Nu știu bine cum îl cheamă. Știu numai atâtă că e frumos, înalt, brunet și cu ochii negri, a căror privire te fascinează. L'am văzut numai de două ori: odată cu un tânăr blond și a doua oară cu o damă oacheșe.

Când îl văd, mă simt în fața lui fără putere. Imi vine să-mi închid ochii și să cad în brațele lui, așa cum cade o potârniche, lovită în inimă de un vânător îndemânat.

— Cine știe Mișo, Bucureștii sunt mici și poate că vei avea fericirea să fie al tău vreodată.

Mișo sări în sus cu fața îmbujorată.

— În ziua cea îmi voi pune cea mai frumoasă rufărie adulteră.

După două zile primii dela Mișo un bilet:

Dragă Lizetto,

Vino imediat și mă mângâie. Bărbatul meu a eșit în oraș de două ore și de-atuncea plâng mereu. Vino, că simt că înnebunesc.

Mișo

Am găsit-o într-o stare nervoasă, cum nici odată n-o mai văzusem:

— Inchipește-ți dragă ce mi s'a întâmplat. Aseară soțul meu imi spuse: îmbrăcă-te dragă, să luăm masa la restaurant. Asociatul meu m'așteaptă acolo și nu vroi să ies singur.

Am mers. N'am stat la masă nici trei minute, când ce să vezi? Pe lângă masa noastră trecu el.

— El?

— Da, da, el, mai frumos ca nici odată, trecea pe lângă noi cu aerul lui indiferent. Imi bătea inima cu putere. Când întoarse capul, văzu pe asociatul bărbatului meu, pe care-l salută prietenos. Se cunoșteau. Acesta ni-l prezintă și nouă și, de oarece era singur, fu invitat să stea la masa noastră. Simțeam că mor de emoție, mai ales când imi strânse mâna, sărutându-o respectos. În timpul mesei aproape nici nu ne-am vorbit; nici n'aș fi fost în stare să articulez două cuvinte.

La un moment dat, secretarul soțului meu veni la restaurant, cu o telegramă. Luă pe asociatul său de o parte, apoi se scuză:

— Dragă Mișo, suntem nevoiți să plecăm imediat. Domnul va fi așa de bun să te conducă până acasă. Măine dimineață ne vom întoarce neapărat. Și au plecat lăsându-mă singură cu el.

Aci Mișo făcu o pauză ca pentru a-și strânge amintirile, apoi urmă.

Am stat la masă împreună încă o oră. Am vorbit de toate. Admirabil om! Il ascultam atentă, cu gura căscată și-l găseam mult mai superior din toți câți cunoscusem până atunci. La un moment dat, s'apropie de mine, se uită fin în ochii mei, strângându-mă pățimaș de mână și-mi șoptește încet:

— Ești o ființă încântătoare! Te iubesc!

N'am mai zis nimica, și rodelă masă și luându-i brațul, mă'n-dreptai spre eșire. Tremuram toată. Afară ne aștepta o mașină. Ne urcărăm în automobil și aci adoratul meu mă strânse pățimaș la pieptul său, acoperindu-mi gura cu sărutări înfocate...

— În fine, Mișo, ți-am spus eu că Bucureștii sunt mici. Iată deci că ți s'a îndeplinit dorința.

Dar Mișo, abătută își ascunse fața în perne, plângând cu sughituri.

— A, nu! N'aveam nevoie decât rufărie conjugală.

Virg.

Felicitare de Anul Nou

Anul vechi acumă pleacă
Anul nou în locu-i vine
Eu aștept luna să treacă
Să văd zile mai puține

Căci pe ploaie și ninsoare
Stau pe scăunelul meu
Scriu „procestele verbale”
Și amenzile tot eu.

Iar când vremea e frumoasă
Iau bastonul și ghiosdanul
Și pornesc din casă 'n casă
Și las „note” cu toptanul.

Eu v'aduc la ori și care
Suma — ce-aveți de plătit
Chiar când bine nu vă pare,
Eu v'aduc neconținut.

Astăzi ca și'n totdeauna
Vă urez ca să plătiți
Mai curând ca 'ncepe luna; —
Să trăiți, — ca să plătiți!

Perceptorul de pe această stradă

Dorința coanei Mandei

Nu vreau de anul nou cofeturi,
Parson sau alte marașeturi,
Și mă lipsesc chiar de boiele,
Combinezon și tistimele,
Mă las chiar de ciorapi „ajur”
Ah! Naie dragă te conjur
Am un ambiț și eu pe lume
Ca să-mi înec necazu'n glume,
Așa cum tu'l îneci în șpriț —
Ca o femeie cu capriț:
Suspină galeș coana Manda:
Ah! Naie, cumpără-mi
„Di Granda”!

Epigramă

De anul nou.

Voi cei tratați cu lingurița
Aici, pe plac, ori pe neplac,
Fiți veseli: vă tratez acumă
Cu o porție de cozonac.

Și'n plus în anul care vine
Vă pregătesc ca bun amic
Pentru serviciul dumneavoastră
Un respectabil polonic.

Omul din poză

Dintr'un program de îmbunătățiri
atât de ordin tehnic cât și literar pe
care treptat îl vom aduce „Veseliu”,
înștiințăm pe cititori că, pe cale pu-
blică, am hotărât să ne adresăm și
altor pene afară de cele grupate în
jurul revistei noastre.

Prin urmare: vom plăti opulent
orice colaborare în versuri sau în
frază.

Singura condiție: să fie absolut de
haz ceeace ni se trimite.

Manuscrisele (bucăți de cel mult o
coloană) se vor trimite cu pecifică-
rea „pentru colaborare” pe adresa:
Cosco, General Lahovari 66.

VIZITAȚI Cinema „VLAICU”

RULEAZA:

Filmele cele mai frumoase și instructive

Vicleimul politic

Sau cum i-a spart „Steaua” generalului, mardeiașul Argetoianu.

ANUL XXX. — No. 3.

2 Lei Exemplarul.

Joi 17 Ianuarie 1924

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA

11, Str. Brezoianu, 11
— BUCUREȘTI —

Apare odata pe săptămână
JOIA

VESELIA

— REVISTA UMORISTICA —

PREȚUL AȘONAMENTULUI

Pentru un an în toată țara

— Lei 100 —

În străinătate lei 200

Apare odata pe săptămână
JOIA

Paradox

- Înțeleg cum unui om, bine ca tine, îi plac numai femeile care se vând !
- Ce să fac, dragă, dacă cele care se dau costă prea multe parale !...

Cronica săptămânei

Sf. Ion

Sf. Ion este Omega sărbătorilor de iarnă și Omega sumelor alocate de ori ce cetățean cu scaun la cap și nu cu capul la.. scaun, pentru sărbătorile de iarnă. Și pentru mulți acesta e marele hop, fiindcă cel puțin două treimi din populația României se numește Ion ori Ioana și dacă nu și-o serba omul ziua onomastică, ziua lui atunci nu mai serbează nici o zi. Sunt pe lumea asta mulți Ion, mulți Jenică, mulți Jean, Ioanel, Ioniță, Iancu, Jony și foarte mulți Nea Ioni, ba avem și un Ionnel care la Paris recoltează succese actoricești pe scenele teatrelor de acolo. Și acești nenumărați tipi își serbează ziua numelui de același Sf. Ion Botezătorul de la 7 (20) Ianuarie, când anul are atâția sfinți Ion? De ce? fiindcă e sfânt mai mare? Fiindcă e nașul Domnului nostru Isus Cristos și face pe acolo prin cer pe Jean-tehașul?

Dar nu sunteți sătui oameni buni de făgăduielile celor ce le împart cu profunzime în dreapta și în stânga, pentru ca să le uite cu un entuziasm egal? Când atâția își pun nădejdea în sf. Ion Botezătorul cum să poată să-i împacă pe toți? Unul dintre fini vrea hăis, altul cea, unul e proprietar, altul chriaș: unul actor, altul popă: unul așa, altul pe dincolo, dar, să fii drac, Doamna iartă-mă și nu poți să-i împaci.

Uite aceasta este problemă foarte importantă, care nouă acestora care veghem la *bunul mers al lucrărilor și la buna stare a oamenilor* ne-a procurat de nenumărate ori, ceasuri de insomnie în tramvai ori la teatru. Ni se pare că acum când chestiunea reformei calendarului este în discuție, e cel mai bun prilej pentru a supune Sf. Sinod propunerea ce urmează și să îndemnăm lumea să facă cele ce o sfătuim.

Noi spunem: *Ionii să-și mai aleagă și alți patroni decât pe Sfântu Ion Botezătorul*. Gândiți-vă numai ce încântat ar fi un Sf. Ionică ori Sf. Nelu când o mână de fini i-ar cere ajutorul. S'ar face în patru sări satisfacă! Vedeți avantajul!

Și așa fiind să pășim la detalii: D-l Dr. Ion Cantacuzino, d-l Dr. Ion Mamulea, d-l Prof. Nanu Muscel și ceilalți Ioni din breasla doftorească ar urma să-și serbeze ziua numelui la 31 Ianuarie când Biserica prăznuește pe Sf. Doctor Kiru și Ion.

D-l Brătescu Voinești, Pilat. Dragoslav și alți mănători de condei ar primi ilustrate și cărți de vztă cu P. S. F. P. Z. O. la 26 Septembrie când este Sf. Ion Evanghelistul.

D-l Joan Tehaș și ceata de servitori ai zeiței Themis și-ar avea ziua de 13 Noembrie a Sf. Ion gură de aur.

Săveștii, Mafaldele și oracolii indieni de baștină din Dealul Spirei, vor

avea „succes în afaceri” și deseori „câștiguri de bani” pe nemuncite dacă se vor pune sub aripa protecției a Sf. Profet Ion care la 18 Octombrie face tratație cu dulceață zahărită.

O zi comodă pentru cei care obișnuiesc mai multe nume este cea de la 30 August când se sărbătoresc Sfinții Alexandru, Pavel și Ion, iar meseriașii și învățăceii de orice soi, se vor afla bine sub ocrotirea Sf. Ion Ucenicul de la 18 Aprilie.

Eu unul dacă aș fi Ion, m'aș aciua și cred că nu mi-ar merge rău — pe lângă Sf. Ion Milostivul dela 12 Noembrie.

Negreșit asta nu înseamnă că n'o să mai fie și închinători ai Sf. Ion Botezătorul! O, nu! asta nici odată. Dar și aici chiar mai sunt câteva categorii.

Ionii întreprinzători, inventatori și gur că-și vor fixa onomastica la 25 Mai când e aflarea capului Sf. Ion Botezătorul. Dinpotrivă cei slabi cu Duhul, cei pe care în general nu i prea taie capul nici n'ar putea altfel decât la 29 August cu Tăierea capului Sf. Ion Botezătorul.

Și astfel i-am aranjat pe toți Ionii, dar!... cu o singură excepție! Știți și d-voastră că sunt atâția Ilic Georgescu, Vășilescu și alții, care iscălesc scurt I. Georgescu, etc. Cu dumnealor ce facem, căci între Ionii creștini ortodoxi nuri putem băga! După o serioasă cercelare a calendarului, am găsit soluția și pentru dumnealor: un alt sfânt.

La 11 Mai se serbează Sf. Mochie!

Tr. U. Badurul

După Crăciun

— Coresponențe particulare —

Dragă Sevastișo,

Mă grăbesc să răspund la salutul tău, nu de alta, dar voi să îți arăt că eu nu sunt atât de arogantă ca Bălașa lui Mățaru, care de când l'a numit pe bărbat-său vardist de noapte, nici nu mai răspunde la bună ziua de frică să nuri cadă grandul. Eu soro, fără să mă laud, dar cu toate că 'mnealui e negustor cu scaun în piață, totuși nu am atât ambiție. Din contră, sunt foarte popularizată. Mă întreb ce mai fac și cum am petrecut de sărbători? Ah, soro, am mâncatără și am petrecutără pă cînste! 'Mnealui mi-a trimis o carne ca strugurele din care am făcut sarmale, caltaboși și trandafir, ba și niște pârjoale de-ți era mai mare mândrețea. De Crăciun a venit la noi Leana lui Gușatu cu sorsa și cumnatăsu, a venit Fănică a lui Ciupitu cu armonica și Tăsică strungaru cu mandarina. Am petrecutără până la ziua mai abitur ca la

nuntă. Ba pe la douăspre noaptea a venit și d. Ionel, funcționar la tramvaie și curtezanul fetii propitarului. Am răsără soro, mai ales de cumătru Leani căruia îi căzuse și dispensabilii jucând pe scaune. Mai ales când a început să cânte romanțuri și cu pleturi picate în care spunea și „d'aria” și „d'ailaltă” a fost ceva dramatic de tot. Eu l'am rugat chiar să îmi scrie și mie „Bidineaua”. La ziua au plecat cu Ghiță al meu la cărciumă, să se dreagă și s'a dres până i-a apucat noaptea acolo și m'am pomenit cu al meu că mi-l aduce vardistu tărâș. În fine știu că am petrecut pă cînste. Altcevaș nimic nou. Eu sunt mersi bine. Tu ce mai faci?

Complimente ție, măti și la toate vecinele.

Cu alivoar,

Tarsița Satăr

II

Soro Tarsișo,

Mersim pentru complimenturi. Am primit scrisoarea subsemnată de tine prin care îmi confirmi cum ai petrecut de sărbători și m'am bucurat văzând că ești tot sănătoasă. Eu sunt bine mersi și mă ocup cu menajurile casei. Noi de Crăciun, am fostără la Teatru al mare, de pe Podu Mogoșoarei. Năică a dat un pumn de bani pe belete, dar știu cel puțin că mi-am făcut gustul. Am fost mai sus chiar de cât ciocoii ăia năpârliți în cap, de parcă ereau opăriți cu apă fiartă. Am statără la loja a patra de balcon, pe bangă, nu în picere cum am stat atunci când am fost cu toții la Circ. S'a jucat o piesă foarte complicată, cu unu care împușcă femeia și apoi plânge, cum plânge Năică al meu când se trece cu băutura. Se vede că și ăluia i-o fi pus măsă mărgele la gât când a fost mic. De acolo ne-am dus la berărie, am băut bere și am mâncat americante. Să fi văzut soro că de „d'alea” erau acolo! Fumau țigări peste țigări și făceau cu ochiu la bărbați; se vede treaba că aveau mănăcrime la... ochi. Răsturnate, picior peste picior, ședeau pe scaune cu niște rochii de li se vedea, pardon de isprăș, bagadelurile dela mă 'ntelegi și decoltate soro, de credea că le iese mamelurile afară. Pe mine, drept să-ți spui parcă mă lua așa cu predispoziție, când îl vedeam pe Năică uitându-se la ele. Dintre toate însă mi-a plăcut lăutarii. Cânta de mă băgase în boale. Nici în Iliad nu am auzit așa cevaș. În fine, nu pot să zic, a cheltuit Năică câțiva poli, dar ne-am dicstrat, de n'am să uit nici când oi ajunge să pui mâinele pe piept.

Termin scrisoarea, căci am isprăvit cerneala, rugându-te a-mi răspunde cu tot urgentul posibil.

Cu complimenturi și ție și lu bărbat-tău,

Prietenă, Savasta Bulumac.

p. coai. Ciupac.

După sărbători

*In fine, a trecut de-acuma și Anul-Nou și Moș Crăciun.
 Și toți sperăm ca anul ăsta să fie an ceva mai bun.
 Guvernul va spori diurna la senatori și deputați,
 Va da slujbașilor la sporuri, cum nimeni poate n'asteptăți.
 Va esteni ca și prin farmee viața scumpă care-a fost,
 Și orice nevoias de-acum va fi un om ghiabur cu rost,
 Bine'nțeles că Se-Te-Boul va face taxa două piese,
 Dar tu ce-alergi pe lângă șină, și limba cum d'un cot îți ese,
 Nici taxator, nici taxatoare parale pentru drum nu-ți cere,
 Și ești scutit de orice taxe și de bilet cu „precădere”.
 Și dacă'n hală se va face doi poli un chil de carne slabă,
 Să nu fii fraer să te superi, să protestezi, ci mai de grabă
 S'nghiți în sec și-apoi acasă, mai pune-o oală cu fasole,
 Căci este bună și gustoasă, stomacul când îl simț că gol e.
 Vintilă va umfla bugetul, punând la biruri mai umflate,
 Tu să plătești fără de murmur și de nu poți, plătești în rate,
 De nu câștigi cât este birul, mai pune-ți boarfele'n vânzare,
 Căci pentru țară nu se cată de-i sacrificiul mic sau mare.
 Să nu râvnești că alți se plimbă în blănuri scumpe sau paltoane,
 Și ei au griji mai mari ca tine, că n'au mai multe milioane.
 Și dacă dama te refuză, că ești sărac și n'ai parale,
 Să știi că ești ferit băete, de neplăceri sentimentale.*

*In fine'n anul ăsta numai la bucurii să v'asteptăți,
 Căci o să plouă 'n țara noastră numai cu cremviști și cârnați.
 Nu vor mai fi nici suferințe, nici cersetori cerând la porți
 Și-avea-vom parte doar de bine și de potcoave de cai morți.
 Și fericiți cu mic cu mare, în anul ăsta, dacă vreți
 Nu vom visa în nopți senine, de cât la cai ve'zi pe pereți.*

Tache Carebeatutun

Dân Tîrchilești în Popa-Nan Cadoul lui nea Niță Pitpalac

In vederea Anului nou, nea Niță Pitpalac, după ce a rânduie (în gând) de daruri să facă Siții, și-a dat cu i-deia că nici dumnealui nu e de lepă-dat. Dar cine să-i facă lui dar? Copiii? Fomeia? Suntără mofturi astea. El îi dă fomeiei o pereche de ciorapi, fomeia îi dă lui o crivată. Asta-i ceva à la jemanfiș.

S'a gândit atunci la ceva grandios și fără să-i coste cevaș. Dacă ne-ar scrie să-l propunem în gazetă ca pre-mar? Așa cadou înțelege și dumnea-lui.

Fiind absolut de părere că nea Niță Pitpalac al nostru merită acest dar, dăm loc cu plăcere scrisoarei ce ne-a trimis-o pe-o cărămidă postală.

Iată ce zice amicul nostru:

Bă, frati-miu.

Să mă pue pe mine — ca cadou — premar, cartofu și pătlăgica lor de izmeniți! Te răzi, hai, musiu care cî-tești aicișă?

Răsu e vătășel. Și mai zic una: te răzi ca proasta în târg. Pentru că care, mă'nțelegi, este mai bun gospo-dar ca mine?

Bă, nepoate, ascultă coalea ce știu io să fac: io mă scol la ora patru despre ziuă, cu noaptea în cap care va să zică. Mai mă dau nițel cu dumneaei în vorbă, apoi iau ibricu, fac câte o cafeletă, mă duc în curte la ciușmea, mă spăl, măntore în casă, îmi trag nădragii, dau drumu la păsări, le svârîl beabe, curăț cocina porcului, îl

scarpin pe sub burtă.. Leg câinele, îi dau să mănânce, mătur curtea.

P'ormă, după ce mă 'ncontrez ni-țeluș cu muerea, o'njur și plec în piață.

Bă, tu știi să cumperi — când ai denghi — ce cumpăr io? Bă, tu știi să iei carne de unde suge ursu? Știi tu ce e momița? Cunoști tu care e andricotul și care e fleiculita? Bă, uger ai mâncat? Da splină împănată cu slănină? Da creier cu pesmete? Da o frigăruie de purcel cu carnea ca laptele? Este? Da o muche friptă?

Bă, io știu și pă darcu. și îl cumpăr și-l aduc acasă (ca să facă doi cu fomeia).

Și asta e fleac. Dar tu ai pus varză? Da podul l'ai umplut cu ceapă? Car-

tofi ai trântit la pimniță? Pălăgele verzi și prunișoare ai tras la oțet? Dar gogoșari? La nisip ai pus zarzavat? Bă, ai uscat ardei, ai înșirat bambe, ai făcut bulion? Cum stai cu lemnele? Dacă ești gospodar, te-ai gândit la ele astă vară? Ori ai făcut ca jevrile dela premărie.

Și n'aș mai conțeni înșirându-ți aicișia ce trebuie să facă omu care vrea să fie premar.

Crezi oare că ăștia care toată ziua atinge la boton pe Marița ca să le lege crivata și să-i spele pă dinții cu periuta, știu ei măcar pe unde se.. mă'nțelegi găina? Pun rămășag că asemenea pramatii își dau cu idia că jumara se face cu zeamă de castraveți murat, dar fără ouă..

Și asta nu se poate, cașcavalerule, fiindcă când ești cal, nu ești iapă, și nici pușcă și nici bieiușcă. Dar când ești premar, dacă ești avocat ori doftor, apăi musai trebuie să fii și gospo-dar..

Altfel se alege poradichiu dă bietu citățian cum s'a ales de când sântără la comună numai oți dă cai..

Să mă puneți pă mine premar, bă, ați înțeles. Asta e vorbirea.

Rog pă cine citește cele scrise aci de mine, să-și dea cu idia în organul Veseliei.

Cu plecăciune

N. Pitpalac

Nu i-a mai recunoscut

Frumoasa doamnă C. are un bărbat cu barbă à la Henri IV și un... amant cu o mustață superbă.

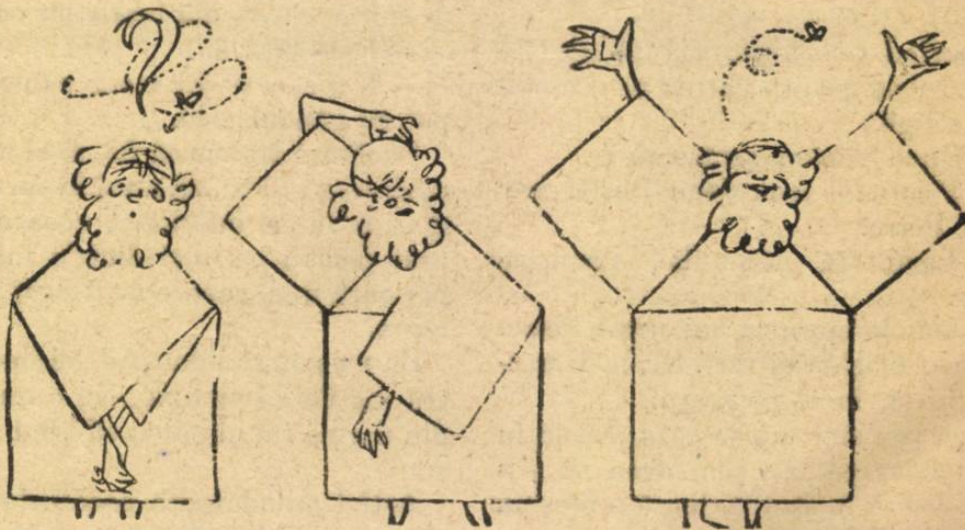
Intr'o zi acesta își rade barba și-și lasă numai mustața.

Când se întoarce acasă îi sări de gât:

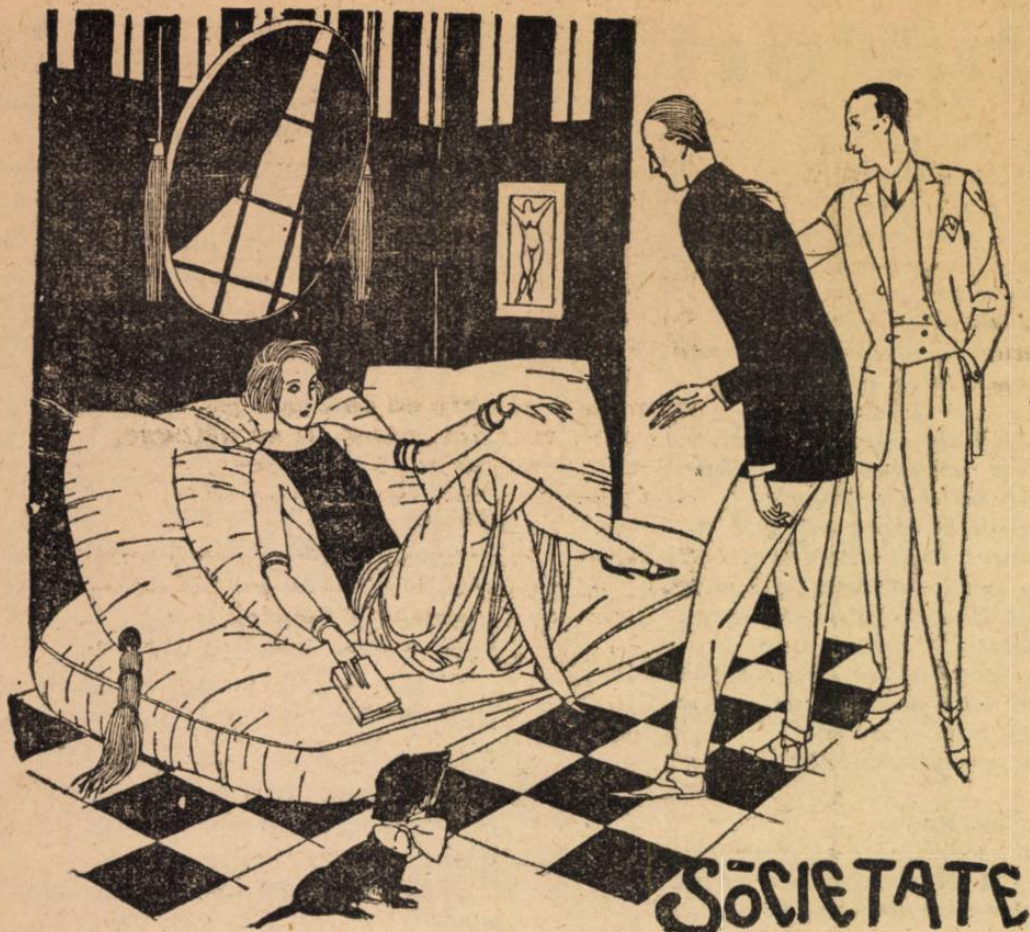
— „Ce bine faci, o că vii dragă Alfred!”

— „Dragă Alfred!? cine acel Alfred, întrebă bărbatul mirat.

— „Ah tu ești? răspunse femeia, nu te-am mai recunoscut...”

Grație unui pârdașnic de fânșar, a descoperit Pitagora, rezolvarea faimoasei lui probleme:

SOCIETATE DE AJUTOR RECIPROC

Petre Galiu venea pe bulevard dinspre Cismigiu când întâlnește pe Jean Burlă care mergea de vale.

Jean n'avea un plan bine hotărât de plimbare, se pomenise la Cereul Militar, fără să știe cum, și crezând de altfel că e la Palat, în Miercuria aceea, care poate că era și Marți, cine știe?! Văzuse că dinspre bulevard din vale venea lume și o luă și el în urmă.

Petre venea spre calea Victoriei nu fiindcă văzuse lume mai multă într-acolo, ci fiindcă se ducea în vizită la draguța lui ca să o ia la plimbare, cu trăsura.

— Hai cu mine, îi spuse Petre lui Jean. Am să te prezint Adelei. Și dacă n'ai nimic mai bun de făcut astă seară să mergi să iei masa cu noi.

Jean mersese și intrară într-o casă de pe strada Bursei unde la etajul al patrulea locuia Adela. O găsiră în salon citind un roman „In lumea gândurilor” și urmându-și probabil propriile gânduri, nu pe ale autorului.

Socotind că dăduse destulă atenție artei, Adela asvârli cartea pe o masă și strigă:

— Unde păpăm astăseară?

— Prietenul meu Jean Burlă, prezentă Petre.

— Incântată domnule! răspunse Adela.

— Jean ia masa cu noi, urmă Petre. Luăm o mașină și mergem la Herăstrău, încet, încet pe șosea.

După trei sferturi de ceas, Adela fu gata: doar pălăria mai avea să și-o pună. Ieșiră în stradă, luară o mașină de la „Mihai Viteazul” și o porniră.

Masa, la un parcu pe marginea lacu

lui, fu cordială. Adela era încântată de cei doi tineri care să grăbeau să o servească.

Petracerea aceasta le lăsă o așa de frumoasă amintire în cât se mai întâlneau tus trei iarăși de două ori în cursul săptămânii și de șapte ori în săptămâna următoare. Neapărat Jean luă parte generos la socoteală.

Petre și Jean trăiau în epoca aceasta a noastră, în care tinerii văd deja viața sub un aspect de adevăr, care ar fi cinic, dacă tinerețea lor nu i-ar scuza chiar și pentru faptul că au simțul practic mai dezvoltat decât toate celelalte simțuri.

— Ascultă, îi spuse într-o zi Petre lui Jean, dacă nu ești încă amantul Adelei, apoi ai să fii cândva...

Petre așteptă timp de două secunde, o protestare din partea lui Jean, dar nu se auzi.

— Va să zică ești și tu de aceeași părere! urmă Petre.

De altfel nu e de loc sigur că într-o zi Adela n'o să mă înșele cu cineva...

— Din potrivă.

— N'o să ezit să merg până la capăt cu gândul meu.

Dacă așa trebuie să fie, apoi e preferabil ca să fii tu, să nu-și ia un amant dintr-o lume inferioară ceea ce ar fi urât pentru ea, nici dintr-o lume superioară mie, ceea ce ar fi urât pentru mine.

Eu nu pot să-i dau Adelei decât patru mii de lei pe lună. Nu e mult. Tu din partea ta, ai putea să-i dai aceeași sumă.

Astfel știind toată socoteala, n'am să mai pot zice că mă înșeală fiindcă am să fiu la curent.

Cu opt mii de lei pe lună și cu invitațiile pe care i-le vom face la mese și în plimbări, Adela o să se poată declara satisfăcută.

Iar noi doi, ne vom mulțumi toate nevoile inimei.

Vom lua înțelegere asupra zilelor. Neapărat că Adela n'are să știe de combinația noastră. Are să creadă că ne înșeală, și mai cu ajutorul recunoștinței, mai cu al remușcărilor, ne va iubi pe fiecare în parte, mai mult.

În principiu planul lui Petre îi plăcea lui Jean.

De altfel el însuși întocmise același plan, afară doar de cei patru mii lei lunar sugerați de Petre.

Era tocmai liber, de vre-o lună, de când prietena pe care o avea preferase perlele unui bancher, florilor delicate pe care i-le culegea el, mai deseori din grădinile Retorice decât din vitrinele florarilor.

Petre și Jean se înțeleseseră și acesta din urmă începu să facă curte Adelei... în secret.

Trecură luni fericite și confortabile. În acest timp afacerile, afacerile comerciale adică, stagnau.

Petre cumpărase un jurnal de sport, care nu mersese bine cu directorul dinaintea lui și nu merse bine nici cu el.

Trebuise, fără știrăa lui Jean, să educe pensia pe care o aloca Adelei, scuzându-se de această reducere și lită, momentană de altfel, după cum speră și el și Adela, și imputabilă numai marasimului economic al nasului de față. Ba, într-o lună chiar nu putu să dea nimic iar Adela, fată bună, spuse.

— Știu că sunt vremurile grele. N'are vea grije de mine dragă. Am și eu ceva pus deoparte și-am cu ce să aștept vremuri mai bune.

Petre știa ce înseamnă economiile Adelei: erau cei 4000 lei pe lună ai lui Jean.

Dar, situația delicată în care se găsea Petre față de Adela și de Jean, îl sili să spațieze întâlnirile.

Veni vara și cu ea chestiunea vlogiaturei.

Petre, care nu dorea să-i arate lui Jean impasul în care se afla, zise:

— Eu n'am liberă decât luna August. Du-te singur la Sinaia cu Adela. Peste o lună am să viu să o iau cu mine la mare, căci sper până atunci să-mi aranjez afacerile.

Jean plecă cu Adela la Sinaia pe când la București Petre făcea eforturi supraomenești pentru a-și ridica jurnalul, ai cărui abonați și cititori dispăreau unul câte unul, fără speranțe de reîntoarcere.

La sfârșitul lui Iulie Petre primi o scrisoare de la Jean.

Dragul meu,

Nu-mi prea scrii. Dar cred că merge bine pe acolo. Adela a îmbrăcat ieri rochia cea nouă albastră pe care i-ai trimis-o Casa Hacnet. Prietena noastră

tră a obținut în noua ei tualetă un succes de care te poți mândri alături de noi. Adela vrea să-ți mulțumească și... probabil tu, să-i primești mulțumirile. Da, dragă, cred că ești nerăbdător să o vezi. O să ne întoarcem în București deși nu suntem la sfârșitul lunii. Trebuie să-ți spun: anul acesta acțiunile mele au cotat foarte prost, mai ales acum în urmă. Am avut multe datorii de achitat și ca să fiu sincer trebuie să-ți spun că din Iunie am suspendat subvenția pe care o acordam prietenei noastre. Mi-e rușine să-ți mărturisesc că dacă n'ar fi avut renta pe care i-o serviai tu, s'ar fi găsit într-o mare încurcătură. Mă văd silît, așa dar, să mă întorc la București. Poimâne plec te aștept la Capșa, la sease. Hotărăște ca Adela plecarea voastră.

Scrisoarea lui Jean îl puse pe gânduri. El nu trimise niciodată rochia albastră Adelei, — și din motive bine cuvântate, nici renta nu i-o servise. Și dacă nici el, nici Jean n'au dăduse nimic Adelei, din ce trăia aceasta?

Jean și cu Petre se întâlniră la Capșa, primul jenat al doilea perplex, și mândri nici unul, nici altul. După ce schimbară câteva banalități, cei doi prieteni intrară în miezul chestiunii.

— Te duci la Snaia la Adela, ori îi serii să vină aici să plecați la mare?

— Ba cred, că nici la Sinaia n'o să mă duc și nici la mare n'o s'o duc.

— Cum? Rupî?

— Imi merg treburile din ce în ce mai rău.

— Aunci cum de îrai trimes rochia albastră.

— Cine ți-a spus că i-am trimes eu rochia.

— Ea.

— Nu... nu îam trimes nici o rochie... și nici bani pe două luni din urmă.

In ochii celor doi prieteni adevărul se arată ca zorile care se revarsă

să lumineze încet și sigur orizontul, așezând fiecare lucru la locul pe care i-l'a hotărât Dumnezeu.

O situație nouă cere o stare de spirit nouă.

In consecință Petre zise:

— Nu mai poate fi vorba să reluăm o asociație nimicitoare de evenimente. Tu nu mai poți să-ți păstrezi locul lângă Adela.

— Oare tu? întrebă Jean.
— Cu mine e altceva. Eu sunt amantul ei, de inimă.
— Și eu la fel, replică Jean.
— Tu n'ai ajuns de cât fiindcă ți-am permis eu, sub anumite condiții. De

Ce visează fetele de Bobotează

Viitorului meu soț

Când a venit eri popa Boloboc,
Cu Boboteaza, cum s'obisnueste,
Am îndrăznit să-i cer, dacă voeste,
Să-mi dea și mie-un fir de busuioc.

Când m'am culcat a doua seară iarăși,
Mi-am pus sub pernă firele sfințite,
Să te visez pe tine, mult iubite,
Să-mi fii pe veci al meu iubit tovarăș.

Dar n'a fost chip să te visez pe tine,
Precum speram, când fu să ațipesc,
Să-mi fii alesul și să te iubesc,
Așa precum știu eu că se cuvine.

Și nici p'un altul, care drept să-ți spun,
Sunt mulți ce se'nvârtesc pe lângă mine,
Ci altceva, ce gândesc îmi vine
Să-mi pui de gât un laț uns cu săpun.

Mi s'arăta în vis cum o potae,
Un fox urât și slab precum e dracu,
Scoțându-și limba, roșie ca macu,
Venea să-mi lingă fața mea bălăe.

Alături sta înfipt ca o momăe
Un crap urât, cu gura lui scârboasă.
Mișcând voios din coada lui solzoasă,
Spunea că vrea și el să mă mângăe.

Și s'a încins o luptă între pește
Și câțeluș, că tare mi-era frică.
De teamă mă făcusem mică, mică
Și-l văd pe fox, pe crap cum îl răzbește.

Și-l culcă la pământ cu o viteză,
In cât rămase erapul mort pe loc.
Și mărâind mi-a spus: să-l duci la foe,
Să-mi faci din el de grab-o maioneză.

Ce-o fi 'nsemnând această arătare,
In noaptea când destinul vis îți vine?
Tu ești câțelul, știu și-mi pare bine,
Dar erapul ăla, cin'să fie oare?

Fetița Hazlie

altfel precauțiile erau inutile fiindcă n'au împiedicat-o pe Adela de ași lua alt amant. Tu n'ai decât să rupi cu ea. Eu îi rămân amant căci așa e logic...

— Mai logic e să aleagă ea însăși. Căci nimic nu dovedește că nu m'ales pe mine...

— Bine, ea o să ne împace!

Intr'adevăr Adela, pusă la curent cu situația, îi împacă, explicându-le, nu fără indignare, că dacă găsise natural să înșele pe Petre cu Jean și pe Jean cu Petre, adică să iubească pe unul fără ca celalt să știe, nu putea să admită pentru demnitatea ei, că au fost ei doi mai șmecheri. Asemenea combinație pe... spinarea ei nu putea să îngăduie.

Așa că îi dete repede pe ușă afară, pe cei doi prieteni prea prevăzători.

Niki

Citiți ziarul

Științelor și Călătoriilor

Care apară în fiecare Marți

CĂINII

LUI RICA

*Cerul a cernut zăpadă multă
Să se joace câinii. (Așa cred eu:
Asta pentru cer nu-i o insultă
Ci arată cât de bun e Dumnezeu.*

*Uite, în nămeții 'n care roșul
Toe, al celui ce și-a dus galoșul
N'a pătruns, strângându-se în lab
Câinii parcă-s niște slabe
Babe.*

*Se ridică în picioare
Cu guri mari scheunătoare
Se apucă
Să se rupă*

*Ba de gură, ba de bucă,
Ba de nas, ba de ureche,
Și-apoi, după ce se pupă,
Tin'te fuga! parc'au streche!*

*În zăpadă se trântesc
Spatele și-l răcolese
Pân'la piept în ea se'ngroapă
Și înoată ca prin apă.
Apoi, iarăși drepti! și gata
Să se-ascârle unde-i ceata,
Plini pe blană de albeață
Ce copiii, — de dulceață.*

*Dar prin neaua necălcată
Iată trist convoi s'grată.
Turma celor ce pleacă
Ca să-și facă datoria
La Finanțe, ori la gară!...
Oameni care 'n viața toată, n'au
Știut ce-i bucuria.*

*Și cum vin, icnind amarul
Dau în câini (morocănoșii!)
Cel ce-și poartă trist calvarul
În galoși cu tocuri roșii.*

*Câinii fug... și-și mută joaca
Lor viaie 'n altă stradă
Ca să pună și pe-acoto
Găuri galbene 'n zăpadă!*

Abu-Hassan

LITERATURA

Privinduri pântecule rotund și bombat, ca al unei femei într'a șeaptea lună, Tase Baboi trecea drept singurul scriitor al timpurilor noastre, care se hrănea exclusiv numai din literatură. Operile lui Tase Baboi erau foarte căutate de tineretul României Mari, din cauza picanteriilor și pornografiilor ce conțineau. Toate lucrările lui purtau titlul: „Amorul la diverse etăți” și constituiau cele mai reușite colecțiuni de pornografii, pe șleau și pe înțelesul tuturor.

Căsătorit la etatea când balamarle încep să slăbească, Tase Baboi și-a ales soția dintr'un sat din fundul Bărăganului, unde n'au pătruns încă germeții stricăciunii marilor orașe, căci singura ambiție a ernaticului flăcău fusese ca în viața casnică să nu fie încornorat.

Tânăra madam Baboi reprezenta inocența personificată, fiind crescută într'un mediu de oameni cinsitiți, ceea ce făcea ca onoarea noului menaj să fie complet asigurată.

Natural că Veta Baboi nu citise nici odată nici un volum din operele soțului său și scriitorul nu ținea nici de cum ca inocența sa soție să-și completeze educația, citind-i volumele. Baboi își păstra operele într'o bibliotecă cu grile de fer, a cărei chee o ținea ascunsă și inocența sa soție numai din dările de seamă ce apăreau prin gazetele cotidiene, își făcea o vagă idee de conținutul ce ar putea cuprinde operele lui Baboi.

Veta începu să fie curioasă, ca ori și de femeie. Dar broasca dela grila

bibliotecii era prea solidă și cu toate că răscolise întreaga casă, nu fusese chip să găsească cheea.

În acest timp, Baboi își petrecea vremea, sau scriind, sau ducându-se la cafenea, pentru o partidă de table. Etatea sa prea înaintată, cu slăbirea arterelor și delicatetea creierului, îl făcuse să rămână în viața conjugală de o castitate demnă de laudat și se felicita singur că era unicul bărbat a cărui femeie rămăsese tot așa de novee cum o luase dela mărșă.

Veta își petrecea zile întregi în singurătate, care adesea ori nu poate fi bună sfătuitoare.

În aceeași curte cu menajul Baboi locuia tânărul Mișu Varlam, contabil la Banca Spaniolă, care ocupa în fundul curții o mică odaie mobilată. Acesta avea numai treizeci de ani și poseda o inimă grozav de miloasă. Văzându-și vecina, care vegeta în singurătatea ei, îi fu milă de ea și se oferi să-i țină puțin de urît.

Veta Baboi, a cărei inocență o purnea la adăpostul oricărei bănueli, primi oferta tânărului și luă astfel obiceiul ca aproape în fiecare zi să-și vadă vecinul.

Aceste mici vizite însă nu turburau câtuși de puțin mintea tinerei femei, a cărei castitate se menținea neatinsă.

În casa mărinimosului vecin, lua o cafea neagră, îi povestea mici întâmplări din copilărie și în urmă se întorcea la căminul conjugal, tot așa de castă ca și la început.

Mișu încetul cu încetul simțea că se aprinde, dar în fața nevinovăției ce se citea în ochii vecinei, devenea neîndemânatec și stângaci, ceea ce îl făcu să o iubească cu adevărat.

Într'o zi, când Veta intră în apartamentul lui Mișu, găsi pe năsuța de noapte un roman. Când își aruncă ochii pe coperta cărții, Veta avu o exclamație de surpriză.

— A... un roman de bărbatul meu!

— Da, „romanul unui călugăr îndrăgostit” explică Mișu, ultimul său succes; o carte admirabilă, nuri așa?

Atunci Veta trebui să mărturisească cum că soțul său nu i-a arătat nici una din operele lui.

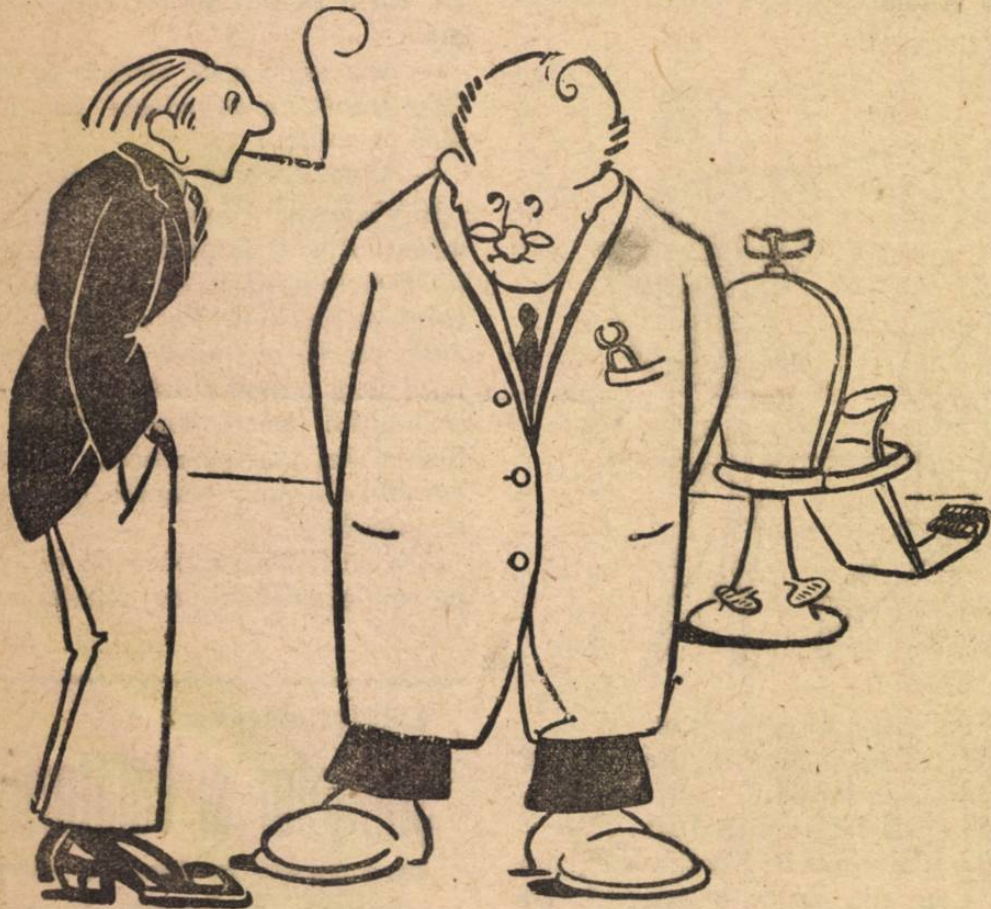
— Cum? Dar e o crimă! Tocmai d-ta, soția lui, să nu citești nici un roman de Tase Baboi?

— Dar el nuri dă voe să le citească!

— Ce proastă idee! Dar eu le am pe toate și dacă vrei, vino și le citește la mine.

Din ziua aceea Veta ceti cu neșăritiu toate operele soțului său. Din citirea acestor romane, dânsa învăță felul cum se face „amorul la diverse etăți” și așa de bine fu inițiată în aceste taine, că puțin timp după aceasta nuri putu ascunde soțului că în curând vor avea un moștenitor.

Dentistul îmbogățit

Tatăl. — Cum iar vrei parole băiete? Dar nu te gândești cu prețul câtor suferințe sunt câștigați bani aceștia?!

Povestea unui șampion de box

Debutant

Premiu de încurajare

Șampionul novicilor

Șampionul României

Șampionul Europei

Șampionul lumii

Inchipuiți-vă furia cu care Tase Baboi primi această noutate.

— E imposibil, mizerabilo; m'ai trădat!

Vet-ai căzu în genunchi, lăsând caroul în jos.

— Tu însărcinată? Tu... tu... Dar cu cine, răspunde, cu cine?

— Îți jur că... cu operele tale, îngăimă ea.

Veta era prea cinstită și deci nu stia să mintă.

Femeia lui Ghimburuș

nu e ca toate femeile — după d. Tase. E însă, după toți autorii, ca toate...

Dar cum e? Uite:

Intr-o zi i-a spus madam Păpurică — prietenă foarte bună, care ține să nu strice menagiile altora:

— Draga mea, nu te fericesc de loc. Bărbutu-tău își bate joc de tine: când merge pe stradă, își întoarce capul după toate femeile... va să zică te înșală.

— Mizerabilul! a suspinat madam Ghimburuș.

Apoi madam Poponete:

— Eu îl cunosc de când eram domnișoară. Nu mă surprinde cum e acum. Nu era fată căreia să nu-i fi făcut atunci curte. Chiar și pe la poarta mea trecea... la liceu.

— Ah! și eu proasta! exclamă, îndurerată, femeia ultragiată.

Intr-altă zi colegul de birou al d-lui

Tase, a întâlnit pe stradă pe madam Ghimburuș. A saluta-o și i s'a părut că madam Tase i-a răspuns foarte zâmbitor. Atunci a îndrăznit:

— Măi, dar ce eleganță pe dna Ghimburuș; aproape să nu te cunosc!... Să-mi dai voie, n'o să te superi... dar e foarte legitimă revolta mea. Amicul meu Tase și al d-tale soț... de, ar putea, când are asemenea femei, să fie nițel mai cum se cade...

— Așa sunteți d-v. bărbații, zice dna, vrând să pareze jicnirea.

— Da, așa ar fi, dar vezi, d-ta nu știi ce face Tase... E așa de libidinos... Se duce în fiecare zi la Ate-neu și privește câte o jumătate de ceas, în rotundă, statuetele femeilor goale... Pe urmă, câte o oră, privește la vitrinele magazinelor de lingerie femeiască. Odată s'a uitat așa de mult la niște... pantaloni de damă că — pe onoarea mea, m'a spus un prieten care era de față, — că patronul magazinului a dat ordin să scoată inexprimabili din geam de teamă să nu se deoache!

Madam Ghimburuș a zâmbit iarăși pentru circumstanță, ca să nu se arate adică impresionată, dar cum s'a despărțit... și-a șters o lacrimă de furie.

— Monstrul!

Eri, ce să vezi, madam Castraveteanu, fostă colegă de școală cu madam Ghimburuș, măritată de două ori și divorțată, firește, tot de atâtea ori:

— Fetița mea, să-mi dai voie, ești o găscă. Nu știi nimic? Ce te uiți așa

la mine? Pe semne că dormi... Da, draga mea, dormi. D'aia o să tragi ce-am tras eu... Păcat de tine...

— Dar ce vrei să spui?

— Va să zică nu știi!... Serios? Au văzut și au auzit o sută de persoane. Adevărată vorba: ce știe satul, nu știe... de astă dată femeia, nu bărbatu. Dar văd că te enervezi. Iacă îți spui: un destrăbălat domnu Tase al d-tale... Mie nu-mi place să mă amestec în casa altuia, dar mă revoltă ticăloșia... și apoi mirești prea prietenă.

— Cum îmi ești și tu, draga mea.

— E da... un mizerabil. Au auzit strigat lui Ionescu, care era pe alt trotuar și care intra într-o prăvălie... Cu o secundă intrase acolo o pârclă d'alea... I-a strigat lui Ionescu, ăla stricatu: „ia dame!” și Tase al d-tale... a așteptat în stradă. M'am revoltat atâta, că n'am mai avut răbdare să văd ce o să facă... Auzi, să ia dame! și nu una! Deboșăți... ma chère.

— Ah! ticălosul! a sângerat iarăși madam Ghimburuș. Ei, dar ce e de făcut? Infernalul!...

— Lasă că te învăț eu, draga fată. Tu nu meriți asemenea soartă. Să-l urmărești. Te duci la biroul ăla de detectivi. Sunt oameni cum se cade. Altfel nici nu s'ar fi făcut detectivi. Îți spun tot ce vrei și cum vrei. Vorba e să plătești bine...

Madam Ghimburuș a plătit galant, și raportul detectivilor a fost amănunțit. I l'a adus o agentă, că biroul e foarte modern, are și agente. A spus și de câte ori și-a suflat nasul d. Tase. A intrat prin urmare la casa cu No... din strada...; la casa X, la casa Igrec. A fost la Băneasa, în Cărmidari și la casa de rendez-vous a Gușatei, apoi la pod la Cotroceni, că e acolo una, vestita Mimița roșcata. De aci — drept la Marioara pui-fript, pe strada Călușei, lângă Obor. Și astea, dom'le, le-a făptuit Tase, ticălosul de Tase de la 5 și jumătate după amiază până la 6 și jum. Un ceas.

Ah! ce mizerabil. Ca fulgerul e la ticăloșii... Să-l vedem când o veni.

— Am isprăvit cu d-ta. Ești drojdia societății, domnule. Cel mai ticălos! sunt primele vorbe cu care îl

întâmpină madam Ghimburuș, când d. Tase își pune pălăria în cuier și bastonul în colțul antreului. E o murdărie, domnule! mai adaogă în culmea furiei madam Ghimburuș.

— O fi! zice flegmatic d. Tase; dar vina e a Regiei.

— Cummmm?

Și d. Tase râde și explică repede gluma:

— Da, a Regiei, fiindcă își bate joc de noi; uite azi constatai că sunt mai bune „damele” decât „Intimele” deși țigările de damă sunt mai eftine. Escrocherie, nu murdărie. Bietul Ionescu mi-a zis chiar bodaproste, căci se păcălise și el, săracu... cumpărase „Intime”.

Celei ce m'a părăsit

Prima zi.

*In noaptea tainică cu stele,
Te-ai dus iubito, te-ai cărat
Și mi-ai lăsat doar trei saltele
Și patru scânduri de la pat.*

A doua zi.

*In noaptea ceea neuitată
M'am svârcolit trântit pe jos
Și te'njuram cu gura toată
De Paște, Cruce și Cristos.*

A treia zi.

*Pustie-mi pare azi căsuța
Și goală ea și-un trist cavou,
Vedeai-te-ai dragă la Mărcuța.
Sau sus la balamucul nou.*

A patra zi.

*Azi furile-mi sunt iar calme,
Te'nțoarce iar, odor frumos,
C'am să te țin numai în palme
(Și'n pumnul mi sdravăn și vânjos).*

A cincea zi.

Mi-am găsit alta.

Tache Carebeatutun

Mitică

„Nu ești deștept, băete; să fii deștept!” riposta Mitică Ionescu ori de câte ori asculta pe amicul lui, Rică Poponete, care i se plângea de câte cele, ca omul.

Cum încerca ceva și nuri reușea, Poponete fugea la amicul lui.

— Dragă Mitică, uite, mă omoară bătăturile. Am luat de pe la droghe-rie tot felul de alifii, dar nu e chip să scap de ele. Merge ce merge o zi, două, dar pe urmă se face la loc... E ceva de speriat...

— Dacă nu ești deștept?! zicea Mitică. Pune pe cineva să te calce pe ghiată în fiecare zi și o să vezi... dacă nu-ți sare ochii

Să fii deștept! asta e vorba. Iar dacă vrei, adaoga Mitică, îți mai dau un sfat: înfășoară cu vată degetul cel mic unde ai bătătura, bagă piciorul în spirt, ia un chibrit, dă-i foc și... feri'n lături... Să iei apoi dricul și să vii la mine să-mi spui dacă ți-a trecut sau nu.

Odată Poponete a voit să se sinucidă, și și-a ales ca armă spânzurătoarea. S'a dus în Cișmigu, a pus frânghia de o cracă și când și-a vârat capul în ochiul frânghiei, — crac! s'a rupt ramura parcă ar fi fost de mămăligă sau ar fi ales-o într'adins pe cea mai subțire.

Dezolat, Poponete s'a repezit la amicul lui, Mitică, și i-a spus cazul.

Dar Mitică, cu același dispreț pe care îl are oricine față de suficiența omernească după cel-a apostrofat cu „dacă nu ești deștept...”, i-a explicat cum ar fi trebuit să procedeze dacă voia cu tot dinadinsul să moară.

— Uite, mă băete, i-a zis Mitică, ai crut să te sinucizi și n'ai putut. Încearcă așa: pune pe cineva să îți vorbească numai de el în vre-o câteva seri sau roagă pe d. Trancu-Iași să-ți ție un discurs și... poți să-ți faci sigur testamentul...

Dar de la o vreme Poponete devenise o enormă dezolație pentru el însuși. Mulțumită unei împrejurări fericite în viața oamenilor, cari face deodată nu din cal măgar, ci viceversa, fusese înaintat dela copist, șef de birou în ministerul unde își făcea slujba. E bine, nu mai putea Poponete să stea de loc perpendicular. Și ziua și noaptea era orizontal. Îl cuprinsese ca un fel de nonă, ca un soi de leșin perpetuu. Dormea și ziua și noaptea.

— Dom'le Poponete, i-a atras atenția într-o zi șeful lui de serviciu, nu pricep ce înseamnă letargia asta. Carul d-tale este cu totul ciudat. Înțeleg să dormi numai ziua... Atunci aș afla că locul d-tale aci ți-a fost oferit greșit. Era cu cale în cazul ăsta să fii Stat. Dar a venit aci și soția d-tale și ni se plânge... Vezi, sunt interese superioare pe cari statistica populației le pune în evidență...

Și, exasperat, Poponete s'a dus iar la bunul și sfătosul lui amic Mitică.

— Dragă Mitică, dorm și noaptea și ziua de când i-a zis șef. Ce e de făcut?

Și iarăș cuvântul misterios:

— „Dacă nu ești deștept!” Mitică.

— Păi tocmai asta constat și eu acum, și sunt convins. Da, nu sunt deștept; ți-o spun și eu! Găsește însă un leac, sunt nenorocit.

— Ei bine, mă băete, iată, să nu te mai necăjesc. Vreau să-ți fac și ție un bine, să mă pomenesci.

— Sunt pierdut!... îngăimează Poponete.

— Văd, văd... nu mai insita, o să-ți dau un sfat, să te scap..

— Ești cel mai bun prieten al meu...

Mitică face o pauză, având aerul că se gândește adânc și zice:

— Uite, ce să faci, dragă Poponete; ca să fii băiat deștept, nu există decât un singur mijloc....

— Mă supui...

— Uite, dragă, să mă împrumuți cu un sutar acum...

— ?

P. C. Costache Glumiei

Epigramă

D-lui Liviu Rebreanu, tatăl lui „Io.” (2 vol. Viața Românească) de ziua numelui

P. S. F. P. Z. O și să-ți

Trăiască, să fii mâncu'n lume!

Și alți la fel să faci, de poți

Că'n călindar sunt multe nume

Acă de-ai avea copii, o roată!

Frumoși și plini de voinicie

Când se vor opinti odată

Teasvârlă în Academie!

Abu-Hassan

Dintr'un program de îmbunătășiri atât de ordin tehnic cât și literar pe care treptat îl vom aduce „Veseliu”, înștiințăm pe cititori că, pe cale publică, am hotărât să ne adresăm și altor pene afară de cele grupate în jurul revistei noastre.

Prin urmare: vom plăti opulent orice colaborare în versuri sau în frază.

Singura condiție: să fie absolut de haz ceeace ni se trimite.

Manuscrisele (bucăți de cel mult o coloană) se vor trimite cu pecificarea „pentru colaborare” pe adresa: Cosco, General Lahovari 66.

VIZITAȚI Cinema „VLAICU”

RULEAZA:

Filmele cele mai frumoase și instructive

ANUL XXX. — No. 4.

2 Lei Exemplarul.

Joi 24 Ianuarie 1924

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA

11, Str. Brezoianu, 11
— BUCUREȘTI —

Apare odată pe săptămână
JOIA

VESELIA

PREȚUL ABONAMENTULUI
Pentru un an în toată țara
— Lei 100 —
În străinătate lei 200
Apare odată pe săptămână
JOIA

Sportul de iarnă în București

Sau cum contribuie Dumnezeu să ne facă edili cât mai antipatici....

Cronica săptămânei

Ghița

Ceeace era de așteptat să se întâmple s'a întâmplat! Oamenii doritori de câștig, au cerut încă de astă vară Primăriei să nu mai permită folosirea gheței naturale, ca fiind contaminată de microbii celor mai periculoase boale, ci să se monopolizeze fabricarea gheței artificiale, pe care se și ofereau s'o furnizeze.

Ca și altădată Primăria, socotind că mai e până la iarnă, nu s'a înflăcărat, ci a rămas rece la cererea oamenilor doritori și a numit nu știu câte comisii de studiu. Lucrurile au rămas baltă ca și până acum. Dar a venit iarna și cu ea gerul. La prima moină, s'au văzut efectele incuriei dela Primărie. Ghița de pe acoperișuri, plină de microbi, a căzut în capul oamenilor și infectându-i, unii au murit pe loc, iar alții zac prin spitale, prada frigurilor produse de căderea sloiurilor.

Ia, să fi fost mai desghetat d-l Costinescu! Azi ne-ar fi căzut în cap, nu mai ghiță artificială cu marcă în regulă! O adevărată plăcere! Ba mai mult, facem prinsoare că ar fi umblat lumea cu gura căscată prin oraș ca să-i cadă câte un țurture sterilizat în gură! Ei! dacă n'ai cu cine să faci treabă!...

Păreră d-lui V. Eftimiu

despre albanez, o transcriem fără comentarii dintr'un articol al său din „Adevărul literar“:

„Francezul e sobru, italianul preocupat, spaniolul e obosit; noi suntem blegi“.

Slugă rară

Am un servitor, în slujbă, de doi ani. Ceva rar atâta statornicie, fiindcă, afară de speculă, nimic nu mai e acum stabil în lume. Dar servitorul meu stă la mine nu pentru că eu îl tratez bine, îi dau leafă bună, la timp și mâncare idem... Nu: havadișurile astea ar fi tocmai motivul de a-l fi pierdut de mult.

Ion Savu stă la mine fiindcă înțelege că eu nu-i găsesc nici un defect. Și servitorii, ca și femeile, numai în cazul ăsta, se simt fericiți, ca la ei acasă.

Ion Savu e harnic, om de ispravă și eu, se chiamă, că nu știu că e bețiv. Asta e. Și dacă Savu își dă cu ideea, — fiindcă nu-i atrag atenția — că nu-i știu meteahna, eu și mai mult ignorăz lucrul pentru că, întâi, n'am ce face altcum și, al doilea, pentru că aproape m'am suggestionat așa: „e un defect pe riscul lui. Ce am eu cu paguba altuia“.

Și raporturile dintre mine și el merg

Reorganizarea Academiei

În discursul său de recepție d-l prof. Gusti, a examinat starea Academiei și-a propus cele ce crede de făcut, pentru ridicarea acestei instituții și pentru a o face mai căutată de publicul care o neglijează. D-l Gusti a propus înmulțirea ședințelor publice și fixarea lor, la o oră când să poată veni lume mai comod ca acum.

Fiindcă aceasta este iar o chestie ce privește interesul public, noi ne vom da părerea ca întotdeauna.

Mai întâi la Academie nu se muncește. În rarele sesiuni, ședințele (câteva!) sunt ocupate de d-l Iorga cu comunicările sale. Ceilalți stau și ascultă.

Propunem ca și ceilalți membri să muncească și să muncească la nemurire!

Conferințele nu sunt așa gustate. Ar trebui să se schimbe felul producțiilor. Unii academicieni să spună monoloage, alții să facă prestidigitatie, alții balet, alții canto.

Dacă ar avea cine să se ocupe poate că s'ar putea organiza spectacole de revistă foarte amuzante, și care ar atrage la sigur publicul. Adică de ce d-l Iorga ar apare în toate revistele dela Cărbuș și Eforie sub nasul d-lui Tănase și nu l'am vedea viu și natural la Academie? Șederea nu e nici odată bună, chiar în fotoliu, și academicienii ar fi încântați cred, să se mai sbenguie.

Iar dacă lumea tot s'ar lăsa rugată s'ar mai putea adăuga ceva: poate o tombolă cu toate numerele câștigătoare...

Tr. U. Badurul

găitan. Cum el se îmbată, cum mă fac că nu-l văd; și cum nu-l văd, cât ai clipi din ochi e cocă.

Dar în tot și în toate pe Savu îl domină un gând vechiu de acum zece ani „să meară ghincolo“ (că-i frățuț din țara rumânească de peste Carpați) și „să meară ghincolo, că doară are acolo câte cele, i-o rămas niște pământ și musai trebuie să-l rânduiească“...

Dar cu războiul ăsta — mănecel fene — n'o fost chip să se miște rumân, că „nici să-l pusec unguru“ n'a avut trebuință: te miri, l'ar mai fi luat de cătană.

Și acum se pregătește de patru luni. De patru luni strânge leafa la mine și de patru luni, totuși, ce-l care-i știe socoteala mai bine ca mine — eu nu-s om de țifre — e altul... și „altul“ ăsta nu e nici d. Tutuc, nici d. Alaci, profesori de matematici. „Altul“ ăsta e, închipuți-vă, nea Gogână, care nu știe aritmetică nici de două clase primare, nea Gogână cârciumarul din colț.

Dar alaltăeri năcazul s'a sfârșit și

visul a pornit spre înlăptuire. I-am dat un avans din leafă și ziua plecării, scurt, a și fost fixată: S'a pregătit într'o zi cât în zece ani, — că se vede, e adevărată vorba românilor: n'aduce anu, ce aduce ceasul.

A vândut din straele vechi și a mai încăputat pițule, c'apoi nu arăți „multă înălăptuire“ dacă meri acolo, la neamuri, cu mâna goală. Și-a umplut apoi un cufăr cu de toate, și apoi, gata de drum — cu trăsura la scară, pentru cufăr adică, — a venit la mine să-și ia „zâua bună“.

— C'apoi eu, să am ertare, minte-naș sunt înapoi...

— Ei, asta e, minte-naș. Te duci, îți vezi de treabă și când isprăvești acolo, cum trebuie, cu pământu, atunci te întorci.

— D'apoi atâta doară: mă duc și minte-naș o pornesc într'acoa.

— Eu ți-am dat voe, Ioane, cincisprezece zile, că acuma n'am treabă cu tine... Mergi sănătos!

tos!

— Minte-naș...

Și a plecat la gară.

Să spun drept, m'a mișcat atâta manifestare a simțului datoriei. Unde mai găsești așa ceva o slugă?

Și cu cât făceam reflecții rele la adresa jupăneșiei ori a bucătăreșiei cari mă amărăsc, cu atât mă gândeam la conștiinciozitatea lui Ion.

— Zău că e nebun omu ăsta. Auzi se duce și „minte-naș“ se întoarce! Să spun drept, nu-l înțeleg. Ba găsesc că e un prost. Cum, îi dau voe cincisprezece zile și el?... Asta e exces de zel — și, ca om temperat, nu pricep excesul pentru nimeni...

A doua zi când m'am sculat pe la zece — că stătusem seara cu niște neamuri ca să criticăm alte rude — și am privit în curte...

...Ion, Ion Savu. Ion în carne și oase.

Visam?

Ferit-a sfântul! Chiar Ion, Ion Savu!

Cu niște ochi de tâmpit, cu mustăți pline de oarecari resturi... cu pălăria ca un târlig terfelit prin clisă și cu picioarele unghiur, obtuze cu vârurile spre mine.

— Dar ce făcuși, mă Ioane? întrebai sfios, bănuind că nu avusese timpul să se ducă, „ghincolo“ și să se întoarcă.

Cum se cam clătina — crezui o cli-pă că poate o fi mers cu aeroplanul... că numai drăcia asta și postul de șef de cabinet produc ameteți.

— Și zi, terai și întors?

Ion clefeti.

— Sfântu lui de câne, până mers la gară, o țuică, încă una... și-apoi una mere, alta vine... plecat trenu... întors minte-naș!

Nu, orice s'ar zice, mare lucru la om e și simțul datoriei.

Costache Ciomiel

La casa cea cu ploi la poartă

Ziua

*La casa cea cu ploi la poartă,
E-o pregătire ca de muntă.
De și mămița-i cam căruntă,
Osoasă, slabă și mărunță,
Dar fi-sa multe hramuri poartă.*

*Stă coca 'ntinsă 'ntr'o copae
Și-i cald în casă ca în bae.
Plăcina este-aproape gata
Și ce zorită mai e fata,
Că-i mai lipsește doar o foae.*

Seara

*La casa cea cu ploi la poartă
S'a 'ncins curând un chef la toartă.
Doi inși, beți erup, cu punga groasă,
Ciocnesc paharele la masă,
Și garda cântă, beată moartă.*

Noaptea

*La casa cea cu ploi la poartă,
Și fata este beată moartă.
Pe mă-sa unul o cuprinde,
Cellalt pe fi-sa o întinde
Și mâinile prin sân le poartă.*

*Și nățăflet și nățărau,
A stins lumina; și-atunci zău,
C'ar fi mai bine s'o las moartă.
La casa cea cu ploi la poartă,
De-acuma 'ncolo-i lată rău.*

Tache Carebeatutun

La o slăbiciune, un sfat

Nu e „rumân“ pe glob să nu aibă o slăbiciune. Amicul meu Trică Fuduleanu, copist la Domenii și poet în orele libere, are și el una. Dar la el slăbiciunea, — de slăbiciune ce este — e curată offică. Pe Fuduleanu îl sâcâie toată ziua, bună ziua, viermușorii gloriei. Ei, uite, asta este slăbiciunea lui, marea lui slăbiciune: gloria!

De cum se scoală și până noaptea târziu când se culcă, în capul lui e curată licitație: gândurile, ideile cari îi tâșnesc pentru ținta urmărită, bat toba: Eu te fac nemuritor! Ba eu! Pune-mă pe mine în practică! Arici odată, Fudulene! Arici de două ori! Arici!... strigă gândurile și ideile pe toate tonurile.

Și Fuduleanu întreabă: pe care din voi să vă aleg? Spuneți, căci numai voi o să mă fericiți.

Nu știe însă, — și încercătura lui îi încearcă ochii de negură, îi îngroapă sufletul în besnă.

Într-o zi Fuduleanu își dă cu ideea: — Să compun, zice, o odă șefului! Perfect. O să mă umplu de...

— De Filipești! par'că îi zice cineva.

— Cum? își răspunde supărat. Să scriu o odă unui șef nu 'nseamnă că te-ai... dat în vorbă cu Aprile?

Ei, și ce va să zică o mărire de leafă? Câtiva lei în plus la capul lunii, dar... gloria, unde vezi gloria?

Renunță.

Dar dacă ar adresa nevestii șefului? Sunt două lucruri la care poate să ajungă în cauzul ăsta: sau să fie dat afară, sau să intre... în grațiile d-nei. Un cuvânt bun al șefesei pe lângă șef, poate...

— Nimic, nu poate nimic! Asta ar fi gloria? își zise iarăși supărat.

Atunci să inventeze ceva. De pildă: Un mijloc prin care o cartelă de birt să devie perpetuă și reversibilă, în caz de deces, și asupra membrilor familiei, — inclusiv soacra. Sau altceva:

O societate pentru protecția ploșnițelor, alta pentru conservarea mătreței. O cooperativă pentru strângerea mucerilor de țigară sau darea muștelor din Cișmigiu, în scopul de a mai ușura munca oamenilor politici?

S'a gândit și la o asociație pentru desființarea sexului frumos, dar slab, prin protejarea puricilor naționali. A socotit însă că sunt foarte puțini gincofagi cari ar putea să-l slăvească. Ba a bănuț o adevărată și invidioasă protestare din partea celorlalte insecte cari abia în literatură mai pot să trăiască.

Dar la câte nu s'a gândit Fuduleanu pentru un pic de glorie! Când n'are însă omul noroc, poate să se lădea și cu capul de pereți că... tot nuri rămâne creeri sleiți.

Și așa.

Mai alaltăeri mă întâlnesc cu Fuduleanu. Din convorbirea noastră am înțeles vechia lui slăbiciune.

— N'ai fost la băi, se cunoaște! îi zice eu mai la urmă, ca să fac pe Mitică.

— De ce? mă întreabă Fuduleanu.

— Aceeaș slăbiciune! îl lămuresc. Te-ai mai fi îngreșat dacă te duceai...

— Vrei să spui de slăbiciunea mea: gloria?

Își pleacă fruntea și par'că îi vine să plângă.

Apoi în cuvinte scoase ca din rărunchi, îmi spune nefericirea lui.

Îi înțeleg durerea și, cum sunt un suflet generos, îndatoritor, gata chiar să sar... în gâtul ori-cui care mă calcă pe coadă, cere să-i dau o idee.

— Dragă amice, zic, știu ce te roade. Orice simplu muritor din Țara românească are dreptul să râvnească la ceea ce nici chiar Trancu-Iași nu se gândește. Ei bine, eu ți-aș da un sfat spre a deveni nemuritor. ă

Ochii lui Fuduleanu scânteiază de fericire.

— Și cum? mă întreabă el grăbit.

— Să te sinucizi! îi răspund grav și scurt.

— Să mă sinucid! Dar atunci mă sfătuești să mă fac aviator?

— Nu. Ca aviator mori pentru totdeauna?

— Va să zică nu vrei să mor! Va să zică prin sinucidere nu înțelegi o... desființare?

— Ți-aș fi recomandat în cazul ăsta să citești nuvele de Dragoslav.

— Dar atunci cum să mă sinucid? întrebă extra-intrigat Fuduleanu.

— Să te căsătorești!

— Dar gloria?

— Ei, aici e aici. Dacă mai supraviețuești după două luni de căsnicie (prima lună este de... miere), înseamnă că devii etern... la ordinul nevestei. Ori ce este eternitatea de cât nemurire?!

Și amicul meu Fuduleanu, mira ascutat sfatul.

Am primit chiar eri un „faire-part“ că s'a logodit.

— Repede, un doctor. George a înghițit o monedă de 50 bani.

— Postim logică femeiască: să dau o sută de lei vizita pentru cincizeci de bani!

ZI DE IARNA

*Ninge. Vântu'n ochi zăpada mi-o aruncă'n dușmănie,
Parcă eu îl pun s'alerge cu atâta ne bunie;
Eu ce nici în toiu' verii, într'atâția ani de viață,
N'am dorit să am în casă nici un bulgăre de gheață.*

*Răscolind-o în vârteje, o tot vântură pe stradă
Și-o repede peste mine, gata să mă dea grămadă;
Voind par'că pardesiul să mi-l smulgă din spinare,
Iar de ciudă, ia zăpada și mi-o bagă'n buzunare.*

*Ninge. Și în amalgamul de zăpadă și de gheață.
Firea pare îmbrăcată într-o mantie de ceață;
Nu mai văd ea astăvară, înodându-se idile,
Nici prin rochia transparentă pulpele vre-unei copile.*

*Tot e mort și toturi rece; numai vântul singur mișcă
El mă ia vânjos în brațe și urechile îmi pișcă;
Iar când amețit acasă, pe'nserat, ajung în fine,
— Să te întorci din ger, din zloată pe drum de mine.*

Dinpoet

București-Gheboiaia

— Note de călătorie —

Era dis de dimineată. Pendula din buzunar să tot fi arătat unsprezece și jumătate, când servitorul își făcu intrarea triumfală, anunțându-ne că pașapoartele sunt gata, iar birja cu un cal alb așteaptă la seară. Cu o iurteală neobișnuită cite și patru ne luarăm pălăriile și ast-fel echipați de drum, pornirăm unul după altul să ne instalăm foarte comod în fundul trăsurii, pe scări și pe capră, ca după două ore de drum, traversind orașul, să ne aflăm pe peronul gării Obor. Trenul cu care urma să părăsim țara, își întârziase plecarea din cauza mecanicului care se repezise într'un suflet, acasă, să-și mai vadă odată copiii înainte de plecare. Ast-fel că până la plecare eu am timp să îmi însemn primele note, iar amicul A. care deși mic de statură, e supranumit „Urișul din Obor” are timp să ia un mezelic mâncând întreaga tavă cu plăcintă a unui biet simigiu, plus o duzină de gogoși și vre-o 50 covrigi cu susan. În fine, după vre-o două ore de așteptare, în pufăitul greoi al mașinei, părăsirăm Capitala, îndreptându-ne cu peste 20 kilometri pe oră, spre punctul mult dorit. Instalați în compartimentul nostru, noi patru, plus alți vre-o nouăsprezece sau douăzeci de pasageri, privim prin ferestra vagonului, defilarea diferitelor peisagii, care mai de care mai pitorești. Soarele strălucește pe bolta senină, întocmai ca un fund de tingire dat cu spirt lac, în timp ce după dealuri se anunță negura nopții. Vitele se întorc dela pășune, iar de prăcăpitele de fân se văd perechi de amorezi, făcându-ne semne și agitănd picioarele în semn de urare de drum bun.

Urișul după ce desnegustorește vre-o doi negustori de himonadă, băn-

du-le întreaga cantitate disponibilă, se strecoară pentru a se odihni puțin sub peticul de bancă ce îl ocupăm în timp ce ceilalți doi se distrează căs-când și scobindur-se în na. Intre timp trenul a oprit de vre-o trei ori, iar focarul tot de atâtea ori a dat fuga pe la cantoanele întâlnite, de unde revenea cu câte un fărâș de cărbuni. Ast-fel alimentată mașina și după un drum de câte-va ore întregul tren o-prea în Făstăceni, prima stație de cale ferată.

Aspectul orașului

Profitând de ocazia că trenul întâr-zia vreo 3 ore spre a face legătură cu acceleratul de Turloaia, am luat o brișcă cu care am plecat să vizităm orașul. Chiar în mijlocul orașului se înalță falnic un felinar uriaș, care în timpul nopții răspândește lumina-i binefăcătoare peste întreg orașul și pentru întreținerea căruia Primăria locală cheltuește cite ½ kilo de petrol zilnic și una cutie chibrituri, lunar. Locuitorii în majoritate pescari, se ocupă cu grădinăria și cultura tutunului. După ce mai vizităm Foișorul de foc, instalat în podul Primăriei și înzestrat cu o doniță și o scară pe care se sue și se coboară Comandantul pompierilor, care pe lângă altele are și însărcinarea de a mătura birourile de jos, ne-am îndreptat spre cel mai mare restaurant, unde elita locală se adună în fiecare zi spre a bea ceai și a afla ultimele știri relative la cursul mărcilor germane.

Insă ora fiind înaintată și cum acceleratul de Turloaia se anunța dinspre Bărăgan, am părăsit orașul, cu toate că amicul nostru care răsturnase în grabă ea într'un sac cele tre-tingiri cu mâncare ale birtășului, se plânga că îl chinuște o foame gro-zavă.

(Va urma)

Prccauție utilă

— Ce încă mai porți pantaloni închiși.
— Da, îmi dau timp de reflexie!

Oglinda concavă

Aeantul. — Pribiți-mă! Cine poate să aibă curajul de a pedepsi o funfă așa prăpădită ca mine!

„CURTEZANT“

Nicu Firfircă e amoretat lulea... E amoretat! Ce vorbă e asta? Nu e amoretat, dar s'aprinde ca chibritul. Dacă ar fi amoretat, ar fi să fie amoretat de cineva, de pildă de domnișoara Mița Fârlifus, de mamanzela Tanți Sprânceneseu sau de Săftica Tâncăbeanu, vecinele dumnealui. Dar vezi că Firfircă nu e amoretat de una din aceste domnișoare; lui i se aprind călcăile de toate, deodată, — în genere de tot ce are fustă, bucle, brațe goale și celelalte.

Nicu Firfircă e un fel de pisălog angajat de primărie să bată piatra de pe drumurile din București, — că cine știe, poate că pietrarul cu maiul a lăsat vreun bolovan mai eșit afară și urmează că dacă primăria plătește, apoi ea pretinde să i se facă treabă bună.

Și așa, — bine că a găsit pe Nicu Firfircă. Face el slujba asta fără leafă. Ba bine că o să primească și plată. Nuri trebuie lui: el lucrează pentru patrie și pentru ambiț personal.

Și ține-te pânză, că de rupt vorba aia, Nicu Firfircă cade noaptea cu adevărat rupt de oboseală.

Se scoală dimineata, se dichisește, se pudrează și pleacă cu două cearuri mai înainte la birou și intră în vorbă pe drum cu toate fetele cari se duc la lucru și pe la fabrici. Și seara tot așa.

Căhă! tușește Firfircă și domnișoara se uită înapoi. E bătut drăguț, și mamanzela te pomenesci că și zice: „ia să-l zăpăcesc și p'asta“. Și Firfircă se gândește: „ia s'o traduc și pe domnișoara asta!“ Și câte odată, ia-oă, iese treaba „apropont de țoropoe“.

Regrete eterne

(Caplete parodate, dintr-o revistă pe care am pus de gând să o scriu, când se va... eștini viața.)

Pe când eram micuț, acasă la părinți
Și nu știam nici ce e perla de dinți,
Aveam o doică cu un piept voluminos
Și-un șold rotund, ceva solid și sănătos.
Mă lua la piept ca pe un fulg împachetat
Și-ades chiar se culca cu mine noaptea'n pat.
Mă desbrăca în pielea goală și cu foc
Mă săruta pe ochi, pe buze și... mijloc.

Dese ori, țin minte, când mă'nfășa,
Ochii pe sub scutee își furizea,
Ce voia adesea și nu avea cum,
Nu știam atunci, dar o știu acum!

Imi amintesc, în ziua când m'au botezat,
Babacu își pusese punga la mezu:
Mâncări, banchet, în fine mare baeram
Și trai pe ei ca și în sânul lui Avram.
Nășica mă iubea grozav și mi amintesc,
Că nu-am putut nimic de dansa să pitesc,
M'a tot sucit, apoi a spus vecinului:
Odată văd că nașe... mâna finului!

Ah, de ce botezul gândesc ades,
Nu-i lunar sau chiar și ceva mai des,
Aș scuti cu baia atâția bani
Și m'ar vede nașa după atâția ani!

La șaisprezece ani, când am ajuns apot,
Deși nici nu visam măcar s'avem război,
Servantele, vă spun fără să aiurez,
Nu imi scăpau nici una să nu-o... cenzurez.
Odată chiar, babacu me-a surprins în fapt,
Dar am scăpat, eram isteț și foarte apt;
I-am explicat pe înțeles și'n așa fel:
Că imi dăduse mie, ce-i ceruse el.

De atunci încolo știu c'am făcut,
Tot ce-am putut face și mi-a plăcut:
Azi văd consecința și să reviu,
Cum aș vrea, dar astăzi este prea târziu!

Iar când pe stradă întâlnesc vre-un decolteu,
Deși nu's cruce de'nchinat, dar nici ateu,
Sînt ochii îndemnându-mă să-i dau târeol,
Dar sunt grevist pasiv și nu mă mai răscol.
Mai eri cu o minoră mi-sa întâmplat,
Să dau un chiz, când tocmai vream s'o dau
pe blut;

Incât naiva fată'mi zise la urechi:
„Eu știu, că cârpele se vînd la haine vechi!“

Asta este viața, și-al ei cusur.
E c'ă'n tinerețe dai mult... „bon jour“:
Iar, când vine timpul să'mbătrânești,
Zici mersi, cu gura de mai... trîncănești!

Iorgu Costache

Alte ori Firfircă se ține după „per-soană“, îi trece înainte, iar rămâne în urmă și iar trece înainte. Se oprește la vreo vitrină și se face că-l interesează, să zicem niște coafuri expuse la un geam pe niște căpățâni de ceară... Când mamanzela l'a ajuns, Firfircă se face că se întoarce și, cum zice că n'a observat-o, o cam lovește așa, d'un ban:

— Pardon, d-șoară!
— Ce, nu vezi, domnule?
— Vă rog să mă iertați, d-șoară... eram... Vă cer mii de scuze...

— Bine, dom'le, nuri nimic... se mi-lostivește în cele din urmă să zică fetița.

A zis d-șoara atât? S'a dus naibi

afacerea! O „converteste la catolicism“ Firfircă, numărul aint.

Și dă-i că o fi și că o drege, pă iei și pă dincoace, c'o fi fost și c'o fi dves, c'o fi rasă, c'o fi tunsă, și mă'nțelegi...

Dar câteodată Firfircă intră d'a dreptul în „subiect“.

— Să-mi permiteți, d-șoară, să vă vorbesc un cuvânt...

— ?

— Dorosc să vă cunosc. Mă recom-mand Nicu Firfircă.

— Acrivita Butoi.

Și după ce o conduce până la Obor, — asta mai ales seara — se despart eu:

— Mira părut bine de cunoștință mamanzel.

— Și mie nu mai puțin, musiu.
— Am rămas foarte încântat de persoana d-voastră...

— Și eu... dar „bonsar“, dom'le, că suntem aproape de casă și dacă ne „ginește“ fratimiu, iese mardeală cam nasulie la pantof...

— Atunci bonsar!

— Bonsar!

Și așa în fiecare zi. Și s'aprinde Firfircă și tae la piroane, și le duce și le aduce pe fete de la Căramidari pe câmpul lui Porumbaru, din Orbeți până în Dușumea, pe la Floreasca, în Tîrchilești și la Obor, — că-l latră toți câinii și-l urmăresc toți sticleții luându-l, când se întoarce, drept „bar gabont“.

Dar dela o vreme i-au cam intrat picioarele lui Firfircă la stăpân sau la apă cum am zice. A venit că i s'au ridicat niște bășici în tălpi că dacă ar fi fost pe drumuri numai gârle, ar fi plutit fără să mai dea din mâini, adică să înoate. Dar vezi că Bucureștii nu sunt Venetia și atunci, — ia tramvaiu, băete, că nu merge altfel. Vorbirea e însă : ce te faci cu aprinsibilul din tine?

Și iată-l pe Firfircă că nu se astâmpără nici în tramvai. Dar aci a pățit una bună, că de ! în tramvai nu merge ca pe... uscat.

A „fixat“ într-o zi pe o domnișoa-

ră, care sta lângă el pe o bancă, și a fixat-o, a fixat-o atâta că era cât pe aci să-i vie d-șoarei ca un fel de mal de mer.

Dar norocului de băiat frumos l'a ajutat. D-șoara a scuipat și i-a trecut amețea.

Și Firfircă a intrat atunci în vorbă.

— Imi pareți o figură foarte cunoscută, duduie...

— Asta s'o spui lui Mutu dela marlutanță...

Și dă-i c'o fi și că o drege, pe ici și pe dincoace, c'o fi fost și c'o fi dres, c'o fi rasă, c'o fi tunsă, care va să zică și mă 'nțelegei...

Și s'a aprins și s'a emoționat Firfircă, și d-ra i-a vorbit.

Dar când s'a dat jos din tramvai, fericit și confuz sub privirea gingașei mamanzele, care i-a zis „alivoo“, s'a întâmplat nenorocirea. Ah ! clipă blestemată. Buimăcit cum era, s'a scoborât înapoia tramvaiului ! Ei și ? Ah ! ce ei și ? a căzut, buf ! ca o buturugă și s'a întins ca o plăcintă.

Un hohot enorm de râs a zguduit tramvaiul, un hohot care a speriat calul făcându-l să pornească și mai în goană...

D-șoară a găsit și dumneaei că „domnu“ prea e dovlecel.

NIKI

dea deja stăpân pe o avere foarte mare. Când veni să solicite recompensa Leo X îi dăte o pungă mare, dar goală, zicându-i, că dacă știe să facă aur, n'are trebuință de cât de o pungă unde să-l păstreze.

Cel mai mic număr.

— Mimico, gândește-te, ești abia de 16 ani și ai deja un amant.

— Dar, mamă, unul este cel mai mic număr ce se poate avea.

Rânduri de iarnă

Știi carei fericirea toată ?

Să te întorci din ger, din zloată
Bătut de vânt, udat de ploaie
In liniștita ta odaie
Să-ți tragi fotoliul lângă foc
Privind al flăcărilor joc,
S'ascuți povestea jarului
In cântecul stejarului,
Al streșinilor jalnic cânt
Și furtunosul, rece, vânt.

Iar când de flăcări dogorit
Cu suflet bun și liniștit
Te simți înfierbântat destul,
Când ai mâncat și ești sătul.
Să 'nșiri pe-o foaie de hârtie
In ritm vior de poezie
Intre-un căscat și-un moșăit :
„O ! cât sunt de nenorocit“...

Abu-Hassan

Femeie econoamă

Madam Pustniceanu este foarte econoamă. Așa de econoamă că dimineața când se scoală din pat și deschide ochii, îi ie par'că ciudă să-i deschidă pe amândoi. Vorba ovreii lui, și cu un ochiu vezi tot așa de bine dija !

Și se uită la Pustniceanu care doarme, — „doarme ca un trântor“, cum zice dânsa.

— Ia uită-te, bombănește spălându-se pe obraz, ia uită-te la el cum doarme, par'că iar veni banii dela moșie. Știi, vorba aia : „tucavasu caraiani“. Ce fel de slujbă o mai fi a-vând și omul ăsta ! Până la câte o fi vrând să doarmă ? Poate că ministrul nu-i plătește leafa întreagă ; am cam observat eu, nuri vorbă, lipsă la franc. Dar poate că are damă la mahala...

Și frecându-și dinții cu periuta, își privește în oglindă părul pus de o săptămână în papiote. A rămas așa fiindcă n'a eșit nicăeri, nici nu i-a venit cineva în vizită. Atunci, ce să-l mai desfacă ? Dacă l'ar desfăce di-mineata, până după prânz s'ar „șifona“ și pe urmă ar trebui iar să-l facă.

GLUME

Culmea distrației.

Un individ, distrat în ultimul grad, se întoarce acasă într-o seară după teatru și sună. Servitoarea vine la fereastră și întreabă :

— Cine este ?

— Stăpânul.

— Nu este acasă.

— A ! nu este acasă ? Atunci voi veni mai târziu.

Norocul lui.

— Câți morți ? întrebă medicul spitalului.

— Nouă !

— Cum se poate ! am dat medicamente pentru zece.

— Da, domnule doctor, însă unul n'a vrut să primească nimic !

De ce nu poate spune.

Câte ceasuri sunt ?

— Nu pot să-ți spun dacă nu-mi împrumuți 150 lei.

— Pentru ce ?

— Ca să dau fuga până la negustorul la care am pus amanet ceasul, să-l scot și să mă întorc să-ți spun.

Alchimist.

Un chimist, care se fălea că aflase secretul de a face aur, cerea o recompensă dela Leo X. Acest papă, protectorul artelor, păru că consimte la această cerere și șarlatanel se cre-

— In fond meseria de prim-ministru nu e așa de comodă.

— O, nu ! Ești ocupat în toate Duminicile !

Citiți ziarul

Științelor și Calătoriilor

Care apare în fiecare Marți

— Nu te mai uita așa posac, zâmbește.
— Nu e nevoie, că e pentru nevasta mea

Or, asta costă timp, și timpul, cum zice englezul, e bani.

— Nu te scoli, Lache? S'a făcut prânzul.

— Prânzu? e 12?

— Ba bine că nu!

Și Lache sare din pat ca mușcat de șarpe. Dar când, cu ochii buimaci, se uită la pendulă, i se pare că se înșeară; ceasul arată numai ora opt și jumătate.

— Apoi de, ce-o să-ți fac, zice madam Pustniceanu ca să-ți ia apa dela moară — dacă numai așa te poți scula. Ție trebuie să-ți spun neadevăruri.

— Știi, așa faci tu economiile; mă înșeli.

— Numai la coșniță, Lache, nu vorbi...

— Coniță a venit zarzavagiul! strigă servitoarea.

Și madam Pustniceanu iese în pragul casei.

— Ei, ceai adus? întreabă pe oltean.

— De toate, coniță.

— Zarzavat de supă ai?

— Am.

— Câte legături la franc.

— Două, coniță.

— Patru, dacă-ți convine

— Iacă, vi le las trei, coniță!

— Patru.

— Luați-le trei, coniță.

— Patru, dacă-ți place.

— Nu ne dă mâna, coniță!

— Patru!

— Apoi strigă servitoarea:

— Lino, chiamă pe altu.

Și Lina aduce alt oltean.

Madam Pustniceanu se repede în casă să vadă ce face Pustniceanu.

— Ce n'aiba, n'ai mai isprăvit cu îmbrăcatul? Parcă ai fi o mtreasă. zău așa! Uite, pentru un fleac, ca să-ți pui de o pildă mustățile în bandaj, pierzi câte un veac....

— E nouă dragă, ce tot vorbești.

Și Lina iar strigă:

— A venit zarzavagiul, coniță!

— Viu acum!

— Apoi când madam Pustniceanu dă ochi cu negustorul.

— Zarzavat de supă ai?

— Am.

— Cum îl dai?

— Două la franc.

Și începe iar tocmeala. Madam Pustniceanu cere patru, zarzavagiul lasă trei, — și nu se învoiesc. Intreabă apoi cum dă ceapa.

— Trei lei, coniță!

— Un franc! zice madam Pustniceanu.

— Iacă luați-o cu doi.

— Unu și cincizeci, nu dau mai mult.

În momentul acesta s'au strâns vre-o patru-cinci zarzavagii. E o piață în miniatură. Și a venit și lăptăreasa, și găinăreasa, și al care aduce osânză, și iaurgiul, și al cu gaz, după parale. — că zice că pleacă.

— Tu ce ai?

— Ridichi!

— Câte legături?

Și urmează tocmeala.

— Dar tu?

— Conopidă, coniță; par'că e un strugure de frumoasă.

— Cum o dai?

Și se tocmește. Și mai întreabă pe celalt, și iar se tocmește. Pe cei mai mulți, după ce le-a dat un preț care se apropie de cel cerut, îi lasă să plece. Zice: „lasă că se întorc ei”! Pune pe servitoare să-i urmărească.

„Ascultă Lino, îi recomandă, dacă vezi că se duce prea departe și nuse mai întoarce, chiamă-l. Ai înțeles?”

Și Lina se dă după poartă. Când negustorul ajunge departe, în colț, îl chiamă. Și iar se tocmește.

— Păi de ce mai m'ați chemat, coniță? se supără olteanul.

În sfârșit cumpără.

Regulează apoi afacerile cu lăptăreasa, cu găinăreasa, cu al cu osânza, cu iaurgiul și cu găzarul. Dar simte că a cam obosit de când tot stă în picioare și pe vine scormonind prin coșuri. Vrea să se ducă puțin în casă să-și lase broboada și să vadă ce face „omul care își pierde vremea cu fleacuri”.

— N'ai mai isprăvit? strigă intrând în casă.

— Ba da, coniță.

— Nu tu; dar ce, domnu a plecat?

— De mult, coniță. Și eu am adus carnea de vre-o două ceasuri; v'am spus!

Madam Pustniceanu se uită atunci la pendulă.

— Unspce și un sfert și n'am pus nimic la foc! strigă îngălbenindu-se și începe să ocărăscă servitoarea.

Din întâmplare

Aruncându-mi ochii pe coala de hârtie, ce servise ca acoperământ unei bucățele de cașcaval cumpărată dela băcănia de vis-avis, constatai că ea făcuse odată parte dintr'un număr al unei reviste, ce se ocupă mai mult cu furnizarea știrilor din lumea artelor. Citind cu atenție, găsii pe lângă diferite informațiuni ca: Artistul X, din cauza guturaiului a făcut bubă în nas, sau celebra piesă a d-lui Y grec, a... căzut cu succes, mai văzut și vre-o 25 centimetri de poezie intitulată: „Cintec pentru Marg.” Acum că autorul și-a dedicat cântecul Margaretei sau Marg-ioliței, puțin mă interesează și pe mine și pe dumneata ca cititor, însă, invitația ce i-o face susnumitei când zice:

„Vino.

„Marg.

„să pângărim iubirea —

„să ne înodăm corpurile ca două funde albe.

„să ne punem salbe

„de mărgelile negre etc., etc.

invitația aceasta, îmi reamintește atâtea scene, văzute în plină stradă, între Bubi și Zambilica. Și atunci mă întreb, dacă berbantul cavaler nu o fi adresat și el iubitei vre-un asemenea răvaș prin vre-o revistă miste-

rioasă, redactată în limba și pe înțelesul patrupedelor? „Să ne înodăm ca două funde albe și să punem salbe de mărgelile negre!” Și acum mai poftim de zi că asta nu e pornografie sadea.

Să te ferească sfântul d-le Azydac, să te prindă babacu Margioliței căreia îi trimeti astfel de răvașe prin „Rampa”, că în loc de înodat, cum visezi, știu că te-ar desnoda, de ți-ar pieri pofta și de poezie și de vorba aia!

Epigramă

În afacerea dela Ciurea șa survenit un fapt nou: a ma fost audiat un martor.

Ascultă judele instructor

Ascultă, foarte răbdător;

Dar asta sper că nu înseamnă

Că este... foarte-ascultător!

VIZITATI
Cinema „VLAICU”

RULEAZA:

Filmele cele mai frumoase și instructive

N'are dreptate?

— Aide fuga sus, Mişulico; Boerul mi-a cerut să-i aduc ce o fi mai bun la bucătărie!...

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA

11, Str. Brezoianu, 11
— BUCUREȘTI —

Apare odată pe săptămână

JOIA

VESELIA

— REVISTA UMORISTICA —

PREȚUL ABONAMENTULUI
Pentru un an în toată țara

— Lei 100 —

În străinătate lei 200

Apare odată pe săptămână

JOIA

Eroare medicală

- Doctore dragă, în cariera d-tale, nu ți s'a întâmplat să te înșeli vreodată ?
- Ba da, scumpă doamnă, am vindecat un milionar în două vizite !

Cronica săptămânei

Au existat și există o sumă de asociații secrete, de binefacere pentru membrii fondatori ai lor, formate întotdeauna de o „mână” de oameni, și numite pe semne de acera, „Mâna neagră”, „Mâna roșie”, „Mâna răsbunătoare” etc. Nu e vorbă, multe dintre aceste „mâini” erau mânușite formate adese ori de liceieni, care complotau împotriva catalogului purtător de „cocoși”, nouă cu talpă, bastoane și pe care-l confundau în grota plină de întunec, mister și hidrogen sulfurat a hasnălei, de unde a doua zi domni profesori cu ochelarii călare pe nas, pescuiau cu un dița foile, care mai puteau fi salvate... Alteori „mâna” o formau câțiva cheflii care trimiteau sub această emblemă o scrisoare amenințătoare tovarășului de petrecere, ori ovreului de peste drum. În fine, alte ori se mai întâmpla și adevărate „mâini” labe vâjnoase, care nu se mulțumesc numai „să facă labă” ci mai puneau în funcție și pumnalul.

Impotriva acestor „mâini” s'a întruibuit tratamentul homeopatic, adică combaterea boalei cu mijloace identice naturii boalei. Sau, mai pe românește, făceau liceenii o „mână”? Li se aplica câte o „palmă” și totul reîntra în ordine! Contra „mâinilor” adevărate, s'a format, cum s'a întâmplat la Craiova, o societate „Mâna credincioasă” pentru a apăra paralel cu organizația oficială de stat a Poliției, averea cetățenilor abonați la această societate.

Societatea și-a recrutat personal,

l'a băgat în uniformă și i-a dat drumul pe stradă să păzească. Dar tot trecând „agentul” pe la ușa prăvăliilor și privind înăuntru prin oblon, noaptea, a rămnit pe semne la cele dinăuntru și de ! om ești ! i-a dat înima brânci ! Să facă tovarășie cu borfașii de rând, care erau acum împiedicați în spargerile lor, nu le dădea... mâna agenților societății ori cât le-ar fi cântat la urechi, cu glas de sirene „mâna neagră” și „mâna răsbunătoare” :

— Hai să dăm Mână cu Mână !

Și atunci au început fiecare dintre agenți să lucreze pe cont propriu : de ici, luan ceva, de colo, altceva și duceau acasă unde mărfurile erau păzite mai credincios, de cât oriunde.

Toate ar fi fost bune, dacă abonații ar fi tăcut și-ar fi înghițit. Dar văzând că cu toată „Mâna” le lipsește marfă de prin prăvălii, s'au mâniat și au reclamat poliției.

Poliția atâta a așteptat, ca să se repeadă asupra celor ce-i făcuseră concurență. Și n'a fost greu să se dovedească zeloșii, fiindcă ori cât ar fi fost aceștia pătrunși de principiul de „a nu ști dreptă, ce face stânga”, poliția oficială a observat că „Mâna” societății, se lungise, și mai ales stânga.

Și atunci i-a turnat la bodărlău : și „Mâna credincioasă” și „Mâna neagră” și „Mâna tricoloră” și toate „mânile” cu gând că „Mână pe mână se spală” și când vor ieși de acolo o să fie toți fată mare.

Tr. U. Badurul

Pe platforma tramvaului

Pe platforma dinapoi a tramvaului cu cai, care luminaat doar de două lămpi cu lumină galbenă și săracă, se grăbetse șontâc-șontâc pe linii stricate spre capul liniei, sare un pasager. Taxatorul răzimat alene de ușa vagonului scoate „deștu” din nas și cântă :

— Taxa vă rog !

Omul plătește, taxatorul stă pe gânduri : e târziu, aproape de stația de sfârșit iar în vagon lume puțină, câțiva înăuntru ; afară cu și o femeie un coș în mână rezemată de sprijinitorul de la spate.

Profitând de săriutura pe un macaz, taxatorul se face că alunecă spre femeia rezemată din fața lui, cu gând să-i ia biletul din mână, să-l dea noului venit. Dar i se pare că m'am uitat deosebit la el și fâstăcit întreabă :

— Nu s'a mai agățat nimeni dinapoi ? Că, mai adineori era să-i calce otomobilu pă trei copii ; a sărit cum m'au văzut...

— Trăsni-ri-ar ! făcu femeia cu coșu.

— Și otomobilul numa colea în spatele lor...

— Tăuzi !

— Da noroc că nu venia cu forție, c'apoi...

— Ce crezi !

— Că nu s'astâmpără

— Aș !

— Nu să nvață minte..

— Pă dracu !

Câtva timp tăcură amândoi. Dar a cu coșu prinsese chef de vorbă.

— Ce mai înțelege copiii ?

— ! ?

— Acum nu mai sântără copii. Că cum s'a făcut dă paisprezece ani nu te mai înțelegi cu el. Dacă e băiat își pune jambiere la picioare, batista afară și pleacă pă pod ; dacă e fată bagă capu în fâină, dă cu roșu pă bot și stă toată ziua la oglindă.

— Păi !

— Am fost și noi copii, dar parcă eram altfel...

Taxatorul simți nevoia de a restabili adevărul istoric.

— Vezi că e mult de atunci.

— Mult pă dracu ; că n'oi fi dă o sută de ani.

— Oricum, tot se uită.

— Uită cine vrea să uite, cine i-a rușine cu tat-su și cu 'mă-sa...

— Nuri vorbă de asta.

— Cum nu ?... tata a avut pământ și când eram io domnișoară acasă...

— Săpai pământu ?

— Așa crezi dumneata... când eram io domnișoară, tata...

— Te mână cu vitele...

Coșu și femeia tăcură îmbufnați. După o pauză urmă :

— D'aia nu e bine să te bagi cu neam prost în vorbă...

— Neam prost ? Da ce te lauzi atâta lele, că n'ai fi din vacile Goleșcului ; ai fi umblând cu coșu ăsta cu alune prin târg...

— Io, musiu ? S'avem pardon. Dacă vrei tocmă să știi, am cumpărat bomboane și acadele că noi avem cofetărie, nu cu crezi d-ta.

Orgoliul ei de comersantă cerea să dovedească pe loc și când ridică coșul, o mână neagră se trase înlătură iar de pe apărătoarea dela spate săriră jos doi golăneți și cu mâinile pline de bomboane, râzând.

În timp ce blestemele curgeau vertiginos de la înălțimea platformei iar taxatorul râdea arătându-și maselele stricate, pe platforma dinainte apără un controlor care intrigat de chilo-manul din urmă și de faptul că găsi se doi pasageri fără bilete dintre care unul plăti totuși, amendă cu leafa pe o zi pe taxator, ca să-i mai tempereze puțin veselia.

NIKI

Farsa

Cea mai mare parte dintre curtezanele care au poposit astăvară la Sinaia, și-au fost destule ! au căzut victima unui ingenios escroc. Acesta — trebuie să fim drepi ! — nu căuta să le deposedeze de geantă ori juvaeruri, ci ținea pur și simplu să se bucure de favorurile lor fără să cheltuească parale.

Procedul lui era următorul : de îndată ce ochia pe una care-i plăcea i se prezenta ca fiind secretarul particular al unui multimilionar american, vilegiaturist la Sinaia.

„D. X... v'a remarcat, le spunea el. Și m'a însărcinat să vă cer un rendez-vous pentru el, lăsându-mi mie grija de a trata cu d-voastră, detaliile financiare ale întâlnirii”.

Și atunci o făcea să priceapă că ar putea urca prețul, dacă iar da o recompensă sentimentală.

Majoritatea au primit și natural nu au mai dat nici odată ochi, nici cu galantul secretar, nici cu somptuosul multimilionar.

Slujbaş mulțumit

*Eu sunt slujbaş cu ceașă groasă, cu franci buluc la buzunare;
Căștig pe zi numai din sperțuri, mai mult de șapte opt sutare.
Din leafa mea cea ofilită, de abeam ajunge de-o țigare,
Dar sunt slujbaş la Vama Poștii, cu două clase secundare.*

*Mătasea cea mai fină'n grabă eu o taxează drept etamină.
Dermi ese sperțul mai ca lumea și negustorul mi se'nchină.
Iar dacă mi face pe mojicu și nu mi dă șpaga cuvenită,
Șifonul, stamba și barchetul îl fac ca marfă prohibită.*

*Parfumuri, pudre, rujuri, oje, permit să iasă de la vamă;
Bine'nțeles, când negustorul mă bagă mai ca lumea'n seamă.
Eu sunt gentil cu ori și cine: tratez pe toți cum se cuvine,
Și-l iau de sus, cu demnitate, când osia n'o unge bine.*

*Eu sunt slujbaş cu ceașă groasă, de și mîi leafa ofilită,
Dar nu fac grevă, cum fac alții ce țipă, urlă și se'agită;
Nu speculez, nu fac afaceri și nu'nvârtesc nici un comerț,
Și-s gata să renunț la leafă, cedând și Statului din sperț.*

Tache Carebeatutun

Dân Tirchileșii în Popa-Nan

MITACHE ROGOJINA

Mitache Rogojină! Ei, iacă vorbă. Cine mi-o fi zis așa, dom'le? Că mare nătăfleată trebuie să fi fost. Auzi, Mitache Rogojină! S'avem pardon de impresie, da nu e așa: pă mine trebuia să mă iscălească altfel. Cum? Ei, uite cum: să-mi fi zis mai bine Mitache Ghinion! Așa, dom'le, că-l fiștiriseam și eu acum. Căci, vezi d'ta, chi ar dela naștere a început ghinionu: când m'au botezată, popa m'a scăpat din mâini în cazan și am băut, și am băut la apă chioară, că tătânămiu, care toată viața lui numai vin băuse, văzând ce scofală ese din sângele lui, a rămas ca omu dă piatră, p'ormă i s'a strâmbat gura și a damblagit.

Când m'a datără la școală, de cum am intrat în bangă, mi-am pus toată forția să învăț carte ca să mă fac și eu, cum zicea mama, dascăl, să stau pă catidra. Da nu-mi intra în cap. „Domnu“, săracu, vrând să-mi facă bine, a încercat să-mi vire cartea în cap. Lua cu nuiua de pe abete-dar litera și mi-o băga în cap, și iar lua litera și iar mi-o vîra. Intr'o zi, ce să vezi, când a vrut să-mi pue în cap tot aflavetu, d'odată a început să curgă ca ploaia nuiua și literile, de înghesuială, mi s'au umflat în cap și au început să iasă prin păr ca niște cucue cât pumnul.

A venit atunci doftoru școalei care ar zis că am d'iaia, cum îi zice, scrântelală din cauză de prea multă învățătură și ne-a trimes și pă mine și pă domnu la odihnă: pă mine la Panteimon și pă „domnu“ la pensie, că era cam în etate.

Până să mă fac eu bine, până să câpieze „domnu“ de atâta odină, a

ars școala; tata a avut al doilea atac de damblageală și a murit.

Atunci mama zice: lasă, Mitache, tu mai bine să stai pe lângă casă, usă cari apă... Apă! iar ghinion, zic eu în gînd. Și mă duc într'o zi să iau apă dela gârlă, — că nu era ca acum, tul-aligou — și scot o doniță; când să umplu p'a doua, mi se face să beau. De m'ar fi văzut tata, — Dumnezeu să-l erte! Gârla nu s'apleacă la mine.

Zic: fir-ai mi a dracului, ești cucoară, vrei să m'aplec eu? Și dau să-mi umplu gura. Ghinion! Gârla zice: vino cu totul! Băldăbăc, — și iau apă nu numai în gură, dar și în ismene.

Când m'am oprit la stăvilă, niște negustori au scos din mine vr'o patru donițe, nu două.

Mama s'a luat iar de gânduri. Zice: Ce să te faci tu, Mitache? Prea să ți ne pacostea dă tine.

— Păi cine e de vină? întreb. De ce nu mi-ai zis Mitache Ghinion?

Mergeam pe drum. Dacă mă iuțeam la pas, haite de câini ca în Turchia mă lătrau și mi se puneau de acur mezișul drumului; dacă mergeam în cet, p'ătrota, dădeau oamenii peste mine; prin mijlocul drumului, mă doboră la pământ vreo saca.

Dacă mă suiam în traivan sau în trin, diraiău cu mine.

Odată zic: ia să nu mai fac eu nimic, că așa poate n'o să iasă rău! Ce crezi, niște ăia de la Curcănărie, secșie, cum ziceți d-voastră m'au arestată ca bagabont.

— Aici să-ți putrezească oasele, haimana! îmi strigă unu și mă bagă într'un beciu. Tomna în seara aia însă un șmecher, tovarăș de arest, încercă, pe când dormeam, să se spânzure, și — nu l'ar mai răbda sfintii! — îi ese bine meșteșugu: șmecheru dă ortu popei. Atunci: nu, că eu l'am omorît și p'ormă l'am spânzurat!

Mi-a datără drumu, — altfel se des ființa poliția fără arestanți.

Și atunci mi-am dat și eu cu ideea: Bă, zic, ultima mea scăpare este să m'apuc să fur și eu cevașilea. Mă

Eunucul. — Nu, nu mă mai ioc: să-mi dați bilele înapoi!

După război

*Sunt ani de-atunci, de când fetiță, veneam în coajă la Urlătoure,
Tu cu doi bani plăteai tramvaiul și coboram la Piața Mare,
Dai patru bani și savarina pe gât aluneca încet.
Tu te alipeai de mine-aproape și mă ciupeai de sâni discret.*

*Sunt ani de-atunci; purtam crepeul cât roata-carului de mare,
O rochie lungă până la glezne, ciorapi de ață în picioare,
Corsetul mă strângea de mijloc, să-mi facă trupul elegant,
Și mă credeam frumoasă tare, cu nelipsitu-mi „droit devant”.*

*Tu mă luai la „sbranțoleță” și pipăindu-mă discret.
Strângeai c-o dragoste păgână balenele dela corset.
Și-a doua zi de dimineață, când mă lăsaî acasă lăngită,
Plecând la slujbă, sau aiurea, gândind la suma cheltuită;
Doi bani tramvaiul și pe urmă vr'o patru la cofetărie,
Cu șase bani aveai iubirea cea săltărească și hazlie.*

*Dar azi s'avem pardon, fărtaie, nu mai sunt proastă c'altădată,
S'au dus de-acum acele timpuri, căci nașul vede doar odată...
Nu șase bani, ca'n vremea cea, dar nici cu leașa ta p'o lună
Și tot n'ajungi să-mi pupi nici ceafa; nu, că nu sunt deloc nebună
Port blănuri scumpe, și'nfundată în perne moi, în limuzină,
Când ies pe stradă, toată șleahța de mameluci mi se închină.
Și tot ce pot, îmi dau sărmanii și tot ce au, îmi dau tot mie.
Am un palat așa ca'n bazme, am cai de curse și moșie.*

*Acolo am batoze, pluguri cu șapte brazde, seceri, grape,
Secerătoare, oboroane, trioale, furci, lopeți și sape.
Tot ce se cere și se cată, când faci la câmp agricultură
Și ca să treier vara grâul, mai am și-o ntreagă garnitură.*

Fetița Hazlie

bagă la arest atunci, și mă spânzur; bun înțeles că mor și dacă mor să poștească ghinionu să mai umble după mine. Auliuu! îl mănâncă viermii în pământ.

Și fur, dom'le. Ce credeți însă că se întâmplă? Mă prinde, dar nu mă închide. Ai dela parchet zic: odată, — ca nici odată. Să-l lăsăm să mai fure că țara duce lipsă de miniștri și poate îl căpătuim.

Dar am să vă mai spui altă dată din pățaniile mele. Momentul, — s'avem escuzie.

Motulică

Misterul din Mizil

Locuitorii Mizilului cari, în dimineața aceea frumoasă de primăvară se aflau pe bulevardul gării, observară printr-o călătorie debarcați de trenul de București patru tineri, a căror înfățișare era într-adevăr făcută să atâte curiozitatea. Toți patru purtau toți patru costume la fel: ja purtau toți patru costume la fel: ja chetă și vestă neagră, pantalon cenușiu, ghete de lac, joben lustruit, și pe braț pardesiul căptușit cu mătase; în mână, o geantă de piele galbenă. Se coborăseră din tren așa, cu hainele tot atât de bine călcate ca și când atunci ar fi eșit dela croitor, cu fața roză ca și când ar fi petrecut cea mai frumoasă noapte din lume, cu mersul ușor și elegant.

În acelaș pas, pe aceeași linie, se îndreptară spre Hotelul Moscova, cel mai renumit din localitate. Intrară fără codire dar nu grăbiți. Și toți gură-casă ai orașelului nu și veniseră încă în fire, când cei patru eșiră din nou, după ce schimbaseră pardesiurile și geamantanele pe câte un baston cu măciulia de aur. Nepăsători la privirile ce-i urmăreau, o porniră în plimbare în oraș, la întâmplare. Pe urmă se întoarseră la hotel și nu mai fură văzuți toată ziua.

Sosirea și plimbarea aceasta făcuseră senzație. Se admirase mai cu seamă minunata înfățișare a celor patru necunoscuți, eleganța lor de gentilomi, tăetura fără cusur a hațnelor lor. Cine erau?... Nimeni nu putea spune, căci păreau a nu da nici o atenție la monumentele orașului. Pictori nu erau, căci nu eșiseră din Mizil ca să vază frumoasele împrejurimi. Se trecuseră în revistă toate profesiunile posibile și nu se găsisese nici una care să le poată conveni. Și plimbările ce făcuseră zilele următoare nu satisfăcuseră mai mult curiozitatea publică.

Atunci primarul, care se pretindea om cu cap, zise polițaiului:

Mă prind că sunt instigatori comuniști.

Polițaiul își ridică cu un gest elegant mustața blondă și zise:

— O ho!

De fapt, tinerii instigatori comuniști din Mizil, dăduseră mult de lu-

cră autorităților și presupunerea primarului nu era atât de ridicolă.

Din ziua aceea pentru orice împrejurare, se organiză în jurul streinilor o supraveghere activă și locuitorii, puși încetul cu încetul în curent, începură să se intereseze de afacere, cu atât mai palpitantă cu cât putea să aibă cine știe ce consecințe senzaționale. Și „cei patru X”; cum fuseseră supranumiți, își continuară fără nici o teamă plimbările cotidiene.

Totuși, lucrul nu se putea eterniza. Misterul devenise insuportabil. Ca culme, necunoscuții fuseseră văzuți învârtindu-se în jurul localului poliției. Primarul, luând cunoștință de acest fapt, ordonă să se pună patru agenți de încredere în urmărirea celor patru X... Lucrul părea ușor, eăci nici o rezistență nu părea probabilă cu niște oameni de înfățișare atât de distinsă.

Cei patru agenți, deci, începură foarte conștiincios urmărirea pradei lor. Hotăriseră să-i oprască în momentul ce vor fi ajuns în dreptul hotelului. Nu mai erau departe. Și deja, iuțind pasul, se apropiară puțin câte puțin... La spatele lor, acum nu mai aveau decât să întindă brațele... Lamea, după ei, grămadă. Erau s-o și facă, când, deodată, cu un gest ca de comandă, cu o regularitate de automat, cei patru X... fără să întoarcă capetele, își atârăseră în spinare câte un afiș mare de pânză pe care l scosese din buzunar și-l desfăcură.

Și cei patru agenți, încrămeniți, și mulțimea curioșilor dela spatele lor, eșiră cu o mirare lesne de înțeles:

„Hainele și toată îmbrăcămintea noastră ne e furnizată de magazinul de haine gata „La tunul tricolor” — București, str. Covaci 315—8600.75 lei, de comandă”.

Parice

La Canossa

Miss Britania. — Iată dragă prietene, b'e u cancelar german vine la noi în cămasă de noapte...

Poincaré. — Mai are cămășe? Să i-o luăm, să i-o luăm!

Când n'ai ce face.

De vorbă cu un pom¹⁾

„Ce fericit ești dumneata!”
Mă adresez eu unui pom!
„Nici gând nu ai de câte griji
„E frământat azi ori ce om.

„Stai locului și te hrănești.
„De nimeni nu ești speculată.
„Un ban chirie nu plătești
„Și nu poți fi evacuat.

„Nu ești slujbaş plătit lunar
„Și nici impozite nu dai,
„Te'mbraci pe gratis și trădești
„Mai bine ca un sfânt în rai.

„Nu ai nici soacră, la urechi
„Să-ți fiipe, când te vede, nici
„Nerastă care s'o îmbraci;
„Nu cați să faci din... ață bici!

„Stai fericit ca un nabab,
„Nu umbli, să faci bătătură:
„Nu 'nveți prin școli atâția ani
„C'apoi mizeria s'o 'nduri.

— „Destul, privește-mi zice el
„De bine 'n coaje nu încep
„Și toate cele câte-mi spui.
„Nu's vorbe, zău, de om cu cap.

„Că stau pe loc, stau, dar de lervă
„Și tot ca lemnul mă usuc:
„Tu te hrănești cu bunătați,
„Eu cu un mizerabil suc.

„Mă bat și ploi și vânt mereu
„N'am gură nimănui să cer:
„Sunt îmbrăcat când toate fier
„Iar iarna gol lăsat în ger.

„Din frunza mea hrănesc omizi,
„Din lemnul meu tăiat bucăți,
„Vă faceți mobile și tot
„Drept fericit vrei să m'arăți!

„De fac o floare și un rod
„Tot voi veniți, de mi le luați;
„Imi rupeți crăcile și'n vârf,
„Când sunteți mici, vă cocoșați.

„Sub para soarelui de foc
„Fac umbră altora, iar eu
„De câte ori nu mă usuc,
„Mă știe numai Dumnezeu.

„De-mi cânt'o pasăre pe ram,
„Voi ca stafia apăreți
„Și'n loc să mi-o lăsați, pe loc
„Ii puneți cleiul și-o prindeți.

„Când cu iubita pe'nserat
„Vii vara, să îți cate 'n cap:
„Și'n taină o mână îi strecoari
„In sân, iar alta la ciorap

„Eu te privesc și'nghit în sec,
„Ba-ți mai servește și ca perdeauă:
„Iar la plecare, c'un briceag
„Scrii numărul pe coaja mea.

„Și încă câte nu îndur,
„Intins de toți ca la darac;
„Azi fericirea a zburat
„Și om și pom sunt tot un drac.

Mă depărtez și'l las oftând
Ca pe un martir din timpuri vechi;
Iar eu o iau încet prin ger,
Plecând cu capu'ntre urechi.

C. Iorgulescu

1) Bravo, bavarezule, dacă și pe gerul asta mai ești capabil să aiurezi! (N. R.)

Când va triumfa feminismul

Îeșind de la congresul feminist de
mai deunăzi, am adormit și iată ce
am visat:

Revendicările feministe triumfaseră
până într'atâta în cât bărbații se
îmbrăcau femeeste ca să umble cu
bicieta. Egalitatea era perfectă, și
se modificase expresia „sex slab” în
„sex chefliu”. Vechile glume ale ur-
moristilor erau realizate; la Bursă
făceau pe agentele; la Palatul justi-
ției pledau, judecau; făceau pe por-
tării și pe comisionarii.

Desființarea vechilor legi era deja
uitată, nouile legi dădeau cele mai
bune rezultate. Mergeam pe uliță,
fără treabă, mirat de ceea ce vedeam;
de odată, auzii ca un murmur:

— Imi dai voce să te însoțesc, d-le?

O damă, oarecum în vârstă, mă luă
de braț, fără jenă.

— Unde lucrezi draguțule? La un
magazin de mode? Urâtă meserie;
mănușițele astea nu sunt făcute să

fie înțepate în ace. Dacă vrei, și se
poate oferi o situație mai bună; nu
mai sunt tânără, dar sunt serioasă
și prețuesc mai mult de cât femeile
acelea care înșelau bărbații, făgă-
duindu-le căsătoria.

N'o să ai nici o neplăcere cu mine;
am să-ți mobilez un apartament co-
chet, unde o să vii să te vâd de la
cine la șapte, și în secret, pentru că
ziua nu'mi permite să mă afișez.

— Sunteți măritată?

A, nu. Sunt magistrată, procurora
să. Și mai târziu, am să-ți fac zestre:
ai să te însori în chip cinstit și ai să-ți
poti deschide agazinul tău de mode.
Uite, am avut un prieten pe care
l'am înlesnit să-și facă studiile de me-
dicină; când ne-am despărțit, i-am
montat o foarte frumoasă policlinică
de moșit.

Putui respinge, cu mare greutate,
proponerile cucoanei acesteia bătră-

El. — Cât mă iubește! De câte ori mă
uit la ea, se iur'ură și 'ntoarce capul!...
Ea (aparte). — Groaznic pute a tutun!

ne, dar primii să mă însoțească. Imi
explică atunci nouile reforme.

— Va să zică nu mai e căsătorie le-
gală?

— Nu! În urma cuceririi Transil-
vaniei, un vechiu obicei unguresc a
fost introdus în România. Tinerii lo-
godnici au fost siliți să trăiască im-
preună câte cincisprezece zile înain-
te de nuntă. După aceste cincispreze-
ce zile, dacă părțile își convin recip-
roc, semnează un contract de trei,
șase, nouă luni, cu dreptul de reînor-
ire. Aceasta a fost baza noiei legisla-
ții; s'a introdus numai o clauză de
despărțire sau de adulter. De atunci
nu mai sunt adultere. Singurul mij-
loc nu era oare să se lovească deli-
cuenții la pungă? S'a introdus de a-
semenea și o cauză regulând zestre-
le.

— A? mai sunt zestre?

— Sunt obligatorii. De n'ar fi, cum
s'ar plăti amenda? Soții trebuie să
aducă câte un minimum de douăzeci
mii de lei, depuși la Casa de depuneri
și consemnațiuni.

— Cine e doamna aceea decorată
pe care ai salutat-o?

— O înaltă funcționară: Directoa-
rea generală a Caselor publice din
România.

— A? da?

— Un post foarte căutat, dar mai
cu seamă onorific. Când s'a regie-
mentat viața femeilor publice, în
urma congresului feminist de la
1921 doamna aceasta conducea o
importantă întreprindere privată;
guvernul s'a adresat imediat ei, care,
în calitate de specialistă, a adus un
folositor concurs reformativilor. Se
pate să nu știi toate astea?

— Vii din provincie.

— Se vede. De-aia nu știi nimic.
Va să zică nu știi nici de crearea mi-
nisterului „Amorului Public”?

— Mărturisesc că n'auzisem. Ser-
rios? Există acum și o ministereasă?

— Da. Nevasta ministrului cultelor.

Actuala titulară nu va rămâne însă mult; doamna pe care ai văzut-o trecând o va înlocui, afară numai dacă..

— Are câteva afaceri urâte în trecut ei. E cu desăvârșire lipsită de moralitate. Intreține pe un domnișor de la telefon, de și e măritată. Gazetele fostului regim au și început scandalul pe chestia asta.

— Mă rog, poți să-mi spui un lucru? Doamnele astea au copii?

— Doamne ferește. Le este absolut interzis.

— Ce se face atunci cu populația. Are să descrească!

— În aparență, da. Totuși, vrem mai bine să facem copii mai puțini dar să fie mai perfecți. Astfel, am creat o „Societate pentru îmbunătățirea rasei copiilor”. Când se face recrutarea, populația masculină e selecționată, bărbații cei mai destoinici sunt luați de societate, care îi exercează și îi antrenează între 20 și 30 ani.

— Și femeile care vor să aibă copii se adresează la societatea asta?

— Da, însă trebuie ca femeia aceea să îndeplinească anumite condiții de frumusețe și sănătate. Sunt întrebunțate de preferință femeile sărace, care primesc un salariu pentru această slujbă.

Ele sunt obligate să-și hrănească copilul până la vârsta de doi ani. De la vârsta acesta îi ia statul. Cei mai buni sunt selecționați pentru îmbunătățirea rasei; ceilalți rămân în circulație.

— Uitam un lucru important. Mai există încă de-acele nenorocite care departe de supravegherea poliției nească...

— Din nenorocire mai există. Devin însă din ce în ce mai rare... Supravegherea poliției e severă. Cele arestate sunt condamnate la amendă pentru exercițiu ilegal al amorului. Sunt private de drepturile civile... Tot așa, orice funcționară care ar primi de lucru în afară de orele de serviciu în stabilimentele comunale, este aspru pedepsită. Dacă n'am fi luat măsurile aceste, cel mai mare venit al statului ar scădea; de altfel acesta e singurul impozit de consumație ce ne mai rămâne.

— Dar căsătoriile?... Cum se fac?

— Foarte simplu. Fiecare patron de hotel sau de restaurant are hârtii timbrate formulare, care se completează; tot el e însărcinat să le înregistreze.

— Se făceau deastea și sub regimul trecut, atâta numai că acum a intervenit hârtia timbrată.

— Da, tinere, pentru că hârtia timbrată, în toate reformele, e lucru de capetenie.

Și m'am trezit.

Virg.

Totii abo ații revistelor „UNIVERSUL LITERAR”, „VESELIA” și „ZIARUL ȘTIINTELOR” participă la

MARILE PREMII

pe care Ziarul „UNIVERSUL” le oferă cititorilor săi.

Reclama

Însfârșit, Pincu și-a văzut visul cu ochii: după lungi ani de slugărie prin prăvăliile altora, azi are și el Drogheria lui. Nu e pusă la centru, ci pe o stradă mai dosnică, o dughiană mai mică, dar încărcată. Ce cauți găsești în Drogheria lui: esență de oțet, spirt denaturat, vopsele de orice culoare, var...

Dar Pincu mai are și lucruri mai subțiri, unele compuse chiar de el. Asta era bucuria lui. El știa că pentru a învinge, a da marea lovitură care să-l pricopsească, trebuia să asvârle pe piață un produs nou, senzațional... Pusese în slujba acestei idei, toată imaginația lui. Contra diareei știa toată lumea, chiar doctorii, că se dă subnistrat de bismut... Ei și? reușește totdeauna? N'ar fi mai bine un compus în care să intre toată imaginația lui creatoare: cenușe cu scroabeală albastră și cretă pisată. Ori praful de dinți: cărbune cu nisip și cu boia de ardei? Până să vie chimistii și spițerii cu farmacologia lor, babele nu amestecau ele doctoriile și tot se făceau oamenii bine, mai bine chiar ca acum? Cu aceste gânduri Pincu era sigur de succes.

Capul i se învârtea de fel de fel de planuri mari, când întins pe burtă ca o lavie pe tejghea, scria pe o foaie de hârtie la rând, frumos, specialitățile sale, pe care trebuie să le publice a doua zi, în jurnal:

Prafuri contra diareei.

Prafuri contra nevralgiilor

Prafuri contra reumatismului

Tii! ce afaceri o să facă cu astea piper pisat, sânge de nouă frați și niambal.

Prafuri contra beției

Prafuri contra frigurilor, adică chinină-surogat în pachete cu numele lui.

Prafuri contra mirosului picioarelor.

Prafuri contra limbricilor.

Ajuns la sfârșitul specialităților Pincu își rezervă să treacă drept încheere cel mai de seamă preparat al lui: pudra dentifrice. Muiă creionul violet în gură și zâmbitor, cu gura până la ureche, melancolic ca o pisică căreia i se face baie, scris cu slove nepieritoare:

Prafuri contra dinților!

MOMARTE la București

Unde?

Când?

Trupa de amatori

dela

Lune Rousse

sosește.

Reprezentățiuni Artistice

— N'ar fi fost mai practic să le fi prins eu în spate?

Un om celebru

— E un scriitor foarte, foarte, foarte cunoscut.
— Cum îl cheamă?
— Nu știu.

Una bună

Gustăreanu mă prinse de odată de braț și mi zise: „Nu știi că lui Nae i s'a întâmplat una bună. Să-ți spun și ție; pentru că-l cunoști pe Nae, ai să faci și tu haz. Nae trăiește de vreo zece ani cu o femeie, una Lina. Avea într'însa o încredere oarbă și n'avea nimic ascuns pentru ea. Iată că Nae al nostru—acum vreo trei săptămâni—placă în călătorie. Opt zile trec repede; când și a sfârșit omul treburile, scrie că se întoarce. Scrisoarea se pierde. La gară, Nae nu găsește pe nimeni; sare într'o birje, furios și neliniștit, după cum poți să-ți închipui. Era noapte; trece prin curte fără să trezească nici câinele. Urcă scările în vârful degetelor; îl știi pe Nae, nu e scandalagiu din fire și apoi era ceva care par'că îi spunea să fie cu băgare de seamă. Avea cheia în buzunar, deschide ușa, fără sgomot: în sală nici o lumină, întuneric beznă...”

Gustăreanu ajunsese aci, când un prieten îl întrerupse apucându-l de braț și i spuse ceva la ureche. Gustăreanu se scuză față de mină: „Mă fătă, dragă, mă așteaptă cineva; îți spun eu povestea altădată!” și o șterse cu prietenul. Ași fi vrut eu să știu sfârșitul istoriei, dar... în sfârșit!

La câțeva vreme, trecând prin Piața Teatrului, văd pe Gustăreanu cu niște prieteni, îl prind: „Ei! Dar povestea cu Nae... Nu mi-ai isprăvit-o... Aștept urmare.”

— A! Da! Unde rămăsesem?
— Nae se întoarce acasă, deschide

mină... întuneric beznă...
ușa fără sgomot; în sală nici o lum-

— Da! Stăi să vezi! E nostim! Așa, Nae se întoarce acasă. În sală nici o lumină... întuneric beznă... Ciudat, nu e așa? Impinge încet în ușă; nici o lumină în salonaș. Nae intră în sufragerie, trage un chibrit și constată că se prânzise acolo, și încă sdravăn! Aude glasuri în odaia de alături. Sângele i se urcă la cap!

Il ascultam cu patruzeci de urechi; mă interesa grozav.

Tocmai în momentul acesta trece unul cu gazete care urlă: „Demisia guvernului!” Gustăreanu sare ca fript: Drace! Imi pierd slujba!

— Dar Nae?

— Îți spun eu altădată!

Și dispăre ca un turbat.

În sfârșit, Duminica trecută, dau de Gustăreanu care căsca gura la tîmbălăul depe ulițe, când cu studenții.

— A! de data asta nu-ți mai dau drumul! Ai să-mi isprăvești pățania cu Nae, cu orice preț.

— A! da! Nae și cu Lina? E foarte nostim!

Mi se păru că vorbește cu oarecare greutate.

— Ajunsesem la momentul când Nae, în sufragerie, se pregătea să împingă ușa odăii de culcare... O împinse... și acolo ce să vadă... mă prind pe ce vrei că n'ai să ghicești... vede...

Și... poc! Il pocnește pe Gustăreanu, pe la spate, o roată de automobil... Și se vede că l'a pocnit așa de bine, în cât bietul băiat rămase cu povestea în gură, fără să mai poată spune nu numai cea văzută în odaia de culcare, dar nici măcar să zică: uf!

Asta însă n'ar fi avut nici o importanță dacă ași fi aflat ce voiam să aflu.

Ca să mă liniștesc, invocai aseară spiritul lui Gustăreanu. Imi apărură senin și încununat de raze violete.

„Gustărene! îl rugai eu, spune-mi sfârșitul poveștii cu Nae și Lina! Te implor!”

— Nae! A! Da! E foarte nostim... Am aflat însă aicea, că nu fusese nimic adevărat din toată afacerea aia... Și așa...

Și Gustăreanu dispăru, lăsându-mă mai perplex ca nici odată.

Costea Ursuzu

CITIȚI

UNIVERSUL LITERAR

Care apare în fiecare Duminică

VIZITAȚI

Cinema „VLAICU”

RULEAZA:

Filmele cele mai frumoase și instructive

HAZURI

„Cel puțin unul.”

Servitoarea (la cabinetul de lectură): Vă rog, dați-mi cei „Trei mușchetari”.

Bibliotecarul: Imi pare rău, nu sunt aici.

Servitoarea: „Ce păcat! Pot avea pentru Duminică cel puțin unul?”

Naivitate...

— Mica Marița se roagă de tatăl ei:

— Tată dragă, tătucule, dumă și pe mine la bal...

— Nu se poate draguță, până ce nu ți-o crește toți dinții...

— Aș! nici mama n'are toți dinții pe ea de ce o duci?

Desmințire.

Păcală e pălmuit de doctorul X.. Cu toate acestea nu vrea să se bată „duelul fiind contrariu principiilor sale”.

— Ție frică de moarte! zice doctorul X...

— Ca să-ți dovedesc contrariul răspunse Păcală, să știi că oricând voi fi bolnav, te chem pe d-ta ca să mă cauți.

Epigramă

Francul frances scade
din zi în zi.

De fiecare An Nou și

Serbare, te lovea la țanc

Urarea: de a deveni

În fine, leul nostru, franc!

În douăzeci și patru pare

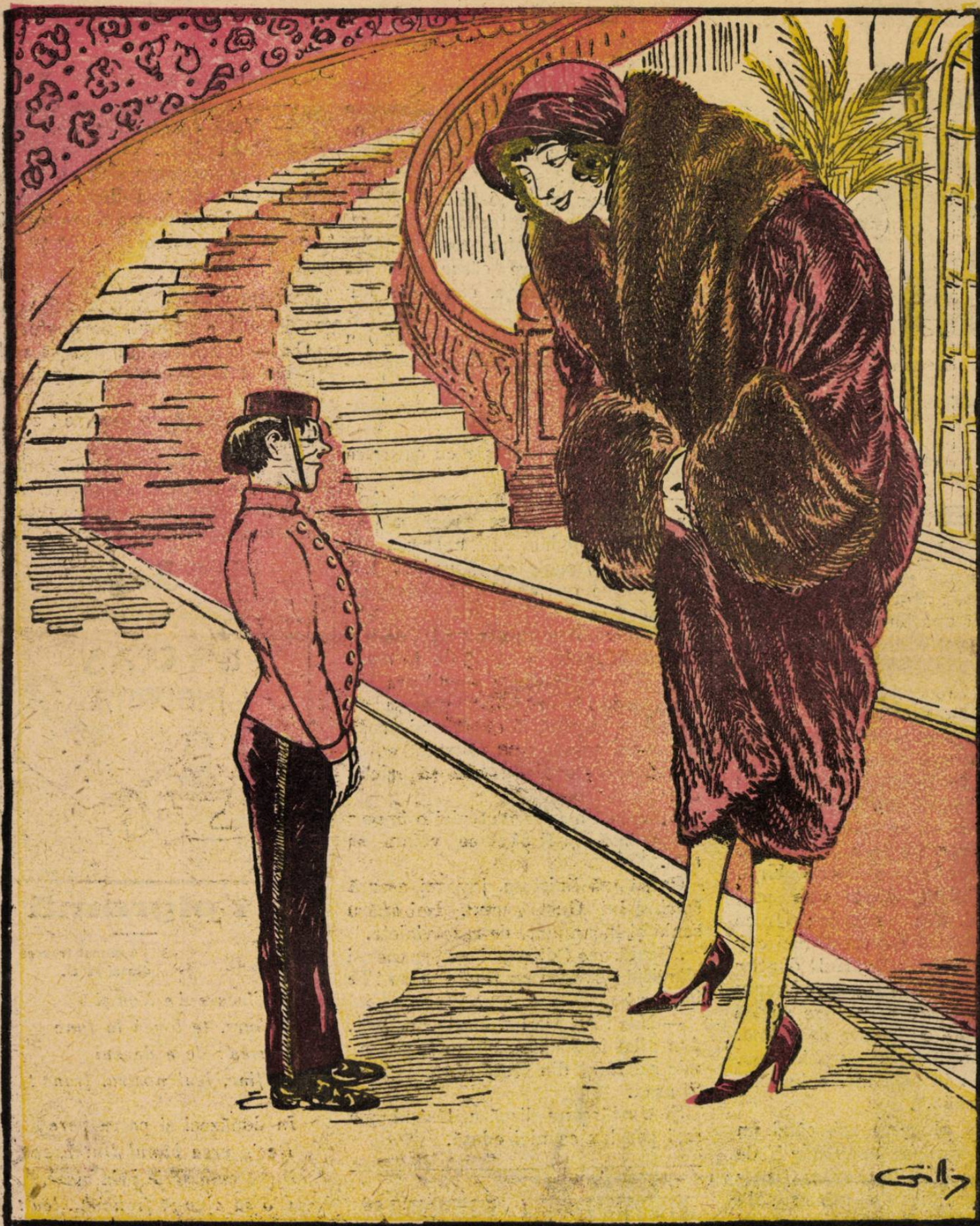
Dac'o vrea bunul Dumnezeu,

După cum scrie prin ziare,

C'o să ajungă francul... leu!

Abu-Hassan

Secret profesional

Doamna. — N'ai văzut pe soțul meu intrând cu o doamnă aci?
Piccolo. — Nu pot să spun, conică, noi, ca și doctorii avem secretul nostru profesional....

ANUL XXX. — No. 6.

2 Lei Exemplarul.

Joi 7 Februarie 1924

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA

11, Str. Brezoianu, 11
— BUCUREȘTI —

Are o dată pe săptămână
JOIA

VESELIA

— REVISTA UMORISTICA —

PREȚUL ABONAMENTULUI
Pentru un an în toată țara
— Lei 100 —
În străinătate lei 200

Are o dată pe săptămână
JOIA

INIȚIATIVA LA C. F. R.

- De ce ai oprit în câmp, domnule mecanic?...
- Mi-a telefonat șefu din stația dinainte că a dat drumu acceleratului pe linia mea și m'am gândit că dacă stau pe loc n'o să ne strivim de tot.

Cronica săptămânei

Dare de seamă

D-l prof. Minovici a ținut la Ateneu o conferință despre Fotografierea în poliție. Foarte interesanta conferință a fost ascultată de un mare număr de polițiști cari au mai avut ce afla deși sunt specialiști în arta de a face pe cei ce au nevoie de ceva la Poliție, să ses fotografieze cu un surtar ori două, după cum e termenul consacrat.

Seria acestor conferințe... instructive pentru personalul polițienesc e foarte bine venită.

Teatru

La „Regina Maria” se reprezintă piesa d-lui I. Minulescu „Omul care poate să moară”. În teatrul nostru, dela o vreme titlurile operelor sunt semnificative: după „Omul care ni trebuie” al d-lui Iorga, vine acum „Omul care nu ni trebuie” adică „Omul care poate să moară”.

Nu e exclus de loc ca pe panta titlurilor care fac concurență numelor de reviste, să ne pomenim mâine poimâine cu „Piesa care trebuie să cadă”. N'ar prezenta mare dificultate de invenție și ar fi de un realism covârșitor.

Pretentii!

Din când în când ziarele publică articole în care iau la refec autoritățile cari permit ca dincolo în Ardeal să existe pe lângă afișe care traduc în românește „pompe funebre” cu „tulumbe jalnice” și anunțuri ori firme scrise în întregime în nemțește ori ungurește. Iar când poșta folosește stampile cu text strein, ori percepțiile chitanțe tipărite în altă limbă, indignarea se revarsă în semne

de întrebare-exclamare și în puncte de suspensiune, ca și înjurăturile de pe buzele cetățeanului revoltat !...

Și totuși !... Ce atâta tapaj când vor și ai noștri să facă ca în străinătate !

Interview expres

Printr'un cotidian bucureștean s'a dus o întreagă discuție asupra cuvântului corect, cu care trebuie să se numească copilul care suge încă la piept.

Un filolog dela Iași susținea pe sugaci, iar profesorul dela clinica infantilă din București susținea sugar. Socotind că deși oameni cu greutate, cei doi șampioni nu erau cei mai indicați în chestia subtilului, l'am întrebat pe nea Iancu Brezeanu, ce crede. L'am găsit subț de băutură și subț la față, subț o masă. La întrebarea noastră, ne-a privit pe dedesubtul ochelarilor și ne-a răspuns :

— Sugaci, sugar, sugativ, nu-mi pasă ! Nu mai de subț să fie ! Dar nu, lapte ! De asta m'am lăsat de mult !

Solutia

Casa grădinilor publice din Capitală, desființând grădina zoologică din parcul Carol I, are de vânzare următoarele animale și păsări : 1 porc mistreț, 1 cerb, 3 urși, 1 lup, 2 câini lupi, 2 găște sălbatice, 1 gâscan, 1 bibilică, 9 vulturi, 1 lebedă, 3 păsări românești, 24 porumbei, 3 fașani.

Și mai zice unul și altul că n'are cine lua succesiunea partidului liberal ! Uite : două cabinete și jumătate !

Tr. U. Badurul

O INVENȚIE

— „Că mă uit pe stradă la toate femeile ! Și de aci... vorbe, discuții fără sfârșit, scene de crâncenă gelozie. Mai e acum vreme de vorbe ? Spune d-ta ! mă întâmpină pe drum d. Tase Ghimburaș.

— Ei, și cerai făcut ?

— Multe, dar nimic, nici un succes. Incerc însă acum altceva. Dacă o vrea Dumnezeu să reușesc, apoi nu e glumă : scap și de grozăvie, dar o să fac și milioane. E o invenție a mea...

— Niscaiva mac în ceașca cu cafea ? Femeia geloasă se tâmpește.

— Știu, am întrebuințat : nimic !

— Afumarea soțului cu păr de urs spre a nu se mai speria de învinuirile femeii geloase ?

— Cunosce, nimic.

— Vitriol... Soțul se șterge pe ochi, trei diminețe, consecutiv, cu vată murată în vitriol. Individul orbește

— Nu cred că face; rămân încă patru simțuri. Patru, față de unul, este mai mult de jumătate plus unul. Minoritățile nu fac ispravă nici odată.

— Atunci ? poate ochelarii laterali...

— A, iubitul meu făcu plin de fericire Ghimburaș. Cunoști va să zică și ochelarii laterali la fel cu aceia pe cari îi poartă caii ?

Tot eu i-am inventat drăguțule, dar invenția, pusă în practică, a avut multe inconveniente. Mai întâi, soțul cu femeia geloasă, purta acești ochelari numai când ieșea cu respectiva. Când pleca singur însă, și-i scatea imediat ce trecea de poartă. Prima prietenă a nevestei, prinzându-te în flagrant-delict de infidelitate față de aparat, comică doamnei. Înțelegi cât de nule erau atunci protestările tale că nu, că toată vremea i-ai purtat.

Pe urmă cu ochelarii aceștia dacă nu vezi în lături, dar vezi în față. Nu,

nu : nu e cine știe ce scofală. Acum am altceva, minune da, da...

Mă uitai la Ghimburaș. Parcă avea împrejurul capului o coroană de raze ca la sfinți, așa de iluminată îi era figura.

Trebuie să fie o invenție, nu fleac, îmi zisei. Ce crezi ! Parcă invențiile le scornesc savanții, doctorii în litere, în chimie ori în drept ? Iacă țâșnește omului în cap o idee și apoi îl pică nește norocul de nu mai are unde să pue banii.

— Ei ?

— N'o să vorbesc mult. Câteva cuvinte, grosso modo, cum se zice. Principiul pe care se bazează invenția e bine studiat ; trebuie experimentată a-cum aplicarea.

Economia ca să zicem așa a invenției pornește dela o socoteală : bărbatul femeii geloase nu trebuie să vadă nimic, fără ca interesatul să se folosească de mijloace brutale ca scoaterea ochilor, orbirea, gazele lacrimogene, etc.

În scurt principiul invenției e — după cum pentru aeroplane a fost sborul păsărilor — erbivorul care trăiește prin câmpiile Australiei și care se numește Cangurul. Ideia mi-a venit dela faptul precizat și în zoologie că el are capul mic ca și al femeiei. Ei, bine, e vorba de un sac ce se va purta și de către pacienți sub malacoși care în curând va fi absolut la modă. Cred că vei fi văzut revistele de toalete. Sacul va conține pe individ. Greu de transportat, zici d-ta. Inexact. Mai întâi omul femeii cu meșteahna geloziei e ca o scobitoare ; să-l suflă, cade ; apoi, ținut astfel, va mai slăbi cu cincizeci la sută. Pe urmă, la subțiorii infelicului se vor adapta baloane de gaz, ca la înotători...

— Bine, dar slujba ?

— Cine mai muncește azi ?

Asta e și un non sens și o crimă

Celelalte mărunțisuri — curelele portative, chingile sustensoarele etc. sunt amănunte de secundă importantă.

Traduci aminte de turnelurile cari se purtau odinioară ? Aparatul Cangurul va fi ceva mai mare.

Fapt însă e că soții vor fi astfel etern inseparabili. Ori unde se va duce dumneaei, dumnealui... în punga cangurului.

— Și la... ?

— Firește.

Strâmbai din nas.

— Inconvenient : Orice invenție a putut să aibă la început mici neajunsuri. Dar ești d-ta în stare să calculezi avantajele ? Fericirea casnică nu e un moft, o glumă. Ea e baza familiei. Or, ce e familia dacă nu baza societății care și ea e baza Statului, care....

— Care de bună seamă ar trebui să înființeze pentru inventatori cât mai multe... ospicii.

— Te înșeli, o să fac milioane !

Moftulică

Sfatul mamei soacre

*Dar bine fu, când ți-a venit aseară
Bărbac'tu beat, cu damf de țică'n nas,
De ce-ai rămas cu proasta fără glas,
Și nu l-ai dat în brânci și'n ghionți afară?*

*Adică cum? De ce sunt soacră oare?
Să-l las să-și bată joc așa de tine?
Cât oi trăi, să fii tu minte bine,
Nam să te las căleată în picioare.*

*Tu știi pe tac'tu când venea așa,
Ca și bărbac-tu, tot pe trei cărări,
Te știi ce burdușeli și ce ocări,
Il aștepta acasă cum sosea.*

*Așa să faci și tu mazurcă bleagă,
Ce 'nghiți în sec când vine el turlac
Nu sărutări ce put a basamac,
Ci pâruiată grubă, fată dragă.*

*Ascultă sfatul meu; și-a doua oară,
Doar să m'anunți, și'n urmă, Doamne sfinte!
De nu i-oi face-un hai s'o fină minte!
De-o face gât, îl dau pe ușe-afară.*

Fetița Hazlie

Ministerul Literilor

Scriitorii cer ca la viitoare remaniere să se înființeze un secretariat de stat al literilor, ieșit din ministerul Artelor.

Ministerul Literilor fusese creat în urma unei înverșunate campanii dură de diverși scriitori.

La început fu vorba să se acorde portofoliul d-lui Mihalache, ca mai cunosător în litere, fiindcă la școală la Topoloveni se ocupase destul cu oi, oi. Se ridicară însă imediat protestări violente ale cenacelor și bisericuțelor de nuanță dreaptă:

— A! nu Mihalache! Ce, vreți să dați literatura pe mâna țărăniștilor?

Președintele consiliului căută printre adevărații „oameni de ordine” ai parlamentului un literat distins. Nu găsi decât pe Ion Pilat (Tătărescu fusese numit secretar de Stat).

Dar iarăși se ridicară proteste violente.

A! nu Pilat. Ați nimerit-o!

— La urma urmei zise primul ministru, cultul competențelor e o superstiție! Generalii n-au făcut niciodată mare pricopseală la ministerul de războiu, pe când ia uite ce bine merg lucrările publice cu Moșoiu. Am să trântesc la ministerul Literilor pe unul care nu a făcut în viața lui literatură.

Și de aceea d-l Lunceanu, negustor de lemne și deputat, fu însărcinat cu obținerea literaturii române. Intră în stăpânirea unui palat mareț depe bulevard și când se văzu în cabinetul său înconjurat de birouri elegante și covoare scumpe, nu se putu împiedica să nu exclame:

— E bună și literatura la oăva! Numai ratați profund contrariul.

Noul minister avea un personal numeros împrăștiat în diverse birouri

și constituia o organizație foarte completă.

Toate serviciile erau repartizate în două mari direcții:

Prima Direcție generală: PROZA:
A doua Direcție generală: POEZIE.

Prima se descompunea în:

Secția I: FANTAZIE.

Secția II: ISTORIE, CRITICA ȘI DOCUMENTE.

Birourile Fanteziei erau: al Romanului (un subșef se ocupa cu romanul psihologic, altul cu romanul de aventuri), al Teatrului, al Cronicei, al Humorului, etc. Birourile Istoriei anecdotice, al Istoriei filozofice, al Actualității retrospective țineau de secția II.

Pentru Poezie erau de asemenea două secții.

Poezie clasică.

Poezie modernă.

Aici erau biroul Sonetului, al Acrostihului, al Poeziei patriotice, al Cântecului, al Versului liber și chiar al Poeziei simboliste.

Pe scurt, totul era aranjat de minune. Când un om de litere se prezenta la minister pentru a solicita o comandă, o sinecură, o subvenție sau o decorație (câte odată pe câteși patru), portarul îl întreba:

— Prozator sau poet?

— Romancier...

— Ce gen?

— Vesel.

— Luați-o pe dreapta, suși-vă pe scara B, urcați trei etaje și pe coridorul S bateți la ușa 27... Acolo e serviciul romanelor vesele!

Domnul Lunceanu băgă curând de seamă că ministerul Literilor nu prea era de loc Arcadia visată... Totuși colegii îi repetaseră de o mie de ori:

— Te-ai născut în zodia... (urma numele unui coleg de cabinet). Ai noroc și pace! Gândește-te și tu! Dacă ai fi avut Finanțele!

Dar nu trecu mult timp și domnul Lunceanu putu să le răspundă cu perfectă dreptate:

— Dacă ați fi în locul meu nu v'ar mai arde de glume. Ministerul meu e cel mai rău dintre toate...

Și domnul Lunceanu nu exagera.

Intr'adevăr, de dimineață până seară birourile, anticamera, cabinetul lui erau invadate de o hoardă de scriitori, unul mai pretențios și mai nervos de cât cellalt. Fiecare cerea câte ceva și totdeauna pe un ton foarte ridicat:

— Aici suntem la noi acasă, declarau ei, am așteptat destul!

— Ce crezi scumpe maestre de mica mea expoziție.
— Se tine bine, se ține bine!

A fost odată

*D'un ceas se tot ciorovănesc: de-o parte pețitorul,
Și de-altă parte tatăl ei. În colț stă biata fată,
Cu capu'n jos, jenată rău, mișcând nervos piciorul,
Bunica spune la nepoți un basm „a fost odată“.*

*Începe pețitoru-asa: „Flăcăul nostru, vere,
„E nalt, frumos și plin de draci, voinic, cu spata lată,
„E numai spirt și foc în el, vânjos și în putere...
Bunica spune la nepoți un basm „a fost odată“.*

*Ia, tata socru începu: „Și fata mea-i frumoasă.
„Si nu-i cum poate crezi mata, căr fi vr'o altă fată;
„E-asa cuminte și 'nțeleaptă și-asa de rușinoasă...
Bunica spune la nepoți un basm „a fost odată“.*

Tache Carebeatutu

Toți voiau să fie decorați cu Steaua României și atunci când o aveau cereau cutare rozetă sau mare cordon. Toți pretindeau să fie numiți directori pe undeva sau chiar nicăieri: directori pur și simplu. Unii voceferau pe culoare:

— Auzi! Cutare la Academie și eu nu sunt! Ministrul nu poate să o reorganizeze? Cât o să dureze asta?!

Și domnul Lunceanu primea zi și noapte tot felul de paraponisiți, nemulțumiți, revoltați.

Toți îi spuneau:

— Domnule ministru, sunt o victimă... Dar sper că o să faceți dreptate, căci dumneavoastră apreciați pe oamenii de talent.

Domnul Lunceanu trebuia să se facă că-i cunoaște și că-i admiră, de teamă să nu-i prinză de dușmani. Și cu toate astea își făcuse destui în lumea literară!

Dar fraza care o auzea mai des era asta:

— Tipul ăla nu are nici un talent! De astfel toți literații sunt prărunși de această idee.

Pentru un literat conștient nu e decât un om de talent pe lume și acela e el.

Domnul Lunceanu crezuse la început că procedează bine exclamând:

— Coșbuc... ce om!

Sau:

— În fiecare seară înainte de a mă culca recitesc o pagină din Duiliu Zamfirescu!

Ministrul de fapt se lăuda, căci nu citea în realitate decât *Universul* și ziarul din orașul lui de reședință.

În curând însă își dădu seama că aceste declarații îl compromiseseră grav. Mai mulți polemisti îi reproșară admirarea pentru Coșbuc — un democrat, — iar ultra modernii îi purtau pică și pentru Duiliu Zamfirescu. Opiniile lui schimbătoare și felurite asupra lui Eminescu, Sadoveanu, Brătescu-Voinași, A. de Herz, Blaga, Victor Eftimiu, Radu Cosmin, etc., îi atraseră unele invective și ironii egal de neplăcute.

Domnul Lunceanu nu îndrăzni să mai laude decât pe Văcărescu... Nu-i dădură însă voie niște futuristi.

Spre mai marea lui nenorocire bietul ministru avu de furcă și cu fe-

meile literate. Ele îi luau cabinetul cu asalt și el de-abia reușia uneori să se ascundă după birou.

A! Groaznice poete! Inspăimântătoare romaniere...

La numirea sa ca ministru d-nul Lunceanu își zisesă:

— Am să fac cunoștință cu multe femei drăguțe și destul de vicioase de e să judec după scrierile lor.

Dar ce desamăgire! Rar vedea câte un picior frumos iar cât despre ochi, cucoanele acelea purtau mai toate ochelari... Toate voiau să fie decorate și intenționau să uzeze de farmecele lor pentru a seduce pe ministru. Bietul Lunceanu! După asta toate doamna Lunceanu îi făcea seara scena, căci era tare geloasă, și-i zicea:

— Lasă, știu eu, nu le rezisti de loc sirenelor alea literare!

*

În răstimpul ăsta ministerul Literelor devenea o arenă în care se ciocneau ambițiile, necazurile, poftele, ura diverselor școli...

Pe scări, pe coridoare, în anticameră, prin birouri, poezii, prozatori, „tineri“, „bătrâni“, „tradiționaliști“, „moderni“ schimbau insulte, apoi lovitură... Bande înarmate se luptau cu strigăte repetate de mii de guri:

— Trăiască Lucian Blaga!

Sau:

— Trăiască Victor Eftimiu!

Total trebuia să sfârșească rău. Într-o zi ministerul fu luat cu asalt și focul nimici palatul în care România-Mare găzduia muzele.

Domnul Lunceanu își salvă cu greu viața. Chiar în seara aceea își dădu demisia și guvernul, în înțelepciunea lui, hotărî că ministerul Literelor și-a trăit traiul.

Niki P. Reea

Toți abo ații revistelor „UNIVERSUL LITERAR“, „VESELIA“ și „ZIARUL ȘTIINȚELOR“ participă la

MARILE PREMII

pe care Ziarul „UNIVERSUL“ le oferă cititorilor săi.

— Nu prea ești bine dragă mea că te-ai măritat la două luni abia, după moartea primului tău soț...

— Da? Ală data am să aștept mai mult.

Note din Campanie.

Din carnetul unui ofițer neînvârtit

25 Decembrie 1916. Am sosit la „Sticlărie“ cu 30 de soldați cerni mai rămăsese, după crâncenele lupte dela Măgura Cașinului. Speram că vom fi scoși definitiv din luptă, cum s'a mai făcut și cu alte unități, care au suferit pierderi mari. Dar după amiază ne-a sosit un detașament pentru completarea efectivului batalionului.

Am primit și eu 150 soldați, strânși din diferite unități, ca: geniu, sanitar, cavalerie, etc., adunați în urma retragerii din Muntenia. Cei mai mulți erau dihozi, adică soldați dispensați, fără nici un fel de pregătire militară. Cu asemenea, adunătură, nu cam aveam eu nădejde să fac mare ispravă pe front.

26 Decembrie 1916. Am pornit pe front. Drumul greu prin zăpadă și prin potecutele munților. P'aoi n'am fost lupte și mergem să întâmpinăm un detașament inamic, care vine din partea contrarie. Mergem cu precauțiune, cu avantgardă și patrulare, așa cum serie la carte. Noaptea ne-am oprit la Bradul lui Mihai, fiind păziți de avantposturi.

27 Decembrie 1916. Azi e Sf. Ștefan și ziua când urma să se facă pace, după prezicerea celebrei oculte d-na de Thèbe. Eu nu sunt de fel superstițios, totuși mă simțeam vesel și par'că așteptam să se întâmple ceva extraordinar. Am plecat cu compania în avantgardă, celelalte companii ale batalionului rămânând mult în urma noastră.

La ora 12 patrulele mele au luat contact cu cele inamice. Erau elemente din armata germană, cu șepot fără cozoroc. Am luat măsurile cuvenite, răspândind primul pluton în

Berechetul lui Dumnezeu

Scrisoarea unui invalid

Primăria anunță că la 1 Aprilie va desființa toate gheretele invalizilor

D-le Director,

Când a sunat semnalul de alarmă,
Ca să plecăm pe câmpul bătălii,
Și să mărim și granițele țării
Și în ochii lumii faima României.

Ne am dus cu toții, lăsând și prunci și nime.
Ca în avântul sfânt al înălțării,
Să împlinim mărețul vis de veacuri:
„Toți frații strânși în granițele țării”!

Dar cum războiul nu e Primărie,
Unde te bați cu musca, sau cu tocul;
Pe mulți din noi, în ploaia de obuze,
Te-a ars de-atunci pe veșnicie focul.

Astfel că azi, în micile gherete,
Vânzând țigări și târnosind manșe
Primit o veste: că la Primărie,
A început să cânte papagalul.

Că dumnealui voiește: simetrie,
Estetică și ochiuri de herete,
Trecând peste atâtea alte lucruri,
Se împiedică de micile gherete.

Voiește a nfrumuseța orașul,
(A terminat cu toate celelalte)
Azi numai ele singure 'l oprese ca,
În ochii populației să salte.

Dar când impozit seaisprece la sută
Dăm fiscului, ca cei cu prăvălie,
Dintr'o remiză, pentru existență,
Destul de mică, dată de Regie.

Atunci suntem toți fii României,
Egali în fața legii lui Vintilă,
Datori a da Cezarului cât cere,
Oricât ne-ar fi resursa de umilă.

Deci dumnealui, găsește azi cu cale,
În loc de chioșc, să construim castele,
Să ne îmbrăcăm în haine de mătase,
Ornate cu fireturi sau cu stele.

Și atunci, ca prin minune Capitala,
Se va schimba, ca 'n basmele cu zmei;
Va fi curată ca o punguliță,
Ajunsă pe mânușele femeii.

Și când nu vor mai exista gherete,
Nu va mai fi gunoi în Capitală;
Va curge apă la cișmea, iar carne
Va fi opt bani, un kilogram în hală.

Iar invalizii aruncați pe drumuri,
Văzând aceasta ș'or viața amarul,
Și vor striga la geam lui Brătianu:
— „Să nu-ți mai moară, domnule, Primarul”!

Nae Cârje, Invalid de război,
p. conf. Dingpoet

trăgători și păstrând pe celelalte în
formație strânsă.

Patrulele germane s'au oprit pe
loc și au început să ne facă semne
cabalistice, strigându-ne:

— Predai rumanschi!

Eu nu știam ce vor. Ori că ne so-
mează pe noi să ne predăm, ori că
vor ei să se dea prizonieri.

Le fac semn să pună armele jos.
Fac și ei la fel. Le fac semn să ridice
mâinile'n sus; fac și ei același gest.
Nu ne puteam înțelege de loc.

Primesc ordin să nu încep o luptă
riscoasă, până la sosirea ajutoarelor
însemnate, ce erau în marș spre noi.
Ne-am oprit pe loc și am dat ordin
soldaților să-și sape măști individuale.
Nemții s'au oprit și ei și până sear-
a nu ne-au slăbit cu dragostea, e-
șind și țopăind în fața noastră, ca
niște draci, strigându-ne, din când în
când:

— Predai rumanschi!

Se'noptase de-abinelea și se lăsase
ceată de nu se zărea la 10 pași.

De odată auzirăm venind din spre
înamic sgomote de pași, întovărășite
de țipete și urlete sălbătice, din care
se distingea destul de clar somația
de:

— Predai rumanschi! Era un atac
prin surprindere. Credeam că se va
înălța o luptă pe viață și pe moarte,
cum făceau eroii companiei mele

morți pe frontul Oituzului; dar diho-
rii mei, ne'nvățați cu luptele, au
svârilit armele cât colo și cu mâinile
ridicate în sus, au început și ei la
rândul lor, să strige cât îi lăsa gura:

— Predai!

Eram perdut! Canaliile refuzau să
lupte! În mintea mea începu să se
îngâmădească imagini oribile: pri-
zonier, dezertor, trădător. Curtea
marțială, condamnat în lipsă la moar-
te; și îngrozit țipam în gura mare:

— Trageți foc, trageți foc! Dar
nici o împușcătură nu se auzea, ci
numai sgomotul și urletul sinistru
de: „predai rumanschi!” care se a-
propia de noi din ce în ce mai ame-
nintător. Eram gata să o rup la sănă-
toasa, dar nemții erau prea aproape

și fuga din fața inamicului, atrăgea
după sine aceeași pedeapsă și deci
stătui pe loc, decis să mă predau și
eu. Un sergent voi să mi rupă tresa
dela umăr:

— Ia-ți capela de soldat să nu te
cunoască nemții că ești ofițer. Îl în-
brâncii înfuriat.

— Nu voi da voce nici nemților să
se atingă de tresa mea!

Ambele armate se întâlniră față în
față. Ai noștri cu armele svârțite și
cu mâinile ridicate'n sus, nemții de
asemenea fără arme și cu brațele în
aer. Se predau și ei. Câteva momen-
te avui impresia că ambele armate
se invită una pe alta să se ia prizo-
nieri.

A fost ca un vis. Ai noștri s'au re-

— Nu mai plânge!... Văd că-ți pare
rău de ce-ai făcut!...

— O, da! mi-am descomplectat veselul.

cules repede, au pus mâna pe arme și, în întinericul ce ne învăluia, începu să defileze prin fața noastră prizonierii germani. Erau mulți, mulți de tot, mai mulți ca un batalion. Am trimis un pluton ca escortă, iar noi am înaintat cu restul companiei și am ocupat înălțimile de la „Gura Văii Babii“.

În spatele nostru prizonierii germani se de pătau, cântând „Internționala“, de răsuna pădurea. Nu cumva madam Thèbe a fost o bună prezicătoare? Nu cumva pacea s'o fi încheiat și armatele germane vor fi primit ordinul să depună armele?

După câteva zile, citii comunicatul oficial, relativ la luptele din ziua de 27 Decembrie 1916.

Frontul Moldovei. După crâncene lupte, trupele noastre au înfrânt rezistența ianmicului și au ocupat înălțimile dela „Gura Văii Babii, făcând peste 500 prizonieri.

Apropos de primariatul lui nea Niță Pitpalac

Epistolă

Neică Niță,

Adicătelea vrei să te faci premar... Hă! Hă! Hă! Niță Pitpalac și premar! Hă! Hă! Hă! se potrivește ca nu ca în perete. Nu pune buza și nu te bosumfla, dar vezi că nici mutra nici capul mitalu nu se lovește cu o demnitate atât de barosană. Adicătelea dacă ești deștept în Tîrchișlești, crezi c'o să fii și la centru? Hă! asta nu se poate. Dar să zicem așa de formă că cu propteală și cu învârtelă te-ai face premar. Ce-ai face, nen-tule?!

Nu poți să faci nimic. Se schimbă însă calimera cu mine. Eu dacă aș fi premar... Ioite:

Mai întâi aș face să curgă pe Dâmbovița lapte de oaie; pormă aș înființa posturi de funcționari pă cheu Dâmboviței însărcinați cu ținerea registrelor de intrare și ieșire a șobolanilor.

Aș da ordinanțe ca cetățenii să și pue saltelele sau ceva moale pe trotal înaintea caselor, ca atunci când cad sloiurile de gheață de pe tavan, să cadă pe moale ca să nu mai strice trotalele, indiferent dacă se strică capetele trecătorilor.

Aș da ordinanță de libertatea exportului dă pisici și dă câini ca să ne rămână carnea vitelor în țară.

Aș da cu coînacul în lună ca s'o trag mai jos ca să mi lumineze orașul.

Aș da orden ca în grădinile publice și boerești să se pună în loc dă flori, zarzavaturi, adicătelea ceapă, fasole, cartofi, spanac, napi. Ia admite niște roșii dăn Cișmegiu! Fără parfon de trandafiri poți să trăiești, dar fără bulion e greu. Nu e așa?

P'ormă aș face un azil pentru ocrotirea bețivilor. Aș face mai multe; când o să fiu premar atunci o să vă ză publicu.

Și acum Pitpalace neică, nu pune buza și nu te uita ca flămându în farfurie goală; pune-ți candedatura sub căciulă și taci... Să nu dea dracu să faci țâfnă la limbă și să mă botezi cu toți sfînții dăn calindare sau să mi ieși înaintea drumului și să mi scoți măruntalele cu vreun briceag că o nele te mănâncă. Auzi bă! Nu te bosumfla că nici premaru nu se surpără când o auzi că vrem să i luăm locu.

Anfen, când mai proiectezi ceva, spune-mi mie, nu opiniei publice, că opinia asta te rade, și păcat dă tine dîtai omu, mustăcios și cu semnătură încovrigată.

Cu plecăciune,

Poetul Dălagrivîța

— Mamă, a asvârlit cu apă după mine
— Și cu apă ți-a făcut cucuie?
— Ba nu, că apa era în suclă!

Snoave doftorice

Bani și onoare.

Asistentul unei policlinici discută cu un alt medic despre activitatea lor și în cele din urmă zise colegului său:

— D-ta practicezi pentru bani, eu însă pentru onoare!

— Foarte bine, răspunse protivnicul său. Fiecare pentru ceea ce îi lipsește!

O amenințare.

Un funcționar fusese destituit din pricina unui abuz. După citirea ordinului de destituire funcționarul zise:

— Aceasta poate să coste viața multor oameni.

Fiind arestat ca să dea seama de aceste grave cuvinte, el zise:

— Acum 20 de ani a m studiat medicina și fiindcă acum rămân fără pâine, o să fiu silit să încep iar meșeria, de care m'am lăsat de atâta vreme.

Diagnosticul murindului.

Doctorul Chirac fiind lovit de apoplexie, rudele chemară mai mulți confrăți de ai lui. Aceștia prescriseră în mai multe rânduri luare de sânge.

Chirac venindurși puțin în fire, căzu în delir. I se părea că e la patul unui bolnav. Cu mâna dreaptă apucă mașinalicește pe cea stângă, își pipăi pulsul apoi exclamă:

„Măți chemat prea târziu! Bolnavului i s'a luat sânge, trebuia să-i dea un purgativ. E mort.

Efectul a urmat de aproape pronosticul.

— Toată lumea zice că semănăm cu două picături d'aură...
— Mă curând de viață!..

Dintr'un ziar

de aseară, care se intitulează cu un titlu cu totul opus minciunei, spicim informația dela vale, asupra căruia am avea ceva de cerut oarecăr lămuriri.

Iată informația:

D-nul S. P..., din strada Sf. Ștefan, a găsit pe calea Victoriei, a 3-a zi de Crăciun, un ceas de aur de damă cu cură galbenă pe care a depus-o la prefectura Poliției.

Și acum, noiăștia, care nu prea înțelegem asemenea informațiuni, ne permitem a face următoarea întrebare:

1) Cam ce culoare are aurul de damă, din care era confecționat ceasornicul și al

2) Pe cine a depus-o găsitul la Prefectură, bijuteria, dama sau curea?

Curios

Dân Tirchilești în Popa-Nan

Tot Mitache Rogojină

Și așa cum vă spuneam: nici să mă spânzur nu mi-a dat „liber la du-lap“ ghinionu. S'a gândit el bine cum o să devină cazul. Vrea să scape de mine? și-a zis. Să mai vază de altu, că de mine e sigur, — și a căutat să mă urmărească mereu.

Dar ajunsesem să-mi mearse mare, pe-vestește Mitache Rogojină. Uite, vericule, cât plăci să umblu în costumul lui Adam. Ainații, cum mă vedeau, fugeau de mine ca dracu de tămăie. Unde intram eu, da cu spuza în ziua aia. Asta era una. Da p'ormă nu mi se potrivea nici o măsură.

Odată am nimerit la unu un rând de aine, da când peste vre-o câteva zile m'a văzut negustoru de mână cu trei nepoți ai mei cu aine la fel și m'a întrebat de unde le-a cumpărat tat-s'o, a căzut d'a împicioarele, ca trăznit și a murit pe loc când iam răspuns că ale trei costume le-am făcut din ainele mele.

Ce te gândești: atâta pagubă pe negustor, nu era lucru puțin.

Nici casă cu chirie nu găseam lesne din pricina asta. Eram așa de piele-lungă că într'un an la o casă unde am stat a trebuit proprietaru să dreagă de două ori pragul de sus al ușei. Intrat-tă parte nu m'a ținut de cât trei luni: intram în casă prin pod și seara se aduna mahalaia ca la urs. Imi scosese unii vorba că sunt sostaibil d'ăia.

Dar păcutul ăsta că eram lungan a avut la o vreme și partea lui mișto. Niște ovrei m'au angajată la Moși. „Unu supranaturel, — un gologan antreu. Mânăcă vax, cântii de sardăle, șoșoni-galoși și seante panglici pe naș“. Zic: aide, acum a dat nerocu peste mine. O să ies dipotat, crapă ghinionu.

Mă învățase andiplinor cu să fac; dar într'o zi nu știu cum mă u-lușe și înghit cu adevărat o cutie cu vax. M'am îmbolnăvit, însă de rușine n'am spus cauza boalei.

Vaxu mi s'a răspândit în tot trupu că era o cutie mare (vaxu nu trupu) — și pielea mi s'a făcut cum e cărbunele. Numai decât m'au datără a-fară: ziceau că sunt ciumat. A dracului pacoste!

Și toate m'ieșeau pe dos. Măi, zic eu, ce să fie cu dosul ăsta? Și nu mă domiream. Socotesc: ia să fac eu orice daravelă pe dos; nu cumva i-o veni minte la cap ghinionului și i-o eși atunci lucrul pe față? tunci lucrul pe față?

Ea cărciumi nu mai intram prin față, ci numai prin dos, că — vorba aluia — prin față era riparație! Când plecam însă, treaba ieșea tot rău; dar numa pe brânci, ca și cum țuica era vorbă cu ghinion.

Și ce mă lănuiesc eu atunci? Zic:

țuica e buclucașă, ea e de vină! Și mă dau la vin. Dar merse rău și cu vinul. Când mă îmbătam, vezi dumneatale, ameteam. Incerc atunci cu bere. Și beau la albe, beau la albe, dar veneam tot pe dos: cu nasu pân șanțuri și cu ceafa numărând stele verzi.

Tot nu m'am dat bătut. Zic: stat tu, ghinion blestemat, căți viu eu de hac. Am să te ard ca pe draci în cazanu cu smoală; ca în gheenă am să te frig; am să te pârlesc ca pe porci în ziua de Ignat...

Și la o cărciumă comand: — Bă, să-mi dați o juma dă chil dă spirt!

Beau eu spirtu, da ifectu nu se vede.

Impingă însă dracu p' unu care sta lângă mine și trage un chibrit ca să-și aprindă țigara. De odată imi ia foc nu numai măruntaele, dar și ainele. Părul par'că mi-era un snop de paie. Ardea par'că era pus la adăpost de o societate de asigurare.

După un sfert de oră eram scum, dar ghinionu din mine tot nu arsesa.

Intâmpări din Capitală

Nenorocire

Aseară, pe la orele 2, un enorm bloc de gheață a căzut de la al cincilea etaj în capul unui trecător, sfărâmându-se cu sgomot în mii de bucăți. Corpul nefericitului a fost transportat, prin intermediul comunei, la cea mai apropiată gură de canal.

Intoxicare

Eri după amiază, d-nul U. Riasu, fiind apucat de groaznice dureri de dinți, a căzut în nesimțire. În urma examenului radiografic făcut la picioare, s'a constatat că numitul se intoxicase cu... alune americane.

Grație ajutorului medical dat de d-nul doctor Spălătură, pacientul, după două ore de chinuri, și-a dat seama că e complet sănătos și luându-și pălăria, a plecat la restaurant.

Grav accident de automobil

Duminică dimineața, pe la orele 12 și 55, a avut loc pe b'dul Elisabeta, cam în dreptul Abatorului comunal, un grav accident de automobil. Taximetrul de... piață No. 2300, ce

venea în plină viteză din direcția Cotroceni, s'a ciocnit cu automobilul No. 3200, ce înainta cu o iuteală vertiginoasă spre Obor. Ciocnirea a fost atât de puternică, încât aripele ambelor vehicule s'au sfărâmat în mii de bucăți, ne rămânând fiecare mașină decât cu câte o... pană. Atât șoferii, cât și ajutoarele lor, au scăpat ca prin minune numai cu capetele zdrobite.

La fața locului au sosit imediat posturile de pompieri, care au dispus transportarea răniților, de unde au venit. Din ancheta făcută la fața locului, s'a constatat că accidentul se datorește unui... scurt circuit electric.

Ambelile mașini au fost ridicate pe brațe și transportate la spitalul Brâncovenesc.

Amănunte prin poștă.

Rănire

În urma unei certe familiare, locuitorul Ner. Vosu, într'un moment de furie, a pus mâna pe o lopată și eșind în curte, a rănit fără nici o mi-lă... zăpada.

Ecouri

Profitând de faptul că termometrul se menține zilnic la 26 grade sub zero, elita bucureșteană își dă regulat întâlnire pe plaje în Cișmigiu, unde sub protecțiunea castanilor înfloriți, face zilnic băi de lac și de soare. Tramvaiul Obor-Gara de Nord, circulă regulat până la poarta parcului. Donă concerte zilnic; unul de pian și altul de flășnetă.

De observat că, de chilipirul de mai sus ducându-se buhul ca de popă tuns (a fost odată), foarte mulți bogătași din Nisa și Africa Centrală au cerut telegrafic Dir. marelui hotel „Rogojină“ a le reține camere pe întreg sezonul.

Rep.

Autorul cafelei de la „Eforie“

O făcuși Subfire. Dulce
Poate chiar cu multă artă,
Dar e de văzut acum,
Dacă n'ai făcut-o... fiartă!

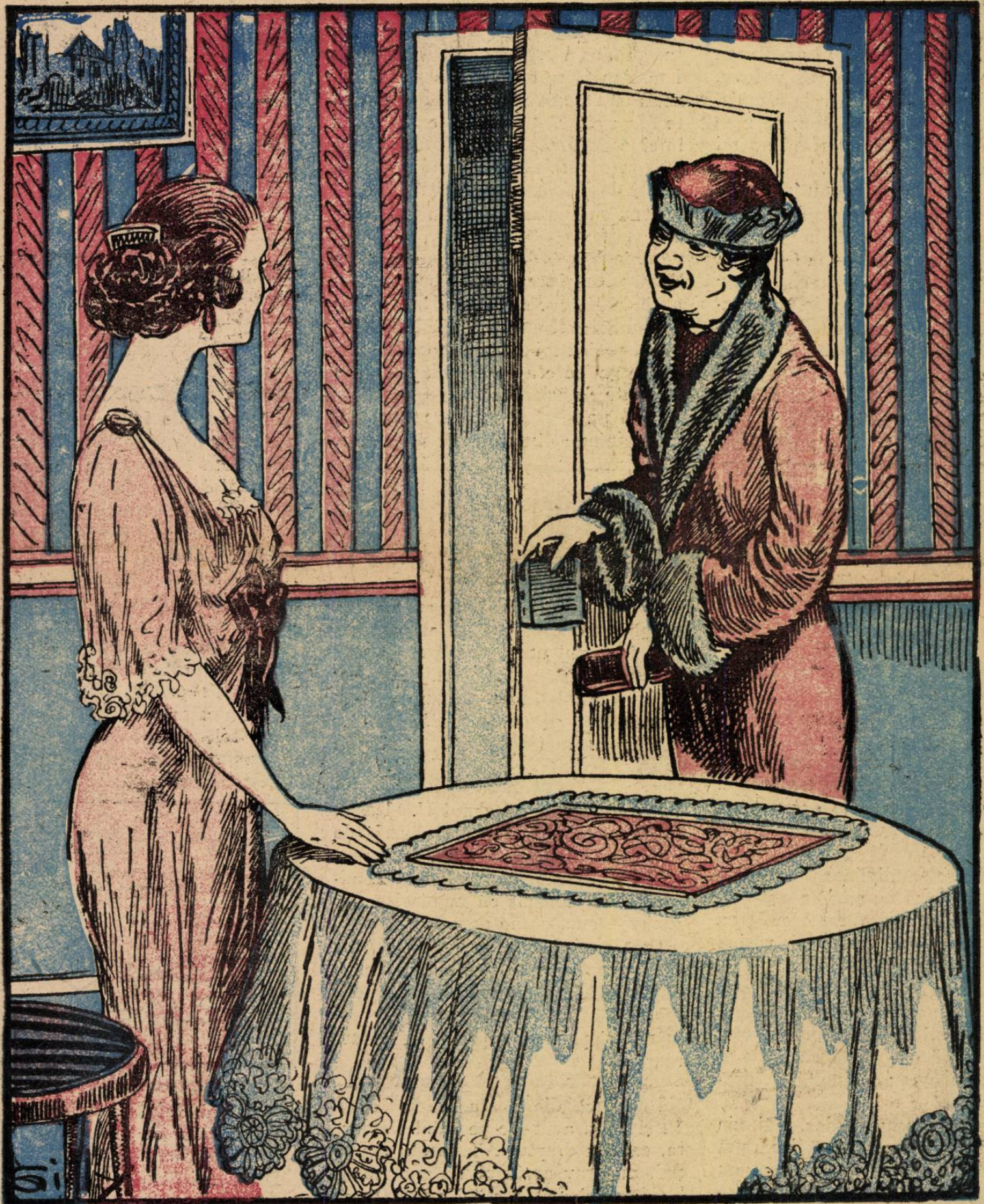
Abu-Hassan

VIZITAȚI
Cinema „VLAICU“

RULEAZA:

Filmele cele mai frumoase și instructive

Servitoarele de azi

— Doamna nu e însărcinată! Trebuie să știți că nu mă bag la stăpân cu copil...

ANUL XXX. — No. 7.

2 Lei Exemplarul.

Joi 14 Februarie 1927

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA

11, Str. Brezoianu, 11

— BUCUREȘTI —

Apare odată pe săptămână

JOIA

VESELIA

— REVISTA UMORISTICA —

PREȚUL ABONAMENTULUI

Pentru un an în toată țara

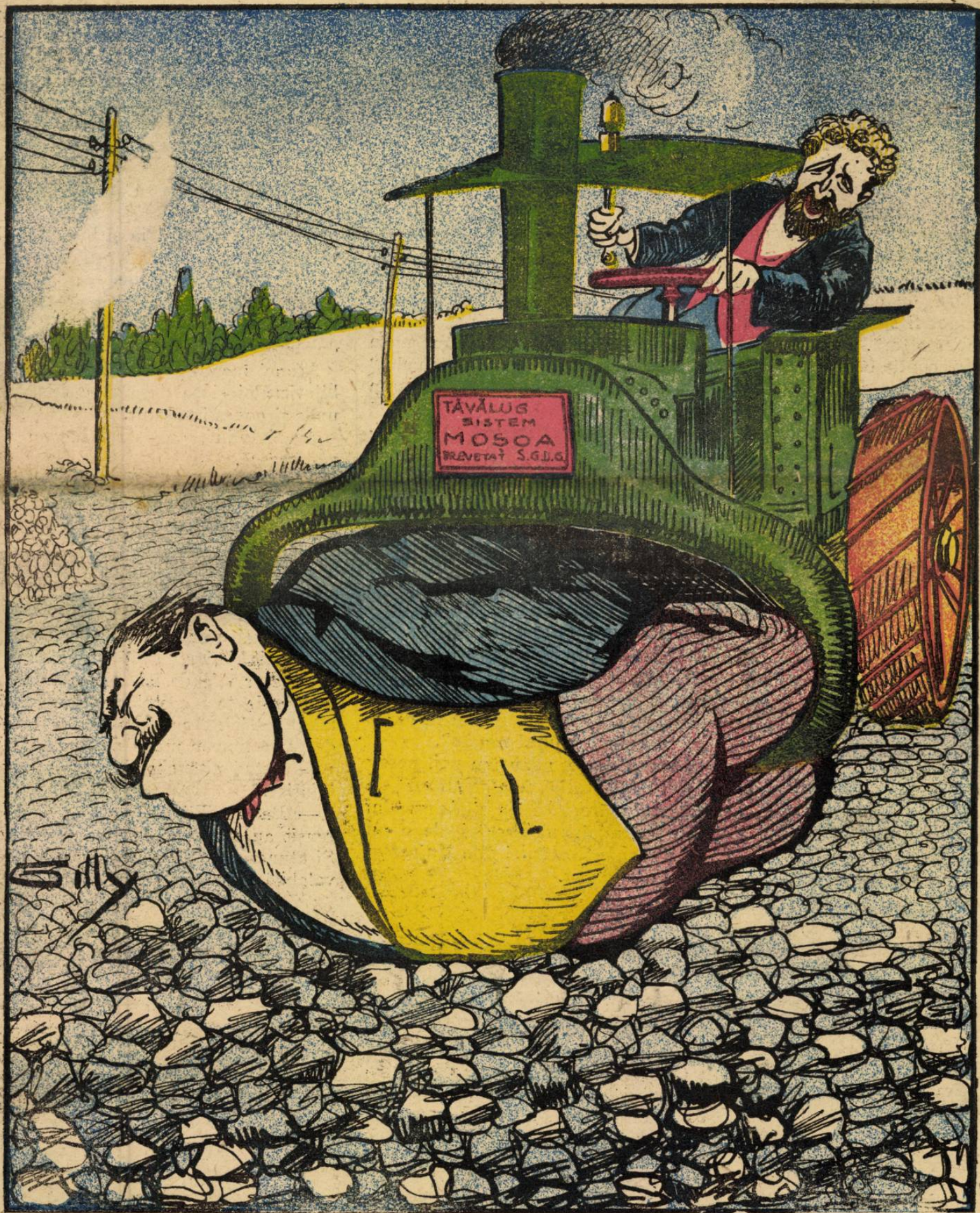
— Lei 100 —

În străinătate lei 200

Apare odată pe săptămână

JOIA

O justă întrebuintare

Singurul rost ce-l poate avea la „Lucrările publice” generalul Moșola

Cronica săptămânei

Musafirul nostru Mgr. Seipel, arhiepiscopul cancelar al Austriei, este un mare om de stat, care s'a priceput să atragă atenția tuturor statelor din lume asupra mizeriei patriei sale. Grație lui și Societății Națiunilor (fără glumă: e aproape singura dată când a servit această Societate la ceva) azi ridicarea Austriei pare asigurată.

Dar activul bărbat politic crede că nu e locul să înceteze opera întreprinsă și că propaganda în favoarea Austriei trebuie să devină din ce în ce mai intensă. În acest plan de acțiune figurează și vizita la noi.

Unui diplomat cu care a avut o întrevvedere cu ocazia seratei dela externe, îi spunea:

— „Austria nu e destul de cunoscută. În străinătate atâta se știe: că Viena e un oraș frumos și că vienezile sunt lesne de cucerit. Iată toată documentarea opiniei publice, asupra țării mele.

— Și, declara diplomatul, aceste două puncte pot fi suficiente pentru a face simpatică o țară.

— Mai ales, continuă Mgr. Seipel în înflăcărea discursului său, mai ales când aceste două afirmații sunt exacte, după cum este cazul...”

Și arhiepiscopul, observând că interlocutorul stupefiat de cele ce auzea, privea cu ochii mari speriați sutana, adaugă mai încet și zâmbind:

— Personal, nu pot să garantez decât pentru primul punct”.

Apucați de un acces subit de mândrie, am refuzat cele o sută de milioane pe care Franța se tot căsnea să nile împrumute. Informații noi, din presa streină, arată cum s'au acrit spugurii pe care vulpea dela Finanțe nu i-a crezut niciodată prea sus. Citiți cele ce urmează:

„D-l senator Béranger a întreprins de curând un voiaj în Europa centrală. Delegat de comisiunea Finanțelor dela Senat, trebuia să se informeze pe loc, dacă era locul să se împrumute bani prietenilor noștri din Mica Înțelegere.

— Aduc nervul războiului cu mine, spunea Béranger oamenilor de stat de acolo, și aceasta îi dădea înfățișarea și prestigiul unui proconsul al vechii Rome.

Dacă d-l senator a fost încântat de Sârbi și de Polonezi, dacă la întoarcere, descoperi el singur pe Unguri, care nu erau trecuți pe lista clienților noștri, cu Românii n'a prea simpatizat.

La gara din București, nici un funcționar și nici un automobil măcar, nu i-a fost pus la dispoziție.

— La Belgrad mă aștepta tot guvernul pe peron, murmură senatorul cam necăjit.

Fu găzduit într-o cameră de hotel pe care-a trebuit să și-o plătească.

— La Belgrad locuiam într'un palat, remarcă el cu amărăciune.

Seara muzica îi cânta un foxtrot.

— La Belgrad cânta Marsilieza.

Ne mulțumit, ambasadorul Senatului Republicei se culcă de vreme, dormi rău și se sculă posomorât.

Ca să se distreze, se duse să viziteze exploatarea de petrol. Il interesau în special cele ale „Royal Dutch-ului” ale cărui emisiuni de titluri în Franța le-a patronat odată.

— Cum merge? întrebă el pe ingineri.

Aceștia mărturisiră că guvernul regal nu le era totdeauna favorabil și că alte societăți cu capitaluri mai exclusiv românești, se vedeau mai mult favorizate.

D-l Béranger, care era deja posomorât, se oțări rău de tot.

Și iată de ce comisia Finanțelor dela Senat care a aprobat zilele acestea, proiectele de împrumut ale diferitelor State ale Europei centrale, a dat aviz defavorabil, numai în cece privește împrumutul român”.

Și iată de ce, adăugăm noi, personalul d-lui Vintilă dela „Viitorul” s'a crezut în drept să fie și dumnealui acru cu ministrul Franței ale cărui urări făcute României prin *Universul* nule-a priceput.

Interim

o mie era acolo între altele mai mici. D. Braicu o examină și văzu că într'adevăr avea No. 27.324.

Și privind-o mai deaproape, exclamă:

— Așa e! E falsă!

— De astădată nu mi mai scapă urmă cu volubilitate polițistul! Al credea el că scapă iar, dar s'a înșelat. Al meu e! De azi dimineată îl urmăresc. În orice caz, te rog să mergi cu mine la comisariat să depun plângerea...

Dă-mi corpul delict.

Bijutierul îi întinse hârtia încriminată și se pregăti să urmeze pe polițist după ce dădu câteva ordine băiatului din prăvălie.

— Extraordinar! N'am mai pomenit! Să fi văzut cu câtă atenție și cinism număra și controla toate hârtiile ce i-am dat restul!...

— E un hoț foarte dibaciu, care n'a dat mult de lucru afirmă inspectorul, la ușe.

— Să-mi iau pălăria și bastonul și vă ajung.

— Haide, mai repede.

Dar când ieși d. Braicu afară, iad de unde nuri pe polițist. Se topise și denunțatorul ca și hoțul.

Atunci încolțiră bănueli în capul bijutierului și se duse la comisariat unde-și povesti pățania.

Ascultându-l, comisarul începu să zâmbească.

— Ai fost păcălit de doi bandiți foarte șireți. Erau înțeleși între ei. Sigur că biletul pe care ți l'a dat întâi nu era de loc fals. El a permis să se aranjeze afacerea în cea mai mare siguranță. Să facem o socoteală.

I-ai dat restul, bani buni 490 lei și în plus i-ai cedat un inel de 510 lei; în sfârșit, i-ai restituit nefericitului proprietar mia de lei. Această triplă transacție te-a costat pe dumneata 2000 de lei. Acum nu mai rămâne decât să punem mâna pe șnapani.

— Asta-i altă chestie, zise sceptic bijutierul.

— Ba nu. Fiindcă afacerea le-a reușit au să o mai încerca și mâine. Și atunci am să le dau și eu o hârtie, valabilă însă: mandatul de arestare!

Niki

Hârtia

În prăvălioara lui de ceasornicar bijutier, d. Braicu examina cu lupa roțile unui ceasornic care se îndârjea să dea probe manifeste de țigheală, când se prezenta un domn. Necunoscutul, foarte elegant, preciza că vrea să cumpere un inel de aur. Indată d. Braicu, îi întinse dinainte un asortiment de inele de prima calitate.

Clientul examină minuțios inelele, le încercă pe rând și în cele din urmă își alese.

— Să vi-l trimet acasă?

— O, nu! Il iau acum în deget. Cât costă?

— Cinci sute zece lei.

Clientul scoase o hârtie de o mie, plăti și-și luă restul. Apoi plecă. Dar deabea își luă d. Braicu iar lupa că se și deschise ușa cu sgomot mare. Înăuntru năvăli un domn cu baston, pălărie tare și mustați stufoase.

Sunt inspector de poliție. A fost aici adineaori un escroc. Trebuie să vă fi plătit cu o hârtie falsă... cu No. 27.324 mi-se pare.

Surprins bijutierul, lăsă deoparte lupa și deschise teigheaua. Hârtia de

Pe vremea centaurilor

— De ce ții d-ta așa de mult ca soful d-tale să fie potcovit? Tălpile de cauciu sunt mult mai confortabile.

— Vreau să-i aud noaptea când se întoarce acasă!...